

ВАСИЋ ВИТОМИР

МИСТЕРИЈЕ УМА



Свилајнац 2009.

БУДУЋНОСТ

Све је више доказа да се надчулне силе пробијају у наш свет и утичу директно на земаљске догађаје. Од суштинске је важности да их људи упознају јер тако ће открити како се ствара будућност. То и јесте сврха ове књиге, мали допринос да колико-толико, схватимо шта нам се дешава и да предвидимо нашу будућност.

Постепено схватамо да материја има све мање утицаја а да заправо све више треба да поклањамо пажњу енергији јер се целокупна наука последњих година окренула управо проучавајући енергију. Између осталог знамо сви добро да кроз нас, увек и свуда продире зрачење различитих енергија. Изгледа да су за сада најважнији мождани таласи. Наука је већ открила да они имају неочекивана својства и неслућене могућности. Утицај тих невидљивих вибрација на човека, природу и сам живот изучавају научници широм света, али нажалост углавном у војне сврхе.

Открића о скривеним космичким силама и непознатим моћима ума чувају се као најстрожа тајна. Покушаћемо да бар делић тих тајни извучемо на светлост дана и то из чисте радозналости. Књига је написана у ту сврху и то је једини мотив писања ове књиге.

Научници у САД (Стендфордски институт), такође у Русији (научни град Семипалатинск) као и осталим светским силама, теже да овладају енергијом мисли и употребе је против људи, односно једни против других у војне сврхе. Да би успоставили земаљску власт, они дирају оно најтананије, људску душу. Не базиру се на садржај Библије, на поруке, сам Бог је поставио границе пред Ђаволом, када је дозволио Сотони да кушајући недужног Јова, удари на иметак, потомство и тело праведника, али да не дира у оно најдрагоценије, у људску душу. Цитат: А Го-

спод рече Сотони: „Ево ти га у руке, али му душу чувај“ (Јов.2,6)

Први директор Менло парка и Стенфорд института Х.Е.Путоф који је руководио истраживањима од 1972-1985, чудно се зашто је влада 1955. године дозволила да се објави само један мали део докумената која потврђују улогу њихове обавештајне службе, ЦИА-е у истраживању психичких и парасихолошких феномена. Влада је имала своје разлоге вероватно шаљући поруку некој страниој влади, али она је објавила само око триста страница, вероватно од неколико десетина хиљада страница које се односе на разне фазе истраживања пси-феномена. Намера ове књиге је да преко конкретних примера, опипљивих чињеница покуша да открије најминималнији врх тог леденог брега.

Психички феномени су већ неколико деценија предмет истраживања у оружаним снагама водећих светских сила. Откриће да је природа тих појава повезана са зрачењима, посебно са дугим таласима, употпунила су некадашњи совјетски слоган: „Ко влада царством електромагнетног спектра, господариће светом“. У том спектру су, поред осталог, радио и космичке вибрације, затим видљива светлост и мождани таласи.

Још у току Другог светског рата Винстон Черчил је, 6. септембра 1943. одржао говор на Хардвардском универзитету у САД. Том приликом је указао на један сасвим нов образац по коме ће будући освајачи света покушати да завладају светом. Черчил сматра да ће будући освајачи употребити знање, ум и да ће то бити много јаче од сваке војне силе. Цитат: „Контролисати оно што човек мисли нуди далеко веће добити од одузимања земље других народа или њиховог исцрпљивања експлоатацијом. Будућа империја биће империја Ума.

Одмах после завршетка Другог светског рата на Тевисток клиници (Велика Британија) при универзитету у Сасексу почиње се под руководством бригадног генерала Џон Роулнг Риса, који је формирао стручну групу за контролу ума, понашање и „испи-

рање мозгова“. Тако се у истраживање непоновљивих феномена свести и непознатих духовних сила укључила и војска.

Истражује се утицај непознатих природних сила и скривених моћи ума на тело, разум, душу и будућност. Будући да су нова сазнања премашила сва очекивања, те институте плаћају моћне банкарске породице Рокфелер, Морган, Малон и укључују их у мрежу владара из сенки као што су Савет за спољне послове, Билдерберг група и Трилетарална комисија. Добијена сазнања тајно се користе за остваривање свог коначног циља - моћ владања над природом и људима.

Искуство нам показује да се у садашњости већ назире сенка будућности. Ајнштајн је открио везу између материје и енергије, ако би сада неко открио везу између енергије и информације, онда по релативистичким једначинама, само обавештење има своје неко време које зависи од брзине његовог простирања. Поједностављено речено, суштина поруке до неког доспева раније, а до другог касније. При томе садашњост није нека стална одредница, па обавештење о догађају може до примаоца поруке да стигне и пре него што се догађај остварио у материјалном свету. Наиме, изгледа све оправданије да целину људима појмљеног света сагледавамо преко четири нивоа стварности: Духовног (архетипског), душевног (менталног), астралног и материјалног. Оно што се већ догодило на вишим нивоима неминуно се преноси на ниже све до најнижег, материјалног. У том светлу материјалне појаве представљају груби отисак духовне стварности. У чулним облицима непрекидно струји оно што је већ било у духовном свету, а што ће се на земљи тек догодити. Те поруке будућности преносе се преко симбола (нарочито у сну), знакова и сигнала. Ако се таква порука разложно саопшти, онда се догодило пророчанство, видовитост, предсказање или предвиђање.

Главни задатак пророка је да људима саопшти оно што Бог од њих тражи. Пророштво додирује најдубље мистичне увиде у тајне будућности. Пророк саопштава оно што му Бог

открива, он објављује и нешто што се односи на будућност. Највећи хришћански пророк је апостол Јован, писац Еванђеља и Откривења. Апостол Павле је ценио дар пророштва али је сматрао да треба проверавати, показало се да је био у праву јер су се јавили многи лажни пророци.

Такође постоји по истом принципу на који смо указали у почетку овог поглавља, да обавештење о догађају може да стигне до примаоца поруке и пре него што се догађај оствари у материјалном свету. То зовемо видовитост. Видовитост је способност да се види унапред у времену, да се помоћу знакова који се површним гледањем не запажају, сазнају тајне будућности. Видовити људи називу сенку која у времену претходи неком догађају. Тај дар имају особе са развијеним духовним чулима. Трагови видовитости се такође јављају скоро у сваком човеку као предосећај или слутња.

Међу нама се посебно издвајају особе које могу да читају људске мисли, да виде оно што се дешава у даљини.

И на крају долазе предвиђања која се претежно заснивају на узрочно-последичном следу догађаја. Чулним опажањима или мерењем апаратима, а на основу чињеница, изводе се закључци и предвиђања, процењује, погађа, прогнозира и претпоставља шта се може очекивати у будућности.

Прекогниције, односно пророчанска предосећања будућних догађаја, називају се такође и научним именом ЕСП (Екстра Сензори и Перцепције). Деле се на неколико поља од којих су најважнија: Видовитост, Телепатија, Телеметрија, Снови. Разна гатања, гледање у шољу, гледање у длан, читање будућности из карата, немају са овим научно признатим феноменима никакве везе.

Славна Џејн Диксон, најпознатија и доказана видовњакиња из Америке, предвидела је дан, 23. новембар 1963. године када ће бити убијен Џон Кенеди. То је рекла на ручку са пријатељима у једном ресторану у Бостону истог дана када је Кенеди мало касније убијен.

Холандска полиција се годинама користила услугама познатог холандског видовњака Питера Харкоса приликом откривања најтежих убистава. Увек је својим услугама проналазио убице.

Видовитост путем телеметрије је урођена способност да се додиром извесне ствари и околности „виде“ како из прошлости те ствари, тако и будућности.

Из свих ових примера намеће се питање да ли је могуће да смо везани за „судбине“ које не можемо избећи?

У том светлу, посебно обећавају открића у области односа између времена и информације, енергије, можданих таласа и мисаоних слика. При томе се до предвиђања долази захваљујући следећем сазнању. Знаци, симболи и мисаоне слике представљају посебан вид енергије која има значење. Та енергија успоставља везу са општим временом кроз коју и у садашњости, струји сенка онога што ће се тек десити.

Међутим, једно питање ће вероватно много заокупљати пажњу истраживача у овом веку: да ли та енергија која има значење, само преноси поруке или и утиче на исход будућих збивања. Ако се то докаже, значи да је то поље „разума“ значење енергије мисаоних слика да помаже у остваривању намера и жеља онога ко такве поруке шаље.

Сав видљиви свет је симбол невидљиве духовне стварности. А све физичке силе, топлота, електрицитет, радијација, привлачење, симболи су духовних сила у царству небеском. Симбол је нешто трајно, а сигнал (знак) оно пролазно, што долази од тог трајног. Сигнали су све промене, радње, збивања и стања у материјалној сфери. Пратећи смисао знакова (сигнала) који прогледом до њиховог симболичног садржаја из кога сазнајемо духовну суштину која се појавила преко физичких појава. На пример, вода је симбол Божје благодети, а поплаве и потоци су сигнали да нешто није у реду и да духовне снаге на то реагују. Предсказања су када се на основу различитих знакова и сигнала изводе закључци о ономе што ће се тек догодити. Ти знаци се ја-

вљају кроз мисли и осећаје, снове, односе међу људима и стварима, кроз небеске и друге природне појаве.

Та нит неостварене светлости зрачи кроз време и спаја Мојсијево боговиђење на Синају са Исусовим преображењем и богојављањем на Гори Тавор.

Уз помоћ науке разум прониче у све тананије области материје и енергије. Апарати су вишеструко премашили могућности телесних чула. Објашњене су многе загонетне, како се раније сматрало мистичне појаве. Међутим иза ограниченог поља чулне стварности простиру се бескрајна поља надчулне стварности. У њене скровите одаје наука неће можда никада да крочи. Одатле нас додирују она надразумска знања која назиремо духовним чулима. Можда није лоше направити поређење са истим ефектом, изазивање земљотреса. Претпоставка да постоји тајно тектонско оружје за изазивање земљотреса нашло је потврду давне 1898. године када је Тесла конструисао посебан електромеханички осцилатор којим је изазвао вештачки земљотрес на Менхетну, свакако ненамерно, јер није био свестан да се вибрације преко стуба из његове собе који је био повезан са песковитим тлом на коме се налази центар Њујорка, бити тако јако и разарајуће.

Сазнања о можданим таласима наговештавале су и фантастичне могућности да се путем усмерених мисли могу покретати тектонске силе и изазвати земљотреси. Далеко испред свог времена, мишљење о томе имао је и Никола Тесла. У тексту како космичке силе утичу на наше судбине, он каже: „Теоријски би се могло рећи да се може мислити о тектонском земљотресу и учинити да се догоди као резултат мисли, јер пред само ослобођење маса мора да је у најосетљивијој равнотежи. Изван сваке сумње је да човек може да изведе такве потресе и можда је близу време када ће то и учинити“.

Изгледа да је то време дошло. Ево једног феномена који је обишао зачас земљину куглу као вест дана. А све се догодило 8. јануара 2000. године. На телевизији „Палма Плус“ у Јагодини

је гостовао Спасоје Влајић, писац више књига. Тада је управо вршио презентацију своје књиге и у глуво доба, у 12 часова и неколико минута после поноћи, разговор је кренуо о тајном Теслином оружју и могућностима да се мислима покрену земљотреси.

Мисаоне слике које су тог тренутка стварали гледаоци у Поморављу и Шумадији који су пратили ову емисију, су посебан вид енергије која има значење. Када нешто замислимо онда та енергија са зрачењем, коју зрачи мозак, одлази у јединствено вибрационо поље. Оно препознаје садржај наше жеље и тежи да је спроведе у дело. Изгледа да природа заиста помаже да се остваре наше намере. Тада се десило нешто невероватно, у исто време тачно у минут десио се земљотрес који је уздрмао цело Поморавље са епицентром у Јагодини. Изгледа да је теоријски могуће да усмерене мисли убрзају земљотрес који би се можда и сам десио, вероватно, само мало касније. За вибрацију знају у свим армијама света јер се свуда забрањује да се преко моста иде стројевим кораком јер постоји могућност да се због вибрације сруши мост.

ТРИ ВЕЛИКЕ ПРЕТПОСТАВКЕ

Суочен са проблемом смрти, неизбежним карактером своје физичке пропасти, човек је смислио три велике групе хипотеза.

1. Смрт означава потпуни и непобитни крај. Прекид виталних функција са собом аутоматски повлачи нестанак менталних процеса. Јединка је поништена. Молекули њеног тела се распадају, њихови атоми се распршују у природи.

То је класични материјалистички став „ја верујем у оно што видим“. Оно што смета код ове теорије, је то што ја уствари никада не видим своју смрт. Ја могу да видим смрт других, али не своју. Ради се дакле о спољној тачки гледишта а не о свом личном искуству.

2. Човек поседује индивидуалну бесмртну душу која ће бити кажњена или награђена у зависности од извршених дела за време свог земаљског живота. То је, глобално и шематски, становиште трију великих библиских традиција - јудаизма, хришћанства и ислама.

Овај став покреће изванредан број тешких и скоро нерешивих проблема: према којим критеријумима ће бити суђено деци која су рано умрла, нека чак и на рођењу? Како помирити идеју о једном Богу и љубави и правде са неумољивом несрећом свих оних који се рађају и живе у условима очајничког отуђења – физички или ментални хендикеп од самог рођења, крајња беда, запачена средина, јер ниси могао да бираш где ћеш да будеш рођен? Ако божанска самилост на крају треба све да разреши, чему смо онда сви морали да се подвргнемо таквим доказима, зашто нам је било досуђено толико патњи? Између осталог мала је сатисфакција замишљати своју судбину везану за бесконачност, полазећи од једне једине и, такође кратке реинкарнације.

3. Трећа хипотеза предлаже, за нашу бесмртну душу, перспективу неограниченог путовања кроз простор и време. Кроз безброј форми и садржаја, неуништиви духовни принцип следи своје премештање, из једног постојања у друго, мењајући тела и животе налик глумцу који мења улогу, костиме и декор.

Ради се о једној визији суштинског и ритмичког универзума, следу периода реинкарнације и смрти који одговара фазама активности и одмора и који се може поредити са смењивањем будности и сна, удисања и издисања, ширења и скупљања.

Поле вишегодишњег проучавања мени је ипак на крају била најближа ова задња идеја, то је уствари основна идеја. Око те идеје су се стално гложиле разне школе хиндуизма и будизма око тачне природе и врсте процеса, али и у најудаљенијим духовним традицијама постоји заједнички фонд - од античке Грчке до Јапана, преко Индије, Тибета. То веровање није потпуно одсутно ни из јудаизма, ни из хришћанства, ни из ислама, у њиховим најезотеричнијим и најтајним формама.

На Западу, пре оријенталног таласа који тренутно познајемо, велики писци као што су Ламартин, Иго, Балзак, Нервал, Едгар По или Волт Витмен су одлучно прокламовали своју веру у реинкарнацију. Идеја се прилично развила у САД, где су многи случајеви проанализирани и научно доказани. У Бразилу сам схватио да је спиритизам скоро национална религија, реинкарнација је постала народно веровање.

Ипак је очигледно да су духовни истраживачи хиндуизма и будизма били ти који су ову хипотезу испитивали најтемељније.

РЕИНКАРНАЦИЈА

Човек је састављен од страхова, радости, жалости и нада. Умиру му родитељи, вољени, дете, пријатељи. Човек нема избора, мора да се суочи са истином. Да ли умрли егзистирају, на неки начин даље? Да ли је са умирањем готово или нас богови и духови позивају на одговорност због земаљских дела? Пет хиљада година људске историје није дало никакав одговор на вечна питања. Не постоји ни један научно оправдани доказ да постоји живот после смрти, да постоји поновно рођење. Зато ћу се радо придружити трагању за одговорима о животу после смрти, јер је исувише тужна и мучна животна прича сваког од нас, да је све низашта? Кратак живот за дугу смрт? То не сме, то не може бити! Живот мора имати свој смисао изнад смрти. Постоји шанса да се избегне смрт, како? Поновно рођење!

Томе ће бити посвећен овај други део књиге. Морам да верујем у то и да се чврсто држим тога, за поновно рођење у једном много лепшем животу, јер тек тада данашњи живот добија неки смисао. У нади светле очи и расту крила, сада наше свакодневно мучење, диринчење, патње, бес и свакодневне неправде имају неки смисао, јер самим тим постају сношљивији.

Још почетком нашег века, у науци је било опште прихваћено становиште, посебно у филозофији двадесетог века, а кулминирало је у марксистичкој филозофији, правило да се човек рађа без икаквих искустава, као чиста неисписана табла - *tabula rasa*. Пре марксистичке филозофије ово су учење прихватили и разрадили Џон Лок и емпиричари. Емпиризам је филозофски правац који, тврди да је емпирија (искуство) једини или главни извор сазнања. Они поричу постојање унутрашњег искуства те идентификују искуство и спољашње опажање. Из филозофије је овај термин прешао у науку, посебно марксистичку, свакодневни живот и политику, где се најчешће упо-

требљава као назив за давање предности искуству а не теорији или апстрактном размишљању.

У науци су први довели у сумњу ово учење, а онда и оповргли психоаналитичари. Они су доказали да сем биолошког (ген-кода) постоји и психолошки континуум чије се индиције могу пратити од самог човековог зачећа.

Рођење је тако престало да се сматра за искуствени почетак. Као следећи почетак, пак, односно следећа непролазна баријера, указало се зачеће. Ако се већ померила граница са рођења на само зачеће самим тим, аутоматски поставља се као питање евентуално постојање пре концептивних искустава.

О овим искуствима постојали су подаци у разним антрополошким студијама, а и предањима народа других цивилизација. За још увек доминантни западњачки начин размишљања, међутим, начин мишљења без органског супстрата нема менталне активности, замисао о преконцептивним садржајима представљала је нешто потпуно неприхватљиво. Чак и према Фројду, дубока подсвесна вера у живот после смрти само је пројекција у будућност фантазија и подсвесних мисли везаних за живот у материци. Као и увек, међутим, јавили су се и озбиљни истраживачи са другојачијим погледима и тумачењима.

Да постоји и другојачији научни приступ навешћу Џои Лилиа, који је говорио о резултатима својих истраживања подсвести. Јасно каже да евоцирани садржаји изгледа „прелазе“ почетак испитиваног мозга и „везују“ се за неке раније мозгове. Роналд Ленг, пише о стању потпуне субјективне јасноће и извесности догађаја не само пре рођења, него и пре зачећа, као и пре инкарнације. Постоје, осим тога и такозвани реинкарнациони психотерапеути, а неки веома развијени терапијски системи - таква је на пример, антропозофска медицина - током третмана, брижљиво воде рачуна и о такозваним кармичким карактеристикама

Пре него што се упустим у истраживачке методе реинкарнације, мора ћу у самом почетку да размотрим да ли уопште

такво истраживање има неких реалних основа. То је важно због тога што не смемо да заборавимо да је реинкарнација у Западној традицији искључена из научне па чак и верске догме. Чак је и религиски аспект био важнији и престављао је већу препреку за научна истраживања претходних живота. За разлику од Запада, на Оријенту, реинкарнација се третира као питање вере и ништа више од тога, које не тражи никаквог доказа изузев вере.

Шта дакле, с обзиром на ово горе речено, може да значи ова књига у којој се говори о неким мојим личним размишљањима, искуствима и методама како сам дошао до тих искустава, као и „техникама“ за практично истраживање претходних живота.

Једноставно, ништа друго до исто што и за остале књиге из домена „граничних, трансценденталних теорија, наука“ са оне стране науке, физике, хемије, итд. За некога ова књига може бити извор необавезне забаве и попуњавање слободног времена. За неког другог приручник за интегрирајућа истраживања.

Неке од техника које ћемо навести за „практично истраживање претходних живота“ полазе од већ научно испитаних феномена. Ако томе додамо још једну чињеницу да на вери у преконцептивно искуство почивају и читаве цивилизације, отвара се могућност за хипотезу да је зачеће само још једна од безбројних „крајњих“ граница. Такође пружа се и прилика писцу ове књиге да обиђе места где су настале прве цивилизације, сакупи информације и објави их у овој књизи.

Главна питање које се поставља поводом ове књиге, у вези је пре свега са нашом решеношћу колико далеко смо спремни да се упутимо правцем који нам она наговештава.

Ова књига није повезана ни са једном религијом. Треба одмах скренути пажњу ако изаберете да истражујете сопствене реинкарнације, јер и „најживља сећања“ су потпуно нетачна и бескорисна док их не проверите у историјским околностима. Самообмана је врло честа појава као и остале људске заблуде.

Права потврда је уствари свесно испитивање ваших осећања. А да ли је то могуће, проценићете сами.

Чувени амерички пророк Едгар Кејс, а чак и неколико далековидих лекара, дошли су до открића да извесне психијатријске и физичке болести имају корене у претходним реинкарнацијама, а без знања о њима лечење је много теже.

Ако половина човечанства верује у реинкарнацију, зашто не бисте и ви. Не на основу истраживања и искуства, већ из религиозних побуда. Реинкарнација лежи у срцу хиндуизма у Индији, ламаизма на Тибету и будизма на Тајланду, Шри Ланки, целој југоисточној Азији. Била је широко прихваћена и у Кини пре комунистичке револуције, затим доживљава један период стагнације и поново узима маха задњих година и у Јапану.

Да бих дошао до правих одговора отишао сам на Тајланд, у Бангкок. Ту сам схватио да класични будизам учи да постоји размак између тачке смрти и рођења и да у том периоду јединка нема душу, како би они то рекли, *anata*, значи „без душе“. Ако човек нема душу шта се онда реинкарнира? Шта путује кроз време од тела до тела? Будизам учи да је душа у том временском периоду, односно вакууму у клопци. Ово су добра питања на које нисам нашао задовољавајући одговор на Тајланду. Али и поред тога то њихово тумачење нисам одбацио јер управо тај будистички парадокс може да представља реалност која може да буде важна за свако истраживање реинкарнације.

У Ватикану сам схватио да Западни (хришћански) концепт душе је у окултном изразу друго тело, енергетском возилу људске психе које преживљава физичку смрт, док Православни хришћани верују да је душа бесмртна. Ништа од напред наведеног није лако да се усклади са уобичајеном сликом реинкарнације као процеса којим се суштина индивидуалности ослобађа физичком смрћу и лети кроз небески свод док не нађе ново погодно тело да се настани. Савремени хришћани поричу овај процес, тврдећи да дух налази трајно уточиште у рају или паклу, углавном зависно од понашања у људском телу и настављају да

компликују слику изражавањем вере у физичко васкрсење у неко време у будућности.

Не бих желео да утичем на ваша схватања али ипак морам да вам скренем пажњу да свет није онакав какав вам се чини а ви лично сте много више него што сматрате да јесте. Ако пођете од тога да сте ви једна материјална животиња као део животињског царства, које настањује материјални свет, рођени сте, живите једно извесно време, а потом умирате. Да ли је баш тако? Како ко, али сви ви постајете врло рано свесни другог нематеријалног вида свог бића - ума. Из искуства знате да га имате, али то није нешто што можете да видите, опипате, мерите, одредите му дужину и ширину. У школи су вас учили да је ум производ физичког мозга, материје, да је материја примарна а дух секундаран. Вероватно сте сви схватили да је то било погрешно учење, јер како сте постајали старији и мудрији развијала се нова свест. Починете да схватате да је више у вашем уму него што видите очима. Огромни делови су скривени од вас, то скривено подручје назива се подсвест.

УНИВЕРЗУМ

У овој књизи покушаћу да објасним ретке и необичне феномене, који се групишу под изразом „психичко“ или „окултно“ (имајући у виду најновија научна истраживања посебно у доменима физике и медицине), који показују тенденцију да тврде да нова тачка гледишта може да буде ближе истини него прихваћени уобичајени назив „стварност“. Када све ово имамо у виду онда је у сваком случају ово други вид гледања на универзум и нас саме.

Наш материјални универзум познат је као континуитет простора и времена. Нова тачка посматрања тврди да овај континуитет пробија једна или више димензија, несумњиво нефизичких димензија. Оне не подлежу законима конвенционалне физике, али им се и не супротстављају. Поента ових секундарних димензија је да теже ван закона материјалне физике. Може се схватити да се оне повинују својим сопственим законима. Ако смо прихватили овакав начин размишљања да видимо шта је сада са јединком у односу на ову тачку гледишта. Одмах се схвата да нисте рођени када мислите да јесте само се ваше физичко тело родило у то време. Ваше истинско ја, ви заиста, постојало је пре рођења ван временског тока, у једној од нематеријалних димензија које смо разматрали.

Док наше умове условљава искуство временског тока, корисно је да мислите о себи као бесмртном бићу које је увек постојало. Ово је само хипотеза која још није доказана. Истинско ја (душа) треба сада да створи одговарајуће возило које очигледно мора да буде створено од материјала из физичког универзума, а то је људско тело. Али душа не може да уђе непосредно у тело, као што не може директно да уђе у физички универзум. Стога ствара међуструктуру од материје и енергије која му дозвољава

да успостави комуникациону мрежу између себе и возила (тела) које намерава да употреби. Када је мрежа успостављена душа шаље део себе дуж ње да оживи тело. Како тело расте, међу активност душе, околине тела и његовог развојног искуства стварају личност узорак који одговара ономе што одређује како индивидуа реагује на свет око себе.

Вероватно се питате чему оволики увод? Ако можете одмах да се сетите детаља претходне реинкарнације, вама ова књига није ни потребна. Ако не можете, а вероватно да не можете, а свакако желите да знате зашто не можете да се сетите. Зато што су механизми сећања чудни. Психолози су открили одавно да је људска тенденција да се заборави оно што је непријатно и да се памте само лепе ствари. Психолошка функција је да се заборави непријатно је мисао која помаже чувању душевног здравља.

У случају јаке непријатности, ум иде даље. Уместо постепеног блеђења, настаје одједном прекид, долази до изненадне амнезије. Непријатна ситуација се тренутно заборавља. Прошлоост се тотално брише. Не само да ишчезавају непријатна осећања, већ се све брише. Овде се види одбрамбени механизам ума. У моменту смрти - највећој трауми од свих - активирају се исти одбрамбени механизми. Њихова основна сврха је тренутна блокада сећања умирања, али се на тај начин брише и прошлост, тако да ваш цео живот ишчезава из сећања.

Није то једина траума и шок, такође је можда чак и већа траума у часу рођења. Рођење је страхан шок за мозак детета. Топлота, сигурност и удобност материце су изгубљени. Бизарни утисци се сливају у свест, а прво искуство је болно јер вас чак и бабица благо удара да вас охрабри да дишете. Ниједна беба се не смеје и радује када долази на овај свет, већ плаче. Није свакако случајно. Ове две трауме заједно чине да се не сећате ничег из претходног живота.

Широко говорећи, постоји само један начин да се добије информација о претходним животима, а то је да их се сетите.

Покушаћемо уз помоћ технике коју смо упознали на властитим искуствима да срушимо трауматске баријере смрти и рођења.

Ту треба обратити пажњу на две ствари. Прва је, само-обмана, која је увек несвесна, јер ваш ум је способан да историјску информацију добијену из литературе или неког одгледаног и заборављеног филма, представи као реинкарнацију. Зато морате све да проверите уколико сазнате ко сте били и где живели (на пример у Шпанији) у том и том граду, звали сте се тако и тако. То можете проверити само у том месту у црквеним књигама. Ако сте добили као резултат неку од много ранијих инкарнација, рецимо живели сте на Атлантиди, то је немогуће проверити и све то морате одбацити. Ако сада живите у Србији а у неком претходном животу били сте у Италији, поставља се логично питање на ком ћете језику говорити; говорићете на српском јер се самим повратком у прошлост ваш ум није уништен, једино ако се ради инкарнација под хипнозом говорићете српски, али ако вам се питања постављају на италијанском говорићете италијански.

Одавно је откривено да субјект под хипнозом може сугестијом да буде враћен у дане свог детињства. Да је овај повратак прави, а не више у функцији сећања, показали су време и појава детињастих карактеристика. Јавиле су се особине из детињства које је субјект свесно заборавио. Помоћу хипнозе стиже се много брже до жељених резултата, али морате знати да хипноза није играчка и док се њоме правилно руководи има мало опасности, али ако то радите лаички себи или другоме, знајте да је људски ум деликатан инструмент и испитивања његових дубина без разматрања овог упозорења је тражење невоље. Зато ћемо то свесно заобићи и ићи много дужим путем али безопасним.

Сада ћемо прећи на технику извођења саме реинкарнације. Први корак је РЕЛАКСАЦИЈА. Будите сами у полу-мрачној соби, искључите све спољне звуке, седите у својој удобној фотељи или лежите на каучу и почните са релаксацијом. Сви смо ми напети, треба се ослободити напетости тако што

ћете постепено стезати посебно сваку групу мишића, почевши од стопала па све до темена. Значи стегнете једну групу мишића, да осетите напетост и онда их нагло опустите. Тако радите отприлике 15 минута. Затим на крају стегните све мишиће одједном и нагло их опустите. Сав тај труд неће вам бити узалудан па чак и ако не успете да се реинкарнирате, бар ћете да се осећате лепо после релаксације. Сада сте спремни за следећи корак а то је МЕДИТАЦИЈА.

Почећемо са најчешћим погрешним убеђењем које је везано за медитацију, а то је мишљење да треба да се научи нешто мистично и тешко. То је обична заблуда, јер медитација у свом најпростијем облику, не значи ништа више сем размишљања о нечему. Сви ви управо медитирате а да нисте ни свесни тога, свакога дана када размишљате сами у тишини како да решите настале проблеме ви уствари медитирате. На Истоку је медитација краљевски пут мудрости. У ствари, сама техника заснована на претпоставци да истинско знање мора да долази искључиво изнутра, одржава се у таквом страхопоштовању да извесни хинду-практичари који је примењују заиста стварају окултне феномене као што су невидљивост или способност левитације.

Да бисмо почели са медитацијом постоје два предуслова која морају да се испуне, а то су релаксација и концентracија. Медитација вам не може нашкодити. После неколико недеља упорног вежбања релаксације и концентracије ви ћете бити спремни за медитирање.

За почетак замислите како се светлост креће у међузвезданом простору, тако да видимо звезде не какве су, већ их видимо какве су биле. Замислите сада себе како сте удаљени од Земље и да испитујете њене светлосне зраке, тада би теоријски било могуће да користећи довољно снажан телескоп, посматрамо крсташке ратове или рођење Христа (у пракси за сада не можемо да изградимо такав телескоп).

Обавите процес комплетне релаксације и затворите очи. Затим замислите један ходник, визуализујте себе како идете дуж ходника према вратима која се налазе на крају ходника. У првој седмици радите само ово и то не дуже од 15 минута. То је у ствари медитација, ништа више од тога. Чврсто изграђујте слику тог ходника сваког дана додавајући му неке нове детаље, стављајући слике по зидовима, све док вам тај ходник не постане толико познат и присан као соба у вашој кући. Када слика ходника постане жива, после прве седмице проширите је отварањем врата а на вратима сте ставили натпис, библиотека. Сада отворите врата и уђите у библиотеку. Сада проведите 2-4 недеље у библиотеци такође додајући многе детаље тако да вам она као и ходник пре тога буду толико познати и блиски. Када сте упознали добро библиотеку, видећете много књига, регистратора или фасцикли на полицама. Полако их прегледајте једну по једну док не нађете своју, али обратите добро пажњу на бројне одељке јер се ту налазе књиге које садрже сваку врсту информација о свему што се догодило или о било коме који је икада постојао.

Ово је сада најтежи део посла јер сте нестрпљиви, морате да budete стрпљиви и да бар недељу дана полако тражите своју књигу или фасциклу, можда и регистратор, али не дуже од 15 минута дневно. Отприлике после недељу дана претражујући полице наћи ћете сигурно своју књигу са својим именом и презименом на корицама. Узмите је, отворите је и читајте историју своје реинкарнације. Мораћете дуже да вежбате и да визуализујете речи на страницама јер ће се појављивати и детаљи из још претходнијих живота.

Све те информације морају бити проверене пре него што буду прихваћене.

Ако сте радознали и нисте задовољни што сте упознали само један, односно претходни живот, већ желите и следећи онда вас морам упутути на неког стручњака за хипнозу, али вам то искрено не бих саветовао, бојећи се да не набасате на неког шарлатана, јер бисте онда нашли невољу и то велику.

Хипноза је одувек коришћена за стварање илузија пред ширим народним масама. Мојсије је пред фароновим свештеницима на египатском двору, према Библији, претворио штап у змију и чинио многа чуда. То нису никаква чуда, већ практичне манифестације хипнозе у режији врсног хипнотизера. Факири и данас показују како на лицу места посаде биљку и она расте према небу одмах, или баце у вис конопца и неки дечак се пење по конопцу. Ради се управо о групној хипнози. Хипноза је „специфично стање свести, при чему долазе до изражаја три нова квалитета свести - опуштеност, концентрација, подложност сугестији“.

Далеко је више зачуђујуће да се свако не сећа своје смрти, а услед недостатка овог сећања већина људи не верује да је претходне смрти било. Али, сасвим слично, они се не сећају ни свог недавног рођења - а ипак не сумњу да су недавно били рођени. Они заборављају да је активно памћење само мали део наше нормалне свесности, а да наше подсвесно сећање бележи и чува сваки прошли утисак и искуство, које наш будни ум не успева да упамти.

ПЛАТОН

Мисао о реинкарнацији стара је колико и људски род. Први најозбиљнији приступ учинио је филозоф Платон, који је живео у Атини од 428. до 348. год. п.н.е. Он је у дијалогу са својим учитељем Сократом доказао да је био поборник разума, логике и доказа. Мислио је да се само помоћу њих може спознати истина. Али тако се може ићи само до једне одређене границе. Он је покушавао да пређе ту границу тако што је уједно био и визионар. Он је сматрао да се последње истине могу спознати једино готово мистичним доживљавањем просветљења. Он је прихватио постојање више димензија стварности који су различити од материјалне стварности. Њега је занимала нетелесна, свесна човекова компонента - душа. Материјално тело је само привремено место где обитава душа. Он дефинише смрт као одвајање нетелесног дела живог човека - душе, од његовог материјалног дела. Он први објашњава да у подручју изван осетљивог, физичког света време не постоји. Оно што називамо временом само је покретан нестваран одраз вечности. Он објашњава како душа одвојена од тела прво сретне душе мртвих и разговара са њима и како је њен други живот. Он сматра да је тело за душу затвор, и да је према томе смрт бег или ослобођење из тог затвора. По њему душа долази у материјално тело из вишег божанског постојања. За њега је рођење сан и заборав, јер душа прелази из стања више свести и у међувремену заборавља истине које је знала у прошлом бивању изван тела. Према томе смрт је буђење и сећање. Платон примећује да душа која се при смрти одваја од тела мисли и расуђује јасније него пре, те да брже упознаје праву природу ствари. Ускоро након смрти

суочена је са „судом“ у којем јој божанско биће најпре приказује све оно што је у животу урадила, и добро и зло.

Платон не сумња у живот после смрти и тврди да га, док смо у овом телу, не можемо разумети јер нас у томе спречавају две велике препреке. Пре свега наше су душе затворене у материјалном телу и у искуству и спознаји ограничене материјалним осећањима. Наша чула нас могу лако преварити, сетимо се само великог предмета у даљини који нам се чини да је мали. Зар нам се није дешавало да погрешно чујемо оно што нам други кажу. Последице тога су погрешно мишљење и појмови о природи ствари. Наше душе не могу видети стварност све дотле док се не ослободе сметњи и нетачности материјалних чула. Платон затим каже да се људским језиком последње истине не могу изразити директно. Речи понекад више скривају унутрашњу природу ствари него што је откривају. Највише што оне могу учинити јесте да аналогично, митом или неким другим индиректним начином укажу на прави карактер онога што лежи с оне стране материјалне стварности.

Видећемо да наука од Платона до данас није много напредовала по питању објашњења душе, али на основу досадашњих примера сва та искуства могу се поделити у три групе:

- 1) Искуства људи који су оживели пошто су их сви сматрали мртвим, или су их лекари прогласили клинички мртвима.
- 2) Искуства људи који су у току неког удеса били близу смрти.
- 3) Препричана искуства. Док су умирали људи су о томе причали присутним особама.

Из свих скупљених искустава, са разним нијансама и врло мало неподударности у различитим верзијама, ипак се могу извући нека општа правила о којима скоро сви, свако на свој начин говоре.

Човек умире у тренутку своје највеће клонулости, чује свог лекара како га проглашава мртвим, или неког од родбине, или присутног човека у неком удесу. У сваком случају га прогла-

шавају мртвим. Сви тврде да до њих допире бука, звоњава, неко тврди да је несносна бука. У сваком случају сви чују буку.

Сви тврде да се крећу великом брзином кроз неки тунел, ходник, бунар, различитих облика али је најчешће мрачан тунел.

Након тога схватају да се налазе изван свог тела. Неке хвата паника, неки се лепо и нормално осећају, али сви гледају на своје тело издалека као неки гледалац. Неко гледа са висине плафона, неко много даље, али сви се слажу да виде своје тело и јасно виде и памте све шта се догађа са њиховим телом, виде лекара, родбину која их оплакује.

Али после извесног времена сви се приберу и привикну на новонасталу ситуацију. Уочавају да још увек имају тело, али се то тело разликује од оног материјалног које су управо напустили.

Сада им у сусрет долазе други да им помогну. Препознају духове рођака који су умрли пре њих и сви тврде да се пред њих појављује „биће од светлости“, топао и срдачан дух, пун љубави. Без речи спонтаним преносом мисли биће му поставља питање и тражи од њега да процени свој живот. Да би му у томе помогло, показује му, у сликама, панораму најважнијих тренутака његовог живота, (све се заправо одвија у трену). У одређеном часу осећа како се приближава некој врсти препреке или границе која би требала бити линија разграничења земаљског и другог живота, или ако му неко каже да мора да се врати, или сам схвати да се мора вратити, јер још није дошло време да умре.

ТИБЕТАНСКА КЊИГА МРТВИХ

Ова књига је уствари путоказ души како да се понаша и куда да иде после физичке смрти тела. Књига је читана или као део погребне церемоније или ономе који умире, у његовим последњим тренуцима. Видимо да је имала две функције. Прва да умирућем помогне да схвати оно што се дешава и шта доживљава. Друга је да подстакне оне који још живе да позитивно мисле, те да својом љубављу и емоционалном бригом не задржавају умирућег. Умирући треба да се ослободи свих телесних брига и у правом расположењу уђе у „нови живот“.

Духови се споразумевају међусобно универзалним језиком - сваки човек чим умре, спозна тај универзални језик, својствен његовом духу. Разлог је у томе што тај говор анђела или духа тече директно у човекову мисао. Ово спиритуално стање није ограничено. Перцепција, мисао и памћење су савршенији, а време и простор нису препреке као што је то случај у материјалном свету, способности духова су веће, њихове мисли, осети и опажања су савршенији.

Унутрашња меморија је таква да су у њу уписане све појединости, све што је човек икада помислио, изрекао, урадио од најранијег детињства до дубоке старости. Када пређе у други свет, човек то осећање носи са собом и оно редовно оживљава. Све што је икада изрекао или учинио показује се пред анђелима при светлости јасној као дан.

У данашњој се ситуацији можемо само запитати како је могуће да се мудрост старих Тибетанаца, Павлова визија и теологија, необичне Платонове спознаје и духовна Сведенбергова открића међусобно толико подударају, а поготово како је могуће да се слажу с изјавама наших савременика који су се прибли-

жили смрти и преживели је. Могло би се наине, помислити да су аутори тих различитих дела утицали једни на друге, ако је Платон посезао за спознајом источног верског мистицизма, што је могуће. Али писање Тибетанске књиге мртвих, или Павлове расправе о спиритуалном телу у Новом завету, или ако знамо да је Сведенберг живео у Стохолму од 1688. до 1772. године апсолутно не могу имати додирних тачака и ништа не може указати на то да су утицали једни на друге јер су их физички раздвајали векови.

Интересантно је споменути и чин самоубиства. Чим на самоубиство погледамо са аспекта религије, одмах га видимо у његовом правом светлу. На овај свет смо дошли уз извесне услове и са одређеном сврхом. Самоубиством се супростављамо сврси свога створитеља. Самоубица стиже на други свет као дезертер, као неко ко је напустио своје место. Треба га сматрати побуњеником против Бога. Припадамо Богу, његова смо својина.

И на крају дођосмо и до самог чина смрти.

СМРТ

Смрт је универзално искуство људске егзистенције. Па ипак, човек најчешће смрт не доживљава као нешто стварно, већ као нешто апстрактно, неухватљиво, као нешто што нема никакве везе са његовим животом. Зато и смрт нема неког већег утицаја на његов живот. Изгледа да нико не верује да ће једног дана умрети. То је увек нешто што се догађа другоме, мада знамо да ћемо умрети ипак дубоко у себи не можемо у то поверовати. Смрт је за многе људе тако страшна, необјашњива и тако неприхватљива да потискује сваку свест о њој. Цели живот се састоји од настојања да не мислимо на смрт. Страх од смрти је толико јак, да напросто тражи од мене нешто да учиним, да нешто направим, да оставим иза себе још нешто, па макар један текст о тој блесавој смрти. Старење, неизлечиве болести и умирање не сматрају се животним процесом, већ поразом и изразом наше немоћи да овладамо природом.

Непозната природа смрти одувек је и на разне начине подстицала људске интересе да проникне у ту мистерију. То је нашло израза у религиозним веровањима, у уметности, митологији, филозофији и фолклору. Однос према смрти инспирисао је стварање монументалних архитектонских споменика и здања (пирамиде, гробнице, некрополе). Своје схватање смрти као пролаза из једног света у други људи су изражавали у представама о загробном животу, реинкарнацији.

Ми људи не умиремо само на крају нашег живота, него континуално од рођења до телесне смрти.

Претпоставимо да смрт не значи крај људског живота, да напротив означава почетак. Онда бисмо на посмртним венцима драгим особама које су умрле требало да стављамо натписе:

»Срећан Ти пут, срећан Ти нови почетак«. Којим се путевима пролази на том „пустоловном“ путовању свакако да је одувек интресовало све вас, зато да покушамо бар делимично да одговоримо на то?

Након физичке смрти, бестелесни дух се вероватно прво сусреће са својим умрлим блиским особама, које су умрле пре њега. У почетку тај дух мора да живи, прво, у нечему што многи означавају као рај или пакао. Да не би то тако грубо звучало, нека буде рецимо да морају да живе у „земљи вечног лета“ или у „земљи вечне зиме“, зависно од тога да ли је њихово основно морално начело било позитивно или негативно. Обе те земље налазе се у другој паралерној димензији. Њихова сврха је да се дух ослободи своје првобитне збуњености. При томе му се као у огледалу предочава његова земаљска индивидуалност и немилосрдно се уништавају његове илузије о њему самоме.

Затим се пролазно „увлачи“ у кожу других људи у свом животу, како би осетио какво су деловање имале на њих његове речи и дела. Будући да је дух сада упознао тај по њега разарачки али користан процес друге смрти, он је сада себи заслужио приступ у друго небо (други астрални ниво). Истовремено он открива да је у својој трауми одбацио само своје спољно својство, индивидуалност, или да бисмо лакше разумели, персоналност, која му се чинила тако битном у његовом земаљском животу. Персоналност се изводи од латинске речи *persona*, чије је право значење „глумачка маска“. Како је кроз другу смрт одбацио ту маску, сада се може појавити као истинско ново биће, нов дух.

Питаћете се свакако који је уопште смисао тог другог неба? Смисао другог неба је вероватно у томе, да духу отвара велике могућности израстања и развитка. Тај се процес вероватно одвија у атмосфери коју бисте ви свакако описали као „велико ћутање“. Јер све што сте имали да кажете, ви сте рекли у свом земаљском животу. Да сте знали ово што сада знате, свакако да бисте у многим ситуацијама држали језик за зубима и пре бисте

се угрили за језик, само да нисте рекли то што сте рекли. За то време ишчезава ранији идентитет и осећа се дубоки мир. Вероватно да би био такав редослед. На овом нивоу, овој тачки дух губи везу са свим оним, што је знао у току свог земаљског живота. Међутим, чини ми се да је та пролазна фаза неизбежна, како би сву своју енергију концентрисао на сналажење у новом, неизмерно већем свету, с којим је сада суочен. Сада се одигравају веома важни сусрети с другима, мушким и женским, према којима он осећа дубоку духовну повезаност и поверљивост. Ти састанци могу се упоредити са сусретима старих пријатеља на земљи, с којима су делили важна искуства. С тим пријатељима из ранијих времена дух поново проживљава старе успомене, успомене којима његова управо прошла личност није имала приступа.

Сада увиђају да њихов живот уопште није протекао случајно. Чим дух почне бивати сведоком откривене панораме својих живота, он ће свакако увидети како је много тога у прошлом животу била директна последица његових дела из других, ранијих инкарнација. Већина духова проживљава многобројне инкарнације, јер је готово сваком потребно пружити много шанси за изучавање свих потребних лекција. Столећима сваком се индивидууму нуде све могућности. Неће се сви одједном брзо моћи окористити искуством, односно у једнакој мери напредовати у учењу, али пружиће им се много шанси за исправљање почињених грешака или запажања пропуштених прилика. Понекад су грешке почињене у последњем животу налик онима из ранијих инкарнација, а понекад дух успе напослетку савладати често понављану грешку. Заправо не постоји крај, још постоји наставак, одређена нит увек нас води даље. То обогаћивање душе кроз откривање прошлости и добијање савета од мудрих бића како се треба понашати у новом животу на земљи врши се на том ступњу. Иако на први поглед изгледа да је ово о чему ја причам начелно у складу са хришћанским веровањем у чистиштиште, пакао, рај, по мом мишљењу они нису последња казна или награда,

односно одлазак у рај или пакао, за само један једини живот на Земљи, него представљају поједине ступњеве у процесу одгајања и васпитања који стално трају. Свако се мора ослободити оног лошег дела сопствене личности. Тај процес самочишћења траје чак и у другом небу, не само у првом. На том ступњу дух учи да постоје још и виши ступњеве, који су њему за сада неприступачни. Сваки дух мора уложити много труда и напора да би напредовао. Он, међутим, није сам, јер може да очекује помоћ и савете, какве на Земљи никада не би могао да добије. Шта је сада најважније за духа који живи тренутно на другом небу, или нивоу? За време док дух живи у другом небу, учи он кроз „поновљено одвијање“ прошлих живота откривати своје истинске могућности, као и кораке који воде до њихових испуњења. После тога је припремљен на још веће проширење своје свести, које се догађа у трећем небу, на трећем нивоу, што је међутим, толико интензивно, да многим духовима треба дуго времена за припрему. Тек у трећем небу дух доспева до граница своје свести. Тада дух схвата да не може да иде даље него што му допушта његова природа. Увидом у ту сопствену ограниченост не остаје му ништа друго до повратак на Земљу, да би поново својим живо том заслужио неки ниво више. Чак и онај који верује у било који облик настанка живота после смрти, биће велики скептик када се ради о успостављању везе са „другим светом“. Можда је сасвим природно да се сви ти искази о оном другом свету приписују скривеним жељама, неиспуњеним надањима и болесним страховима. Ако се само за тренутак ослободимо сумње, тада можемо у тим описима наћи не само сведочанства о наставку живота после смрти, него и извештаје о том животу. Опсежна збирка материјала у коју се може поуздати налази се у Енглеској, а сакупио ју је College for Psyhie Studies, угледни институт за психолошке и парапсихолошке студије. Шта нам говоре сви ти сакупљени извештаји?

Ти документи говоре нам о томе да ми доиста наша осећања, сећања и духовни живот који смо имали пре смрти прено-

симо са собом на онај свет. Али који део нас преживљава? Уморан и стар или онај млади пун снаге и воље са младалачим жаром. По њиховим проучавањима ми са собом носимо све аспекте онога што смо некада били, и младост али и старост.

Чини се да умирање није коначност догађаја којег се људи плаше. Пре бисмо могли рећи да је то стање измењене свести. Очигледно је да је много теже ослободити се нашег стварног земаљског идентитета, него што смо мислили. Сама смрт као таква нас не мења, али нам пружа могућност да се ми сами променимо. У комуникацији са духовима преко надарених медијума, обично се живот после смрти описује као збивање кроз седам сфера. Све сфере су духовне природе. Седам сфера као пребивалишта или нивоа представљају уствари нивое свести, а сваки се ниво достиже само кроз проширење и продубљење моралног бића. Што си моралнији ићи ћеш на виши ниво. Они који су достигли више морално стање, сада они као учитељи помажу онима који то нису још успели. Шта је овде најважније да схватимо после оволиког дужег излагања? Наиме, после смрти, морамо да схватимо живот се наставља као процес.

Већина духова која нам се обраћа описује сам чин умирања као безболан и спокојан, те испуњен миром, чак и тада када се чини да у задњим тренуцима тело пати. Духови увек изјављују да нису осећали привидну бол. Тврди се да је смрт уствари повлачење себе сама, пропраћено наизменице фазом сна и бесвесности. Затим описују како су се „пробудили“, како су их поздравили духови оних које су некада волели у животу а који су умрли пре њих.

По мишљењу духова, највећа је заблуда људи на земљи што мисле да је њихов живот на земљи много важан, он је у ствари неважан јер служи само као припрема за испуњење задатака што их очекују тек када физички умру. Најгоре је са атеистима који нису веровали у живот после смрти, не примећују чак ни сада да су мртви. Они задржавају осећај као да само живописно сањају.

Али како изгледа тај свет онеме ко је водио себичан, насилнички или чак злочиначки живот? Он и после физичке смрти задржава своје мисаоне структуре, али истовремено примећује да овоме свету може пружити мало, јер је његово самољубље отупило осећај за више и племенитије вредности. Душа сиромашна духом остварује другачију реалност, него она богата. Многи извештаји душа сиромашних духом говоре о мраку, магли, голој земљи и бедном месту наставка живота. То је оно што сам већ назвао „земља вечне зиме“. Сваки несретник мораће да живи у „земљи вечне зиме“ само толико дуго, док се не отвори, другом бољем идентитету, од кога се састоји. Да се отвори оном бољем Ја који се садржи у њему поред оног лошег дела са којим је живео на земљи док му се онај добри део, није видео и није дошао до изражаја. Они који желе да му помогну морају да дођу до његовог доброг дела, до оног неисквареног у њему, онај добри део који он у прошлом животу није ни знао да поседује. Те индивидуе се не кажњавају као у хришћанским веровањима, којима се прети паклом. Њихова патња произилази из њихове властите природе, какву су сами себи створили. У њиховој је моћи промена на боље. И они могу, исто као и становници „земље вечног лета“ откривати своје скривене способности и усавршавати их. И то као што „земља вечног лета“ није небо, нити рај, тако исто и „земља вечне зиме“ није пакао. Онај ко прерасте „земљу вечног лета“ одлази у прво небо.

Тај процес активног налажења самога себе најчешће се означава као „суд“. Међутим духови извештавају да то суђење не одржава Бог или неко надређено биће овлашћено за доношење пресуде, него се врши као процес у себи самоме. Спознати самога себе и затим осудити, много је болније, јер тек тада допире до свести грешке које се раније нису могле ни наслућивати.

ПОРУКЕ ИЗ ЗАГРОБНОГ ЖИВОТА

Постоје докази да мртви успостављају везу са живима и да је одржавају. Претпоставља се да духови успостављају везу са овим светом путем магнетске силе и само неким људима припадну медијалне способности, док су другима ускраћене.

Обично се као докази сматрају разно куцање, пуцкетање и свакојаки шумови који се чују у кући, нарочито ноћу. Ако би такви докази били уверљиви, тада би то представљало крај столећима вођених спекулација о животу после смрти. Тада смрт не би значила крај живота, него би означавала премештање опстанка на један други, виши, нематеријални ниво. Тада више не бисмо требали свој живот на земљи „сматрати биолошким феноменом“ краткога века, него бисмо га могли схватити као трајан процес који тече.

Као прилог тој теорији постоји доста доказа да чак и многи живи писци тврде да заправо њихове књиге не пишу они, него неко други кроз њих. Јер они пишу чак толико стручно а да уствари о томе немају појма нити су икада имали било какво знање о томе што пишу.

Такође, као прилог тој тврдњи налазе се сведочења из разних делова света где појединци који су преживели клиничку смрт, тврде да су видели нешто „тамо“ врло јасно и врло конкретно. Када се упореде запажања која долазе од људи из различитих крајева света, који се између себе нису никада познавали а причају апсолутно исту причу, да су били и видели баш исто.

Као прилог навешћемо једну интересантну причу девојчице која је живела у подножју Хималаја. Мала, тешко оболела девојчица била је клинички мртва четврт сата. Према њеним речима доспела је у један сасвим други свет у коме је сусрела

своје умрле рођаке. Пошто јој је отац био војни лекар, убрзо одлазе у Карачи, Пакистан, где сам и забележио ову причу мале Дурдане. То би била само још једна прича више, да се није десило нешто што је запањило научну јавност Пакистана и Индије. Сасвим случајно је у Карачију у посети мајчиној фамилији на зиду видела неку фотографију. Жена на фотографији је уствари била баба њене мајке чију фотографију она никада није видела дотад. Тврдила је да ју је та жена тамо дочекала и водила по врту све док није чула глас свога оца: „Врати се дете моје“. Тада се изненада отргла од те жене и вратила, односно пробудила се из клиничке смрти. Дурданин случај је представљен два пута на телевизији ББЦ где је она цртала крајолик у коме је боравила, цртала је оно што је видела. Убрзо се јавила телевизији ББЦ, немачка Жидовка, која је живела у Америци и која је тврдила да је и она у стању клиничке смрти видела баш то исто. Убрзо су их на телевизији спојили и свака је за себе цртала оно што је видела. Када су цртежи били готови, вртови које су цртале били су идентични.

Из извештаја о искуствима људи којима је смрт била сасвим близу, произилази запањујућа слика о томе како је саздан онострани свет и шта за нас значи смрт.

Познат је случај Пабла Пикаса, који је умро 1973. године а створио је три месеца после своје смрти неколико цртежа кредом, као и бојом. Свакако би било коректније рећи да је цртеже кроз „надахнуће“ Пабла Пикасоа створио у Пикасовом стилу британски медиј Матхев Манинг, који се сам покушао „пробити“ до Пикаса. И док се концентрисао на њега, осетио је како му „неко“ води руку, очигледно Пикасов дух или пак нека моћ која је радила дело заједно са Пикасом.

Интересантан је случај домаћице из Лондона, Роземари Бров најпознатијег медија у Енглеској за коју се тврди да је главна помоћница давно умрлих композитора. Пре свега Бетовена, Брамса, Шуберта и Стравинског. То је скромна жена, средњих година, која не располаже никаквим музичким знањем. Зато се

тврди да дела која јој се „диктирају у перо“ леже с оне стране њених нормалних музичких способности. Она сама себе сматра само једном обичном преписивачицом мртвих композитора. Бетовен још увек ради на својој недовршеној десетој симфонији. Посматрачи тих догађаја заиста су изненађени брзином којом она пише ноте и да далеко надмашује своје свесне способности. Чак некада се Шопен обрати на свом матерњем језику, пољском, и она тачно напише на пољском иако пољски никада није научила ни једну реч пољског. Она за сво време писања, заправо комуницира са њима, каже им, успорите мало, не разумем, поновите, да ли то иде лево или десно. Чак се и шали са њима. Просто невероватно али је истинито.

Управо овде видимо класичан пример да је нека особа „овладала“ другом особом или је преузела њен карактер. Тада се као алтернативни узрок за објашњење свих случајева уводи – поновно рођење или опседнутост. Разлика између „правог поновног рођења“ и опседнутости је у томе што се у првом случају тај неко сећа свог претходног живота, а да притом остаје свестан свог садашњег живота. То је као да се неко сећа прошлих догађаја из свог живота.

Насупрот, привремено или трајније „опседнута“ особа није свесна да заправо има други идентитет. Па ипак, опседнута особа има сећања која потичу од особе која је овладала њоме и показало се да су то сећања на стварне догађаје или ситуације.

Најуверљивије доказе о животу после смрти пружају нам поједини извештаји о комуникацијама са умрлима. У њима се јасно и тачно препознаје одређена сврха тих порука из загробног живота.

Навешћемо неколико примера. Године 1915. свега неколико недеља после смрти свога сина Рајмонда, примио је сир Оливер Лодге поруку из загробног живота која му је предсказала несрећу, али истодобно и обећавала некакву утеху. Одмах након што је Рајмонд пао у рату, чиме се и обистинио први део поруке, породици су почеле пристизати прве вести од погинулог

Рајмонда. Наравно те поруке није нико добијао директно из породице, већ су поруке стизале преко познатог медија, госпође Леоноре Пипер.

Чудо у Ватсеки у САД-у, један је од најнеобичнијих и најбоље документованих случајева опседнутости. Тринаестогодишња девојчица тврдила је како је опседнута духом умрле младе жене те да се потпуно пренела у њену улогу. Одселила се њеним родитељима и живела као њихова кћи. Ово је потврђена и документована прича о реинкарнацији у малом америчком градићу.

Катастрофа ваздушног брода Р 101, је потресла свет када је 1939. године нестао у пламену толико хваљени ваздушни брод (цепелин) Р 101. Међутим, оно што је следило након тога још више је узбудило свет: мртви пилот ваздушног брода ступио је у везу са једним познатим медијем. Испричао је тачно шта се десило и због чега је дошло до катастрофе. Стручњаци су провером нешто касније дошли до истог закључка.

Интересантан је случај сестара близнакиња Полок из Енглеске које су изгубиле живот у саобраћајној несрећи 1950. године. Имале су по шест година. Већ следеће године њихови родитељи добијају опет близнакиње. Ништа необично, да оне нису биле физички идентичне са својим умрлим сестрама. Имале су ожилке на истим местима на којима су имале и њихове сестре које су ожилке добиле случајно падом са бицикла. Имале су идентичне и младеже. Све то може да буде случајно, али када су мало одрасле када су им родитељи дали играчке њихових умрлих сестара које су сакрили да их не подсећају на умрлу децу, оне су препознале своје лутке и назвали су их оним истим именима којим су их звале њихове умрле сестрице. Препознавале су своју фамилију коју до тада нису никада виделе, препознале су своју школу, свог учитеља, своје другове и другарице.

Можда најјачи прилог реинкарнацији долази од научника, хипнотизера. Они су регресијом враћали своје пацијенте (који су од свог рођења били слепи), који су онда одлично описивали све

оно што никада нису могли видети. Једини закључак се може извести да су све то видели и запамтили из неког прошлог света, односно живота.

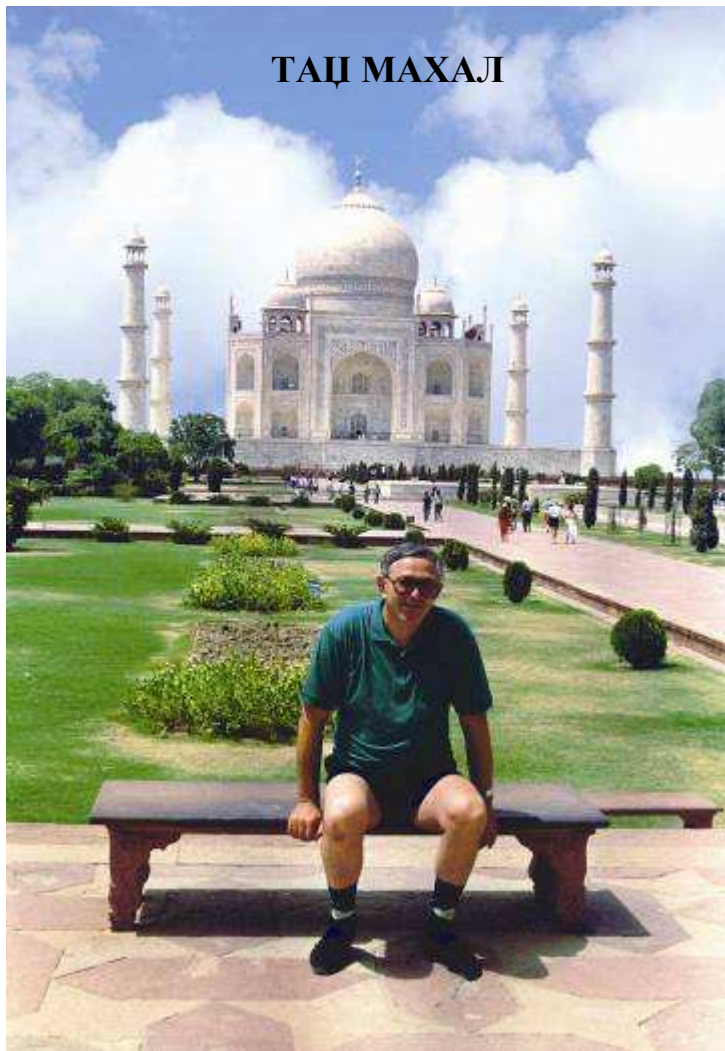
Џон Кабел (1870-1951) чувени енглески медиј је у своје време збунио научнике целога света јер је кроз њега изненада проговорио Конфучије, кинески филозоф који је умро пре више од двеста година. Говорио је течно на старокинеском .

Или, случај девојчице од своје четири године која је рођена у Индији и живела је у граду Џајапуру, а која је говорила шест страних језика међу којима и три европска. Родитељи су јој били неписмени и није имала од кога да научи чак ни индијски а камоли неки страни језик.

У пролеће 1919. године почеле су се Аустријом да се шире гласине, да се у малом аустријском градићу Браунау, у стану Јозефа Шнеидера, приказују духови. Тај мали чаробни градић већ је постао славан јер се у њему родио Адолф Хитлер. Синови Јозефа, браћа Вили и Руди Шнеидер постали су још познатији јер су први успели да фотографишу духове. Они су их једноставно сликали када су се појављивали. Постоје такође многи други докази да су обични људи сликајући фотоапаратом успели да „ухвате“ слику духа, поред нечег што су они фотографисали.

ИНДИЈА

ТАЏ МАХАЛ

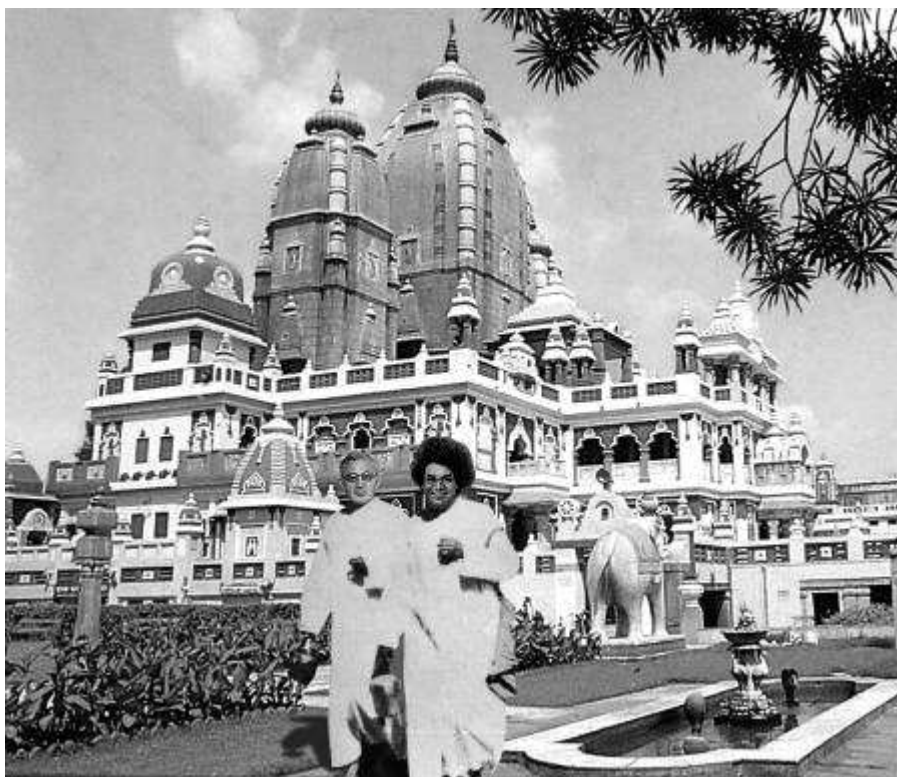


Гледати Индију изблиза за мене је изузетан добитак. Ми-слим да Индија никога не оставља равнодушним. То је сусрет са једиственом и највећом на свету мешавином векова, схватања, понашања, поступака, са чудним удруживањем злата и пластике, храмова и фрижидера, цет-сета и сиротиње, богова и компјутера, уз стално нова домишљања да се опстане и нешто постигне под врелим сунцем или под неумољивим монсунским кишима.

Разноврсност је природни закон Индије. Мене је осво-јило то што небројане супротности мирно стоје једне поред дру-гих и што то никоме не смета. Страћаре се привијају уз дворце, сиротињска бедна насеља окружују облакодере, испред блешта-ве јувелирнице обућар - крпа чучи поред своје радњице –санду-чета, ту су и кројачи са својим шиваћим машинама под ведрим небом, и адвокати са својим писаћим машинама, такође под ве-дрим небом, а читава канцеларија им је сточић и две столице. Ту су и спавачи на тротоарима, па продавци лутрије који раде два-десет и четири сата, продавци драгуља, шверцованих сатова и жилета. Никада нигде нисам видео веће рекламе а најобичније страћаре, где се по рекламама види да собичке у истој офуцаној згради деле, туристичка агенција, лекар-гинеколог, предузеће за увоз-извоз, продавац кашмирских шалова, школа енглеског јези-ка, астролог, читач судбине из звезда. Да ли сметају једни други-ма? Наравно да не сметају, јер тако мора да буде. Народа је мно-го а свако хоће да ради и заради и преживи.

Све то личи на хаос али уствари није, већ је то једини на-чин да многољудна нација преживи. Живи како знаш и умеш али не угрожавај друге. Тако гласе неписана правила неопходне толеранције. Све то важи и за суманити саобраћај у Делхију, Бомбају, Калкути, Мадрасу које сам обишао, свуда је исто. По-стоје прописи, саобраћајна полиција, семафори. Нема везе! Ра-вноправни учесници у саобраћају су аутобуси, са чијих улаза ви-се гроздови људи, огромни и свим могућим бојама ишарани камиони. У Индији сви воле шарено и то са јарким бојама. Затим бицикли, рикше, путнички аутомобили отворених пртљажника

јер у њима седе деца, слон кога води његов газда, носачи са колицима, скутери на којима седе обично по четворо, петоро, кола у која је упрегнута хладнокрвна камила доброћудног изгледа, обавезно се нађе и нека света крава која се лењо вуче преко улице, и све то некуд хита, жели да стигне. У Индији се све креће, додуше не брзо, али гура напред. Разумевање других, толеранција, то је очи гледно једно од најважнијих правила опстанка.



Мехер Саи Баба

У Бангалору, главном граду државе Каринатака, налази се најчувенији индијски институт, ту се продире у атоме, или смишља путовање у васиону. Мање од двеста километара одатле, у градићу Путапатре, живи чувени мистик Саи Баба, који се про-

гласио за живог бога, у чији ашарм годишње долази преко милион следбеника. Он са њима општи ментално а из прве руке материјализује свети пепео „вибути“. Да општи са нама ментално без иједне изговорене речи уверио сам се и ја, а када је у питању „вибути“ ту сам скептик, јер неznam заправо шта се десило. Да ли је трик, масовна хипноза, илузија, али прах се створио пред нашим очима из ничега.

Индија је пре свега мноштво људи. Људима су загушени базари, возови су препуни путника. Свет се тиска пред храмовима, пред биоскопима, на митинзима, у поворкама. Увек и свуда људи у свако доба дана. На перонима и у холовима железничких станица сав простор је заузет људима, као да не чекају воз него ту живе, чуче, седе, леже, једу, моле се. Када дође воз нагрну у вагоне у којима никада нема довољно места, чека се следећи, следећег дана. У Индији не постоји пуста улица као у Европи.

Махараџе су биле симбол, заштитни знак Индије. Дворци фантастична богатства и невероватно понашање. Неприкосновена владавина над трећином подконтинента. Сада су махараџе отишле у историју.

Нигде на свету имати и немати није тако видљиво као у Индији. Нигде на свету баснословна богатства и најцрње сиромаштво не иду руку под руку, не живе сасвим једно уз друго, узајамно се не узнемиравајући. Просто, несхватљиво. На најлукузније богаташке зграде наслањају се учерице у којима се живи готово под нељудским условима. Некада сасвим једноставне ограде одвајају малобројне богаташе и њихове прелепе баште и паркове од згуснуте беде, бројних породица, које само метар-два даље живот проведу на плочницима и у прашини.

Сада да не заборавимо тему наше књиге, реинкарнација.

У Индији се једноставно не може заобићи једна стара религија која је врло поштована, Џанизам. Са својом јако компликованом филозофијом, прописима и принципима за нас Европљене је просто несхватљива. Али ако верујемо у инкарна-

цију, зашто да не. Један од несхватљивих принципа и правила, је да цини носе преко усана закачену газу или парче неке тканине да им случајно неки инсект не би улетео у уста. Многи имају лаке метлице којима чисте пут пред себом да не би згазили случајно неког мрава или бубу.

Сиромашни се у Индији не стиде свог сиромаштва, стања у коме се налазе. То је тако, бар у овом животу. Лепо би било да је другојачије али није. У следећем животу биће га! Можда ће бити боље. Одатле потиче схватање о реинкарнацији.

Одгајани хиљадама година у духу хиндуизма, Индијци су поштоваоци и присталице спиритуалног, често са доста примеса сујеверја. Зато су садуи, гуруи, чудотворци, свети људи и мудраци цењени и поштовани и сасвим лепо се уклапају у невероватну смесу која представља данашње индијско друштво. Када су давно почеле да стижу фотографије из Индије, рашчупаних јогина који на једној нози или невероватно пресамићени стоје данима, месецима чак и годинама остају у истом положају, факири који су закопани у земљу, брадати садуи, људи који ходају по ужареном угљу и слична чудеса, свет је у то једва веровао. Хиндуизам се обраћа онима који отвореним умом траже спиритуална знања.

У првом ударном тиму индијског спиритуализма налази се Махеш, Прасад Верма, прослављени под именом Махариши Махеш или Махеш Јоги. Његова трансцендетална медитација веома је прихваћена на Западу. Можда тренутно највољенији, најпоштованији, најславнији мистик, за кога и његови следбеници тврде да је живо божанство, јесте Сатјанрајан Педи Раџу, познатији под својим гуру именом Сатја Саи Баба. Он и у нашој земљи има доста поштовалаца. Он се прогласио за реинкарнацију једног од најчувенијих индијских светих људи, реинкарнација бога Вишну.

Верници који су ишли код њега тврде, а исто тврдим и ја, да разговор са Саи Бабом није ни потребан јер он са њима комуницира телепатски, шаље им своје поруке које они примају ма

колико да су далеко од њега!

Индија има бајковиту прошлост, светлу будућност али вашљиву садашњост.

Откад се зна за Индију људи су из Европе и Америке долазили у ову земљу да сазнају и да открију неке њене тајне за које се дубоко веровало да постоје, да виде чуда која ова земља скрива. Туристи се одушевљавају када присуствују ходању босоних по врелом угљевљу, представама факира који конопац хитну у небо а уз њега се вере и нестаје неко дете, или се диве Саи Баби кад материјализује свети прах „вибути“. И трагање за тајнама и чудима се наставља, што безбројни вешти домаћи преваранти, разуме се, безобзирно користе. Најновији је хит у Делхију да дресирани мајмуни краду ташне наивним туристима и односе свом газди, дресеру.

Мислим да је право чудо Индија сама по себи. Њена невероватна, бескрајна разноликост и постојање свих тих различитости једних уз друге - богатство и беда, наука и сујеверје, прошлост и садашњост, васионски бродови, сателити, најсавременија средства комуникације и преко тридесет хиљада богова, разних божанстава, митолошких хероја, демона и других натприродних бића, кастински систем и његови страшни закони, хиљаду оронулих храмова разбацаних свуда, али и блештави хотели и облакодери.

Када се неко усуди да као ја да зађе у тај лавиринт затрпаних идеја, мисли, догађаја, судбина, обичаја, веровања, људских односа, прохујалих векова, филозофија, лепих ствари али и страве и ужаса, плиме и осеке живота, када се уклони наталожена прашина, наилази се, ако имате среће, на свакојак дивоте. Ништа се ново неће открити, јер је то све већ једном, некада постојало, али баш је лепо када буде извучено из угла заборавана. То је заправо и био мотив и циљ доласка у ову прелепу, мистичну земљу са безброј контраста. У читавој историји Индије ви не можете пронаћи ни једног јединог великог научника или филозофа. То не значи да у њој није било талентованих, па чак и генијалних

људи. За нас Европљане звучи невероватно, али та земља није показала никакво интересовање за било какво објективно истраживање а све у циљу подизања стандарда људи који живе на том простору. Овде није био циљ да се упозна било шта друго, прагматично од чега би сви имали користи, осим самога себе.

Ја сам у Индију отишао као туриста, али сам убрзо схватио да ако сте дошли само као туриста, ви никада нећете видети праву Индију. Видећете рушевине, палате у којима су живели и још увек живе раце и махараце, Тац Махал, храмове, Хималаје, али нећете видети Индију. Једноставно прошетаћете се њом, купити по неки сувенир али без правог упознавања Индије. Она је била свуда око вас, али ви нисте били сензитивни, нисте били добар прималац. Нисте упијали ништа од оног правог што вам се нудило. Дошли сте као и сви туристи да видите нешто што истину није Индија. Видели сте њено тело али не и душу. Имаћете фотографије њеног костура и слагаћете албуме од њега, мислећи да сте били у Индији. Постоји духовна страна Индије. Ваше камере је не могу забележити, ма колико били вешти и образовани. Туристи долазе из разних европских земаља, које су дале славне научнике, песнике, велике уметнике, сликаре, талентоване људе свих професија. Али све те земље нису дале једног Готама Буду, Махавиру, Немината, Кабира или Фариду. Индија држи монопол у целом свету када су у питању мистици. Пошто ми Европљани нисмо добро упућени у тајне Индије, дужан сам да вам објасним шта је то, најкраће речено, мистик. Мистик је једно сасвим другојачије људско биће. Он није просто геније, велики сликар, научник или песник. Он је посредник божанског изазова, позив божанском. Он отвара врата да би божанско ушло унутра. Тако су, хиљадама година, милиони људи отварали врата божанском и оно је испунило атмосферу ове земље. За мене је та атмосфера права Индија. А да би сте је упознали морате да се налазите у одређеном стању свести.

У овој сиромашној земљи можете открити истину као ни у једној другој земљи. Она је стварно сиромашна, просто не-

схватљиво сиромашна, али и поред тога поседује богато духовно наслеђе, потребно је само мало да отворите очи да бисте видели сву раскош њеног наслеђа. Она је једина земља која је толико дубоко закупљена еволуцијом свести и нисачим изван тога. Свака друга земља бавила се са хиљаду других ствари све у циљу побољшања живота својих становника, а Индија је увек била усмерена, усредсређена на један једини циљ. Како да човек развије свест до тачке када се она сусреће са божанским. Како приближити људско и божанско?

Није случајно да свако ко осети жеђ за истином, где убрајам и себе, одједном почиње да се интересује за Индију. Та жеђ за истином заправо је мене и довела у Индију не само као туристу, већ као особу која је желела на лицу места у контакту са људима, сазна бар делић истине коју желим да поделим са вама, драги читаоче, који нисте имали прилике и могућности да сами отпутујете у ту предивну земљу. Не само данас и последњих векова, одувек су људи, чак и у древним временима као Питагора који је пре двадесет и пет векова у потрази за истином, долазили у Индију. Такође, је и Исус провео у Индији осамнаест најплодоснијих година. Вековима уназад трагачи за истином стизали су у ову земљу из свих крајева света. Ова земља је јако сиромашна, она нема шта да понуди, али за сензитивне људе она је најбоље место на кугли земаљској. То је богатство унутрашњег. Ова сиромашна земља вам може поклонити највеће благо које су људска бића у стању да приме. Индија није само парче земље, или политички ентитет, или фрагмент из историских чињеница. Још мање је она лудачка трка за новцем, моћи, положајем и престижом. Индија је чежња, жеђ за истином, истином која у нама спава под пластом свести, истином која је искључиво наша, премда смо на њу заборавили.

По чему је то Индија специфична у трагању за истином за разлику од других земаља? О Богу се говори у сваком делу наше планете, али Бог је остао далек, даљи од звезда. Једино је Индија утврдила да је Бог у човеку. И разумевајући да је Бог у човеку,

једино је Индија човеку доделила моћ, достојанство и лепоту да се преобрази у оно што он буде желео.

Можемо слободно да закључимо да је суштина човекове тежње, једина жеља, једна чежња и потрага, да упозна самога себе. Ниједна друга амбиција није владала људима. Богатство, успеси, моћ, одбацивани су као болест, сматрало се да они који су амбициозни, они који трче за богатством, који желе да буду моћни, психички су уствари болесни а да нису ни свесни тога. А за оне који су заиста били психички здрави, духовно здрави, једина ствар вредна трагања била је упознати себе.

Реч мистицизам значи тајни обред, људи који су додирнули несазнатљиво. Исток је одувек био оријентисан на срце. Запад је био оријентисан на ум. Западни ум је био у стању да подигне велику научну зграду. То источни ум није могао. Како из невиности да се роди наука? Немогуће је. Тако је Исток живео ненаучно. На Западу људи нису могли да развију једну духовну науку, да развију медитацију. Они су претворили медитацију у концентрацију. Концентрација је један умни процес. Када се ум усредсреди на један мисаони процес који постаје једносмеран, настаје мишљење. То нема везе са срцем. Медитација није концентрација. Она је један нементалн, неумни живот. То значи бити у контакту са светом без посредовања ума. Онда када је ум одсутан, не постоји баријера између вас и живота, између вас и божанског, јер срце не уме да поставља границе, оно не уме да дефинише.

Индија је одувек била женствена земља и остала је женствена. Индија има женску душу, посве различиту од Немачке и Америке које су мушке земље. Сама душа Индије је женска. Зато Индија никада није могла да се понаша агресивно. У читавој својој историји Индија никад није била агресивна. Цео свет поседује мушке квалитете, цео свет је агресиван, цео свет је насилан. Оне земље које су се развијале под утицајем мушких особина опасно су се приближиле тренутку сопственог уништења. Земље на Западу које су се развиле у складу са њим стално

су ратовале, постепено се приближавајући последњем рату, тоталном рату. Могуће је да сада и немају другу алтернативу осим да ратују и да буду уништене. Једина друга могућност је да се точак историје врати уназад, да се прича о мушкој цивилизацији заврши и отвори ново поглавље. То ће бити поглавље о цивилизацији заснованој на женском уму.

Индија је изнедрила просветљене мистике и генијалне музичаре, инспирисала поезију упанишада, очаравајућу архитектуру Таџ Махала.

Можда Индија има још лепше споменике исламске архитектуре, али је Таџ Махал са меким мермерним одсјајем и романтичном историјом освојио срца људи. Истина, мраморна чипкана ограда око саркофага Мумтаз Махале је прекрасна а исто тако минуциозно рађене су инкрустације полудрагог камена у нежни бели мрамор. Под млазом светлости ручне лампе откривају се у полу тами маузолеја сасвим прозрочне латице цвета мака - шах Џахан га је неизмерно волео јер се из њега добија опијум који је страшно пушио.

Скупља се све више света. Сутон се за трен обојио, сунце је зашло и тамноплава ноћ је завила споменик. Око њега, у побожној тишини, седе људи. Маузолеј љубљене жене Џахана који је до малопре, бар мени лично у свом белом савршенству на свадбени колач од сладоледа, наједном се, обасјан месечином, одвојио са своје високе терасе и почео да лебди у модрој ноћи, као дворац вилењака, лак и сребрн. Тако га је сваке ноћи гледао шах Џахан, заробљен прекопута у тврђави Агре. Његов рођени син Ауренгзеб, збацио га је са престола и затворио. Из одаја и са балкона свог китњастог затвора шах је могао гледати своје елегантно ремек дело и сећати се како је са друге стране реке Џамуне желео да подигне гробницу од црног мрамора и да је споји са белим Таџ Махалом златним мостом.

У Индији је све привид, све је уствари, другачије него што изгледа. Гледајући сиромаштво које је за наше европске појмове невероватно, тешко је схватити да та иста сиротиња оби-

лази уметничке споменике и музеје. То је приказ који заиста фрапира Европљанина, истовремено га очара и ражалости. Очара, јер схвати колико је духовна култура у овој древној земљи свеопште добро, невезана за материјални стандард, а ражалости што на његовом континенту техничка цивилизација, доступна данас сваком човеку, не условљава било какву духовну културу. Ко је икада код нас видео у Србији пуне музеје сем ако нису обавезне посете ђака? А у Индији су сви музеји које сам обишао, старе тврђаве, дворци или храмови било које религије били увек пуни посетилаца свих узраста и из свих друштвених слојева. Чак бих рекао највише из оних најсиромашнијих. Многи од посетилаца немају ни сандале на ногама, а одело им се састоји само од комада белог платна вешто умотаног око ногу, које се зове „доти“. Смирени и достојанствени, што је карактеристична црта овог дивног народа, обилазе они своје знаменитости, водећи са собом и сасвим малу децу. Није онда чудо што се без претеривања, не може видети примитивна физиономија. Чак и најбеднији међу њима, они што пружају руку просећи, имају сјајне интелегентне очи, а црте њихових лица оштрог профила веома су племените.

Тако је данас у Агри, малом љупком градићу око Таџ Махала, врвело од домаћих посетилаца. Они обиђу око овог маузолеја љубави и после поседају на меки травнати тепих испред њега чекајући ноћ. Јер то је доба кад он блесне својим лепотом. Седим на тргу испред монументалне капије и гледам шаролику гомилу света која улази и излази. Стотине малих продаваца разних сувенира опседају туристе. Они су тако упорни на један благ начин да и најодлучнији међу нама мора најзад да попусти и купи нешто: корбач од дрвета тако вешто направљен у виду змије, да њгова покретљивост просто плаши, безбројне ниске ђердана од миршљаве сандаловине, стаклене ђинђуве, плодове неког дрвета или полудраго камење, лепезе од пауновог перја, минијатурне печате којима се ставља боја у праху на чело и још безброј других лепих ствари којима нико не може да одоли. Уз

то чудни црнопурасти факири отварају своје плъснате корпе и из њих се увис дижу троугласте главе кобри палацајући језиком, дресери мајмуна воде на ланцу своје питомце обучене у сукњице или униформе. Како човек може бити равнодушан када први пут угледа све те чаролије?

Посетиоци Таџ Махала су исто тако занимљиви као и продавци и њихова роба. Међу њима су најупадљивији Сики са својим кокетним турбанима од ситно набраног платна наранџасте или светлоплаве боје. Испод њих је смотана у пуњћу дуга коса и брада уједно. Они су по правилу врло стасити и лепог облика и није чудо што су за време владавине Британаца чинили елитне јединице.

Али много више од мушкараца очи путника привлачи индијска жена. Она је свакако највећа лепота ове огромне, чудне земље. Све су оне танане и праве као стреле, савршеног телесног склопа, финих црта и прелепих дугуљастих очију. Коса им је прича за себе, благо таласаста, густа, сјајна и црна као абонос. Њихова мала, уска стопала и fine шаке, њихов став кад стоје или покрети кад ходају, равни су грацији играчица и достојанству властелинки. Било ком друштвеном слоју да припадају, Индускиње увек изгледају и крећу се као краљице. Свакако дубоко свесне своје лепоте, оне се нису одрекле сарија, традиционалне ношње старе хиљадама година, јер од сарија не постоји елегантнија одећа. Очаран, ја се понекад загледам у пролазнице, а оне се само љупко насмеше и мало климну главом у знак поздрава.

Колористични ватромет њихових сарија је тако фантастичан да ми се чини као да се сјајно перје паунова њише равномерно и грациозно покрај мене. Жуто са модрим као индиго, тиркизно са пурпурним, најчудније комбинације боја какве се нигде на свету не могу видети, јаке, сјајне, чисте боје сунца и живота. У сутону, који овде тако брзо пада, само јарке мрље сарија промичу кроз лепу капију и губе се са дугим раскошним вртом ка Таџ Махалу, огледајући се у мирном базену испред њега.

Била је ноћ када сам таксијем напустио Агру и кренуо на траг у Баратпур. У предграђу је још кључао живот и море бициклита нам је отежавало путовање. Сирена је без прекида трубила. Метежу су доприносиле и свете краве које су слободно и бесциљно лутале, стада дугоногих шарених коза, рикше, бицикли, сељачка кола која вуку волови црвено или плаво обојених рогова, понекад окруњени цветним венцем. Електричне светиљке су нестале, али су у ваздуху, где, где светлуцали мали жишци. У пролазу сам хватао слике минијатурних дућанчића, покретних тезги, поред којих су седели скрштених ногу продавци усред своје робе, у чијој је средини горела запаљена свећа као жижак у кандилу.

После дуге вожње кроз мрак, мој шофер је наједном зауставио кола. Залутао је. Налазили смо се усред неког села које је већ спавало у ноћи. Једно индијско село у држави Раџастан, потпуно мрачно под крупним звездама које су висећи посећале на новогодишњу јелку. Крај пута се дизало оно сабласно дрвеће на којем дању седе редови лешинара чекајући да неки сиромах умре а његова фамилија нема новаца да га сахрани, нити спали, већ га једноставно баце у свету реку Ганг. Тада се они ступше ка реци и можете видети стравичне призоре како узлећу са руком у кљуну и на том истом огромном дрвећу почиње крвави пир. Шофер се негде изгубио, ваљда да пита где се налазимо. Мало сам се узнемирио, сасвим непотребно, јер једино егзотично у овој индијској ноћи било је светлуцање ватрице крај земљаног зида неке куће. Полунаг човек је запретао жар и чекао да се он сасвим угаси, па да простре своју поњаву преко топле земље и легне одозго. Све остало, мир широке равнице, свежина ваздуха, снено зрицкање бубица, блага топлота која је избијала из земље, шапат сељака - све је то деловало мирољубиво и неодољиво подсећало на родно село нашег таксисте. Било је тешко поверовати да врло близу гмижу питони по мочвари Баратпура и да се можда још по који тигар шуња кроз шибље.

Уместо камионима или слоновима, пролазимо аутобусом

кроз бојама натопљени Раџастан. Монотони пејзаж северно индијске равнице се био променио. Уместо под шећерном трском и памуком, пут је залазио у предео који је све више личио на пустињу. Ниски суви брежуљци, смењивали су се са рушевинама старих тврђава. Покрај нас су пролазиле камиле упрегнуте у сеоска кола и слоновима претоварени бамбусовом трском. Било их је све више и више како смо се приближавали граду Џајапуру. Били су то озбиљни слоновима, а не циркуски клонови на које их је људска обест често деградира. Из шикара су излетали дивљи паунови и њихове смарагдне и златне боје би за тренутак затрепериле у прашњивом ваздуху. Жене, лепе у живописној ношњи, кретале су се грациозно друмом носећи на главама округле глиненене крчаге.

Раџастанске пустиње су одгајале отпорну краљевску расу, која се мало променила током многих столећа. Менталитет Раџастанаца је сасвим другојачији од менталитета људи из других крајева Индије, који је пун пацифизма и дубоке хуманости. Та такозвана „ахимза“ - ненасиље онеспособила је Индусе као ратнике јер их је хиљадама година васпитавала да је убиство било којег живог бића неопростив грех. Међутим идеал Раџпута, како су их раније звали, био је човек ра-



тник и жена хероина. Мушкарац не треба да избегава кавгу, убиство, ратове и треба да обожава жену. Тачно као неки средњовековни европски витез. А њихове удовице су сматрале сасвим нормално да се спале живе са својим умрлим мужевима! Када су у северну Индију упали муслимани, освајачи у граду Читоргару нису затекли ни живе душе. Сви људи су, до једнога, били изгинули борећи се херојски, а све су се жене биле спалиле!

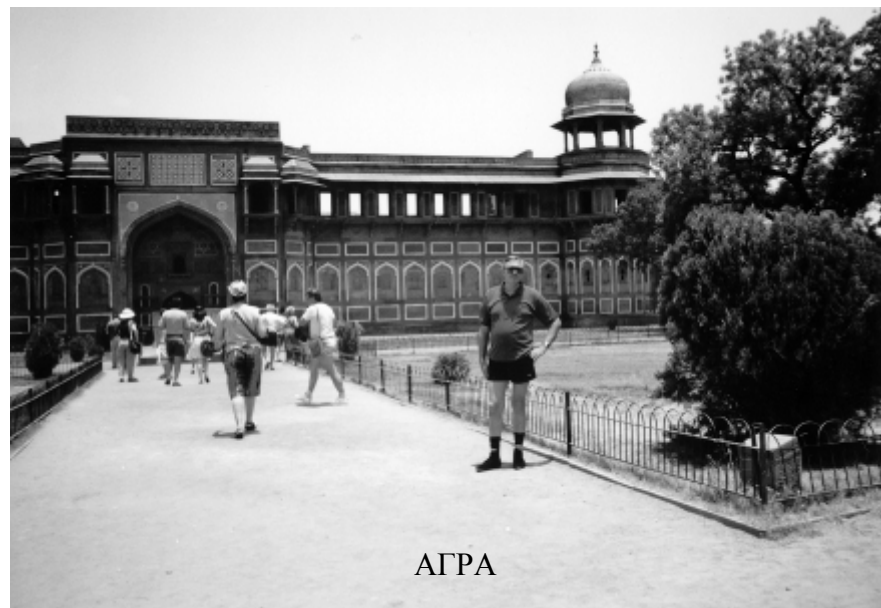
Изненада су нас румени сводови једне тријумфалне капије, ишаране белим орнаментима, пропустиле у град из Хиљаду и једне ноћи. Заиста ми је застао дах на улазу у Џајпур! Све засвођене капије кроз које се улази са четири стране у град и све куће његових широких улица су биле ружичасте, украшене белим! Двоспратне, начичкане кулама, китњастим испустима, решеткастим прозорчићима кроз које становници зграда излазе на терасе без оградe и ту седе ћаскајући и пијући чај, фасаде џајпурских кућа се румене као руже. А по зарумењеним терасицама се несметано веру мајмуни! И да шароликост буде још већа, у приземљу кућа су дућани у којима се продају егзотични предмети од бронзе, руком штампани текстови и украси од разнобојног лака.

Али, џајпурске улице нису орјентално уске, и испреплетане. Ширина им је читавих 35 метара и по њима тече непрекидна река бициклиста и шарено обојених рикши и трицикала. Цео свет је напољу, ужасна гужва. Пролазе високи, лепо Раџпути са својим великим, елегантно намештеним турбанима, чији један плисирани крај виси преко рамена, а други се диже увис као леза. Жене нису обучене у сари, већ у сукње и блузе јарких боја. Огрнуте су дугим огртачима и носе мноштво тешког сребрног накита. Достојанствено се крећу полуголи „садуи“ чела обојеног шафранастим прахом, а деца терају козе са цветним дијадемама на челу.

И као да није довољно егзотике, наилази погребна поворка неког угледног и богатог човека. Он седи у носилци, мртав и окићен венцима жутог цвећа, а за њим јашу витки коњаници са

пламеним турбанима и копљима у рукама. Поворку завршавају четири слона, прекривена црвеним ашама.

Како да се наједном ухвати оком сва та оргија сјајних боја? И таман сам то помислио, кад пред нас искрсну једно чудо Индије, најдивнија зграда Џајпура - Хава Махал. Насред главне



АГРА

улице диже се пирамидална широка фасада, налик на ружичасто саће. Висока пет спратова, маштовито изграђена, она је весело разиграна са својим каменим филиграном многобројних прозора кроз које може да дува свеж поветарац. Али, Хава Махал није зграда, то је уствари, камени параван розе боје, прозрачна фасада кроз коју су дворске даме могле невиђено да посматрају живот на улици. И зато њено име и значи „Палата ветрова“.

Све ово помало личи и на лицидерска срца, и на невероватну симфонију белог и ружичастог, и на јесењи сутон, и на декор за „Шехерезаду“, све зависи како се путник осећа. У сваком случају, Џајпур ведро и распевано сија према кобалтно-плавом небу пустиње и свакако да не постоји живописније

место, бар у северној Индији. Баш онако како смо замишљали у својој дечијој машти кад смо читали индијске бајке. Град је планирао и саградио 1727. махараџа - астроном Џаи Синг. Живео је пре тога једанест километара даље, у престоници Амберу, старој тада шест векова.

Али у то доба моћ султана у Делхију је већ бледела и рацпутански хинду владари, који су били забарикадирани у својим планинским тврђавама, осетили су да могу да живе слободније. Тако је Џаи Синг одлучио да сагради нови град у долини. Начинио га је четвртастим и поделио у симетричне блокове.

Био је не само способан државник, одличан војник, урбаниста већ и човек велике културе. Али, Џаи Синг је пре свега био математичар и страстан астроном. Показали су ми на крају града ту његову опсерваторију Џантар Мантар. У башти пуној паунова дижу се велики камени инструменти који нама, лаицима личе на апстрактне скулптуре. Сам махараџа их је конструисао. Међу њима је и огроман сунчани сат савршене тачности. Путање звезда, Сунца и Месеца, мерење времена, све је то чудни владар умео да прорачуна и измери својим једноставним каменим инструментима.

Затим да би нас сасвим ошамутили, воде нас у радње са драгуљима. Јер ружичасти Џајапур се још назива "Амстердам Индије". У њему се налазе најбољи резачи и брусачи драгог камења. Улазимо у један од многобројних дућана у којем, као што је то обичај у Индији, гори упаљен штапић миришљавог сандаловог праха и пуни одају опојним димом. Зидови и витрине су обложени огледалима, па се накит од драгуља у њима бескрајно умножава. Као да се налазимо у чаробној ризници Али-Бабине пећине. Статуе Буде и омиљеног бога Ганеша од зеленог жада доносе срећу ономе ко их купи. Наравно да сам купио и наравно да је то тачно. Гривне од шареног смајла у облику испреплетаних слонових сурли такмиче се у лепоти са ђерданима од љубичастих аметиста и привесцима налик на паунове. Та птица дивног перја је омиљени мотив индијске уметности. Она краси мн-

огобројне витраже палата, сликана је у минијатурама, кована у злату и сребру, уткивана је у простирке и везана златном жицом по свили. Али, онај ко стварно хоће да направи добар пазар, одлази са власником у скривену одају, где он из великог челичног сефа вади рубине и смаргде и просипа их као зрневље грашка по стакленој плочи стола испред њега. Тако је то било, а онда сам се, уморан и омађијан бизарном лепотом града боје јесењег сутона, провезо кроз његове широке паркове и стигао пред хотел.

Персијанци, названи Парсима у Индији, који су неколико векова пре тога побегли из своје земље због репресалија муслимана, сада су постали мањина бомбајског становништва, али мањина због које сам дошао у Бомбај да присуствујем нечему што се неда замислити. Покушаћу да опишем тај ритуал који је за нас Европљане језив. Међутим Парси верују да су и земља и ватра сувише свете да би се смеле оскрнавити лешевима. Они су приповедали Заратустрино учење због чега су муслимани применили према њима репресалије. Али у Индији их нико не дира. Они своје мртве стављају на врх једне од цилиндричних кула. Породица остаје у парку, а свештеник у кули забија у груди мртваца нож да би потекла крв и плеска рукама. То је знак лешинарима који стално круже изнад "Куле тишине". Заиста сам видео те огромне птичурине голог врата, али не само у Бомбају, већ и у индијским селима где су се јата сакупљала и у двориштима кућа. Призор је био за мене мучан, али су лешинари, уствари веома корисни, права санитарска колонија Индије.

Када лешинари прождру мртво тело, оглодане кости пропадају кроз решетке на дно куле. Ту се у води налази извесна хемикалија која их раствара. То су били древни ритуали једне од многобројних религија ове мистичне земље, земље безбројних богова.

После неколико дана проведених у Бомбају пошао сам да погледам један храм друге једне индиске вере - џаинизма. Њихов хуманизам апсолутно је подређен идеји „ахимзе“ ненасиља, која укључује сва бића у природи, чак и инсекте. Етика им је крајње

ригорозна и иде чак до границе самоуништења. ПравOVERНИ ЦАИНА, КАД ОСТАРИ, ОДЛАЗИ У ШУМУ, СКИДА ОДЕЋУ, ВЕЗУЈЕ СЕ ПРЕКО УСТА (ДА НЕБИ ПРОГУТАО НЕКУ БУБУ) И УМИРЕ ОД ГЛАДИ, КАО ШТО ЈЕ И УМРО ОСНИВАЧ ЦАИНИЗМА МАХАВИРА, ПО СОПСТВЕНОЈ ВОЉИ.

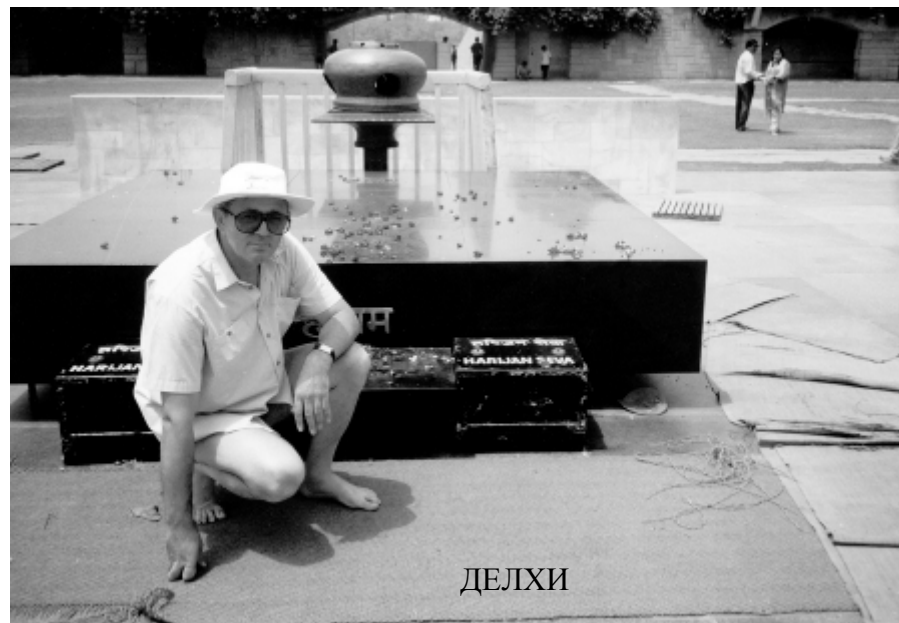
На брду Малабар изнад бомбајског залива застао сам пред храмом Бабулинат који је личио на сваки други индијски храм. Али, изнад портала се вијорила застава са једним знаком који ми је за тренутак изазвао језу. Као аветињски црни паук ширио је краке кукасти крст! Но, то је трајало само на тренутак. Сетио сам се да је „свастика“ прастари знак живота у Индији и цинисти највећи обожаваоци свега живог, узели су га за свој симбол. Какав парадокс и иронија живота, тај исти знак су узели и они који су уништили толико живота и за које сâм живот није имао никакво значење у односу на нацистичку идеологију.

Авион се спустио у малом месту Аурангабаду, два сата лета од Бомбаја. Желео сам да обиђем једно од чуда Индије и целога света, тридесет пећина Аџанте. То су уствари будистички храмови и манастирски конаци рађени готово хиљаду година, између другог века старе ере и седамнаестог века нове ере. Сада се до пећина стиже многобројним, стрмим степеницама дуж речног тока. Улазим кроз портал прво у један, па редом у неколико храмова. Они се зову „каитје“ и издубљени су у претврдој стени. Већина пећина је тако направљена да поток природне светлости улази у њих у одређено доба дана. Низови буда седе један до другог дуж зидова; тешки кратки стубови носе таванице. У дну холова се уздиже увек огромно камено звоно.

Да би нам осветлили унутрашњост мрачних просторија, чувари хватају светлост на плочу превучену сребрним станиолом и управљају је за тренутак на црне зидове. Најједном, у загушљивој тмини, засветле раскошне боје и читав један давни живот као да заигра пред нашим очима. Мада је главна тема овог будистичког сликарства религија, фреске су у ствари, еп живота дугог хиљаду година. На фрескама се виде, холови пуни принчева и принцеза, просјаци на трговима, небески музичари,

ратни коњи разнобојно украшени, мајмуни, паунови и слоновии који доминирају светом ових давних непознатих уметника.

На фрескама Аџанте најлепше су фигуре жена, лепотица бадемастих очију, бледе или тамне пути. Најдивнија међу лепотицама је такозвана Црна принцеза, сензуална и пуна мистике у исто време. Све оне, танког струка, бујних бокова и набрекних груди, изашли су испод кичица монаха обријаних глава који су своје животе провели у самоћи и медитацији, годину за годином, радећи само уз светлост лојаница.



Сад када сам се приближио Бенаресу, помислио сам да ћу можда у граду који је срце хиндуизма моћи бар донекле да разумем, доктрину трансмиграције која учи да је цео живот исто време понављање које тече као што теку воде Ганга, пружајући сталну прилику човеку да достигне савршенство. Бенарес има пола милиона становника и исто толико пролазних ходочасника непрекидно. У њему постоји двеста светилишта. Култ стар пед-

сет векова у једном од најдревнијих градова света постојао је давно пре него што се Буда родио. Требало је на обалу реке Ганга стићи пре но што се бог Шива појави у облику сунца иза источне обале. Зато сам устао у пет сати и пошао уским прљавим улицама у хладно праскозорје. Кроз њих су се већ полако кретале реке ходочасника.

Што се више ближим обали улице постају све уже и прљавије. Кроз гомилу се пробијају биволи, козе, свете краве, лепих глава и дугуљастих очију, и свет им се склања са пута. У пролазима и кроз отворена врата виде се на хиљаде олтара. Гатови на светој реци су најинтересантнији приказ за путника. Тамо где Ганг прави лепу окуку постоји шест километара камених тераса – готова дуж западне обале. Изнад осамдесет степеништа која се спуштају у воду, на крају стрмих улицица, уздижу се карактеристичне бенареске палате које су, себи за душу подигле разне раце, затим кућице за ходочаснике у којима се они хране и станују за багателу и силни олтари и храмови.

Према хиндуистичком веровању, свако биће се одмах после смрти поново рађа.

У Ганг се баца пепео мртвих али и лешеви деце до седам година и они умрлих од заразних болести. За та мртва тела се веже камен, али понеко од њих исплива на радост лешинарима који ту стрпљиво дежурају. Најинтересантније је од свега да је вода Ганга савршено чиста, мада се у њу све то баца, па се још и болесници купају. Нисам долазио у искушење да се и сам окупам и поред силних прича да вода реке Ганг лечи многе болести. Људи пију ову воду. Научним анализама утврђено је да вода Ганга садржи неке минерале који сву прљавштину пречишћавају. У ову свету реку верују све религије у Индији. Ганг не би постао света река да нема специјална својства.

Избијам на свету реку, широку као Дунав, пре него што је велики пурпурни Сунчев диск почео да се помаља иза источне, пешчане обале на којој нема ничега. Ганг тече са планине Каила са, из Шивине косе. По зеленкастој води пливају упаљене све-

ћице, уткане међу жуто цвеће у лиснатим корпицама. То су жртве речној богињи.

Главни гат посвећен спаљивању мртвих тела зове се Маникарника. На степеништу се виде уочене прилике, умотане само у покрове, мушкарци у беле, жене у црвене. Они су чекали сву ноћ на каменој тераси да ујутру буду прво окупани у Гангу, осушени на сунцу и најзад спаљени.

Ова чудна некако стравична атмосфера кроз коју као мирис тамјана лелуја једна сетна, успављујућа мелодија без краја „Хари Рада, Хари Кришна!“ Она се на готовима Ганга већ месец дана свира без престанка јер је сад фестивал бога Шиве. Бео дим диже се са ломача крај саме воде. Покрај њих нема никога сем спаљивача који додају дрва на ломачу док тело не изгори. Најстарији син потпаљује ватру и одлази, а жене никада не присуствују спаљивању. „Колико времена треба телу да изгори“, питам првог до мене. „Зависи од пара“, каже он. „Ко има доста, купи више дрва и ватра зачас букне и прогута тело. Ко нема, ставља мање дрва и тело данима тиња. Али, додаје он, спаљивачи су непоштен свет. И ако много зарађују за свој посао, дешава се често да скину дрва са ломаче и продају их другој ожалашћеној породици. Зато су подигли најлепшу кућу на гату“, завршава он јетко показујући на високу зграду изнад Маникарнике.

Људи из целе Индије долазе да умру у Варанасију. Они долазе да ту живе док не умру, јер ко умре у Кашију, достићи ће ослобођење.

Нема култа мртвих ни гробља у хиндуистичкој Индији. Ово је једино гробље, ова и још неке реке, зеленкасте и бистре и поред толико баченог пепела. Смрт на „хинду начин“ је без икаквог церемонијала, јавне туге и дирљиве музике и зато делује тако обично, чисто и сасвим природно. Зашто би се и тужило за телом које више не представља ништа, само празну љуску, ако се живот умрлог наставио у неком другом бићу?

Калкута се сматра најружнијим од свих индијских градова. У њој нема старих споменика, пуна је сиротиње и избе-

глица из Бангаладеша. Мени је остала у одвратном сећању када сам присуствовао крвавом жртвенику богиње Кали.

Храм као храм је био неугледан, тек у доњем дворишту, иза велике масе света која се тискала напред, угледао сам доста низак храм утонуо у прљавштину. Наједном сам застао ужаснут. Пред улазом у храм је стајала мала гиљотина и около ње у локвама крви, разбацане главе жртвених јарића по којима су милеле муве. Једна млада жена у љубичастом сарију се сагла, замочила прсте у крв и размазала њом свој раздвајање у коси. Пошао сам на поклоњење великој свирепи богињи, којој су не тако давно приносили и људске жртве.

Било је немогуће ући у њено светилиште од верника који су гурали напред, држећи у испруженим рукама цветне и воћне дарове, умотане у листове банана. Пред самим улазом у храм чучао је један „саду“, свети човек, и кутлачом вадио из посуде неку чудну течност којом је појио оне што су му спуштали неколико рупија у ђасу. Течност је изгледала врло сумњива, а сви су пили из исте кутлаче. И нехотице сам помислио на колеру која је толико пута харала Калкутом. Али као и у свим другим религијама и ово је био причест.

Људи су се с муком убацивали у храм кроз уски улаз и ницице падали на под пред богињиним кипом, гласно певајући као у трансу. Пропињао сам се на прсте да видим богињу и то ми је успело када су се тела за тренутак размакла испред мене. До пола утонула у земљу, сва црна као угљ, церила се Кали исплаженог језика и зуба као у вампира. Око здепастих врата јој је висио венац људских лобања, око струка умотане змије, а са људске главе коју је држала у руци као да је капала крв. Овај стравични приказ ме је погодио као и све остало што сам видео у Калкути, где су људи буквали умирали на улици, на тротоарима и склањани су тек после неколико дана када је ко дошао на ред.

Из Делхија сам авионом стигао у иначе недоступно мало село Каџурахо у централној Индији, где се налазе ти фамозни храмови љубави. У том селу је подигнут чак и аеродром и све су

комерцијализовали. Сеоске занатлије зарађују продајући своје лепе рукотворевине од сребра, миришљавог сандаловог дрвета, коже и полудрагих камења. Али, више од свега дијапозитиве који приказују камене љубавнике са зидова храмова и гипсане минијатуре тих перверзних загрљаја који се продају „као алва“.



На зеленој пространој равници изнад села штрче у плаво небо чудне куле из бајки. Ову изванредну групу храмова саградио је пре хиљаду година племе ратоборних Раџапута, звано Чанделе. Оно што западњаке највише привлачи то су сцене телесне љубави. Али нису само храмови у Каџурахо украшени еротским сценама. Сваки хиндуистички храм, издубљен у брди-ма Елоре има међу орнаментима и камене љубавне парове зване „митхуне“. Али они су, мада наги и загрљени веома чедни и не показују одлике свога пола, већ их скривају овлаш накитом. Међутим, највеличанственији храм у Елори, звани Каиласа, кипти од најразблуднијих сцена. На топлем сунцу ужива у путе-

ној љубави једна огромна војска богова и богиња, нимфи, ратника и дворјанки. Наги и насмешени они не скривају ни центиметар својих лепих тела. Сада ми цела она узбуђеност око сексуалне револуције, изгледа смешна. Па људи су се још пре толико векова волели на све могуће начине, рафинирано, чак јавно, не сматрајући то никаквом срамотом, већ једноставно даром богова који су им сами давали пример својим доживљајима.

УНИВЕРЗАЛ

У Лос Анђелосу био ми је најинтересантни филмски студио „Универзал“. У филмску меку, у предграђу Сан Фернандо, стигао сам путем који води превојима и шумовитим теренима. Град је у великој долини, а на једном терасастом терену сместио се

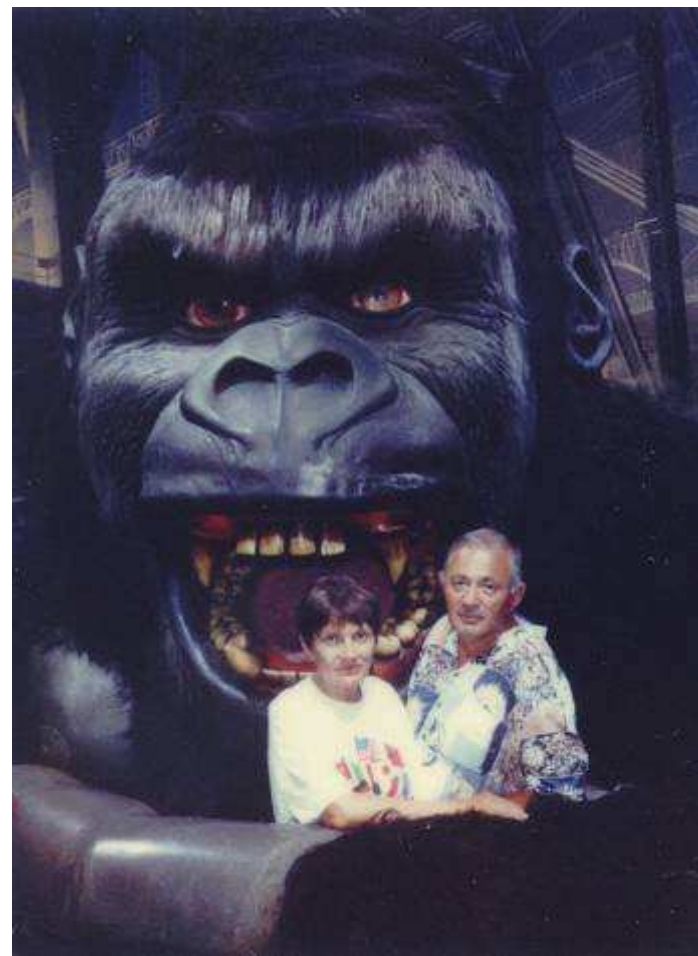


Универзал, највећи, најпознатији и најмоћнији филмски град на свету, са своја 34 студија, са својих пет милиона различитих реквизита, и са ценом од 25.000 долара по једном минуту снимања, не рачунајући баснословне хонораре снимајућих звезда. „Универзал“ заузима површину од неких 1.700 хектара, а унутра је стално запослено око 8.000 лица. Само у шминкерају ради 500

шминкера и њихових помоћника. Ово је град са својим морима, језерима, рекама, па чак и својим океанима, железницама, авионима; са својим селима и градовима, бродовима, мостовима; са свим рачунским центрима. Све се може учинити у „Универзалу“. Могу се пресушити мора, порушити мостови, спржити градови, изазвати нуклеарни удари, водити поморске и ваздушне битке, направити вулканске ерупције, шумски пожари, приређују сулуде ауто или коњске трке. А уствари од ужаса ништа се не дешава! Све је то трик, звучна и оптичка игра, игра макета од картона и сунђера, чуда заснована на фотоћелијама и електроници, рад рачунара и других робота, по унапред сачињеном програму на столу математичара и програмера.

Кроз „фабрику снова“ возим се специјалним отвореним трамвајем, црвене боје, путем дугим више километара. Залазим у „кањон“, где се снимају покољи индијанаца, војске, каубоји, како у ком филму, кад одједном, с лева се уз страشان тутањ руши над нама наднето огромно камено брдо. Призор је страشان. Пред изненада обурваним стенама - запрепашћење од страха на лицима. Али, одједном све престаје, неста подрхтавање тла, стене стадоше, а онда се „саме“ вратише тамо одакле су се стрмоглавиле. Схватих, трик је било све. Водич каже да су стене тешке једва пар стотина грама и да су од сунђерасте пене. Опет с лева задува оркан, савијајући по земљи дебела стабла, уз застрашујуће фијуке, а онда се „небо провали“ од страшног плјуска, и једна муња заслепљујуће блесну и расцепи на комаде огромни хрст. Но, ми смо и даље уживали у фантастичним призорима без страве, невероватно како се човек брзо прилагођава свему. Стижем у центар Универзала. Пролазим улицама из разних крајева света, једном њујоршком улицом, улицом неког европског града, затим улицом негде са Далеког истока, кроз пределе Дивљег запада. Све је аутентично док се не завири позади. Онда се види - све су саме кулисе, фасаде, а позади носеће скеле. За само пола сата, специјалне екипе „сазидају“ овде улицу било ког града света. Стижемо пред један речни мост. Застајемо. Водич при-

тисну дугме програматора који држи у руци, а мост лети у парампарчад! Нема га више. А онда нови притисак на дугме, и мост величанствено израста пред нашим очима! Прелазимо преко њега. Са наше десне стране пучина океана, израња подморница. Онда, као муња торпедо пара водену површину - блесак, експлозија, комади моста лете у небо. Све је трик, а све је веродостојно.



Чамац плови на мирној пучини. Одједном таласи, прави ураган, потоп, у коме бесни таласи прождиру све. Затим, у трен ока све мирно, а екипа вади лутке из воде, бивше потонуле путнике. Трик, фантастична електроника, синхронизација звука, светлосних ефеката, покрети макета и лутака. Тако ради фабрика снова. У једном великом хангару макета циновског цамбо-цета, боинг 747, са 400 седишта. Коштала је ова макета 300.000 долара а употребљена је у снимању „Аеродрома“. Макета је „летела“ пред камерама, а уствари се није с места помакла, будући да је постављена на један плато. Иза једног брда водич нам показује чувено холивудско дрво на коме су „обешени“ небројани револвераши, из многих филмова са Дивљег запада. Стижемо ево и испред „Црвеног мора“, оног из библије које је пресушило, раздвојило се на двоје на Мојсијеву подигнуту руку, а онда се опет саставило. Притисак опет на дугме, и ускоро се указа суво дно. Ми прођосмо, и потом гледамо како се корито пуни водама великог мора.

То је један начин обиласка Универзала. Постоји и други где се додуше чекају дуги редови, на пример када смо видели како се снимао филм „Кинг-Конг“; заправо ми смо учествовали у том филму и то је било толико уверљиво, да је просто било стравично. Ништа није било боље ни онда када смо гледали, односно учествовали у филму „Психо“, затим у филму „Земљотрес“ заиста смо имали утисак да се земља тресе и да се све руши око нас. И на крају смо видели како се снимао филм „Ајкула“ и као резултат појављивања ајкуле, сви који смо се налази на броду били смо окупани и мокри до голе коже. Срећом био је топао сунчан дан, па уместо да нам је шкодило нама је пријало.

ДИЗНИЛЕНД

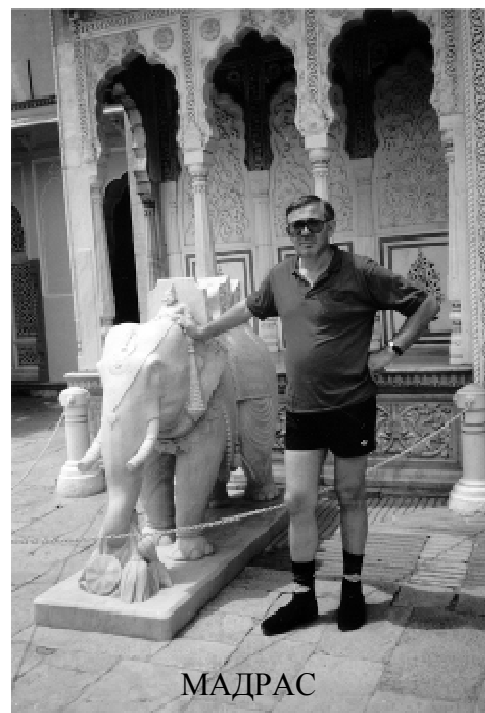
То је још један „град снова“, али овога пута више за децу, но не само за њих. Има у том граду, у тој земљи чудеса, много занимљивог и забавног у првом реду, и за остале узрасте, укључујући и оне најстарије. Све је тамо направљено као слика и прилика чудесног света Волта Дизнија. Читаве планине су направљене од вештачких маса, са својим стрмим улицама и оштрим гребенима, са у небо ушиленим врховима, по којима воде пешачке или козје стазе и ловачки путевци, на којима су орловска гнезда и звериње јазбине, а кроз утрубе ових планина пробијају се тунели, којима се може путовати, колима, железницом. Доле, у равници, у подножју планина, мора су, језера, речни токови, а у њима сва могућа фауна и флора подводног и земаљског света. Ко хоће да ужива у богатству подводног света, и истовремено да се ужасава у изненадним сусретима са неманима подводног царства, тај може сести у подморницу, која онда зарони, и спектакл одмах почиње. Од немани која иде право према теби, дели те некада само стаклено окно на зиду подморнице. И ако знамо да ништа опасно не може да се деси, ипак има доста узбуђења, што се чује и види према реакцијама сапутника. Рибе свих врста, боја и величина, сипе, корњаче, ајкуле, све је то на дохват руке, све то плива, миче се, долази и одлази. Док се потом возимо чамцима по речним токовима који кривудају кроз мрачне пећине, искрсавају страшне звери, и пећинске и друге немани, које својим режањем и застрашујућом риком, у комбинацији са светлосним и звучним ефектима, леде крв у жилама. И опет је потребно мало времена, да се човек навикне на призоре, сигуран да је све то само забава и гола имитација.

Летећемо онда ракетама, с таквим убрзањем и наглим пењањима и понирањима, да је мени мало и позлило. У ову сам авантуру олако улетео .

Путоваћемо онда и железницом на једном точку, великом брзином, кроз околину и пејзаже чудеснога Disneylanda, најпре с опрезом, а мало касније сасвим лежерно и небрижно. И скоро цео дан тако, остао сам да се забављам као мало дете у „Земљи чуда“, сазданој ту на домак великог Лос Анђелоса.



ПОТРАГА ЗА ИСТИНОМ



МАДРАС

Индија се одрекла свега у корист једне једине потраге, потраге за истином. У другим земљама су људи мислили о истини, у Индији људи нису мислили о истини, јер како се може мислити о истини? Истину или знаш или не знаш; мишљење није могуће. Није потребна логика ни генијалност, потребне су очи. Не само да су потребне очи, већ и уши да би се чуло оно што се дешава у Индији и које је за њих уобичајена појава а за нас европљане сензација. Навешћемо неколико примера из истраживања професора психијатрије Јана Стивенсона са Универзитета у Вирџинији, а сва своја истраживања обавио је у Индији. Зато сам сада у Индији на лицу места хтео да проверим неколико случајева и сва су се показала истинитим.

Сећање невероватне прецизности

Године 1923. Махараџа Бартпур одредио је познатог научника, доктора Сандерлала да спроведе детаљно испитивање које би имало за циљ да докаже изјаве више деце која су представљала као да се сећају својих некадашњих постојања. Закључци доктора Сандерала били су штампани у часопису „Калпак“ потом поновљени, мада доста касније, у броју 4 „Ревиије Метафизика“ из које ћу пренети неколико детаља.

Први случај, говори о једном дечаку од четири године, Прабу, чија је породица браманске касте живела у граду Шалимпур. Дете је тврдило да је, током своје претходне егзистенције, живело у селу Хатиори где је било браман и звало се Харбукс. Ево шта је отац Прабуа поверио истраживачима: О својој последњој инкарнацији, Прабу је прво говорио мени. Једнога дана је почео изненада да виче да су његови драги унуци у тешкој ситуацији и да он треба да их носи на раменима. Поновио је то неколико пута, и када сам га питао ко су његови синови и где су они, и зашто говори глупости, он се ућутао. Касније, седећи поред мајке која је бућкала бутер, рекао је како је он врло лаком на бутер и како га је његова претходна мајка посађивала поред бућкалице и давала му велике комаде бутера. Његова га је мајка упитала ко је његова претходна мајка. Он јој је одговорио да је она у Хатиори, и да је његово право име Харбукс и да је он требало да се зове тако а не Прабу.

Истраживања која су спроведена међу становницима Хатиорија потврдила су, тачку по тачку, све што је говорио Прабу, сва имена места и личности, као и главних догађаја које је изговорио дечак, била су апсолутно тачна.

„Имао сам“, говорио је, „два сина, Гуруа и Сиамлала и две ћерке, Кохилу и Боли; једну је оженио Рамхат из Корлија, другу Гокал из Навара. Мој отац се звао Мудхе, мој ујак је живео

у Бугаону а мој таст у Бурварију“. Провером је утврђено да су то стварно праве чињенице.

Један психолошки моменат морао је да привуче пажњу доктора Сандерлала: сваки пут када је говорио о свом претходном животу, Прабу се изражавао богатим речником а знање је у великој мери превазилазило капацитете детета од четири године, макар оно било изразито талентовано. Прабуа су званично испитали угледни грађани Хатиорија који су били запањени истинитошћу онога што је он говорио. Харбикс је умро пре шест година и сви су га добро знали.

У свом извештају о испитивању, доктор Сундерлал је причао како су затражили од дечака да пронађе кућу свога некадашњег живота што је он са лакоћом урадио.

ШивиНО ЗВОНО



Негде око 1910. године, у месту Мова, у провинцији Гвалио, један млади човек по имену Чида почео је везу са ћерком

једног брамана из села. Бесан на тог мешанца који се усудио да се удвара његовој кћери, угледник из села није оклевао да младића оптужи као починитеља неке велике пљачке која се одиграла у тој области. Чида је морао да бежи.

Прогањан полицијом, више дана је лутао, а онда је побегао у једну јаругу, поред неке реке. Мало касније, срео је неког трговца, дао му је пет рупија и замолио га да оде у Мову, да тамо купи једно звоно и да га, у његово име, поклони Шивином храму.

Чида је мало после тога ухваћен и убијен.

Трговац није одржао реч, задржао је пет рупија за себе и потпуно заборавио на догађај.

Прошло је пет година. Једног дана у село које је било близу Мове, када је трговац хтео купцима да покаже своју робу, неко дете од четири године се приближило, зграбило неколико предмета и побегло. Трговац је успео да стигне дечака, али је овај одлучно одбио да врати робу: „Ја узимам само оно што ми дугујеш“, викао је. „Шта си урадио са парама које сам ти дао, пре пет година, када је требало да одеш у цркву и купиш звоно за Шиву? Или ћеш ми вратити новац или ћу звати полицију“.

У целој области овај је догађај наишао на велики одјек. Чидина мајка је хтела да сретне дечака и он ју је одмах препознао и пронашао је своју бившу кућу.

Одсечени прсти, сломљена ребра

У селу Нонента, два младића су се посвађала и жестоко потукла. Готи, један од младића луд од беса, убија другог младића по имену Каши, затим у нападу крволочности, одсеца му прсте на десној шапи и ломи му ребра. После злочина бежи на британску територију, одакле власти нису могле да добију његову екстрадицију.

Неколико месеци касније, не тако далеко од Нонента, у селу Рисалпур, родило се чудно дете. „На телу је“ - писао је доктор Сандерлал - „имало све трагове насиља које је поднео

Каши када је убијен“. То дете је добило име Сук Лал, рођено је без прстију на десној руци, а ребра су му била сломљена и као излечена. Када је проговорило, полицији је дало све податке које је било лако проверити.

Демаскирани убица

Четврти случај којим се бавио доктор Сандерал, јесте убиство којим ћемо и завршити ово наше поглавље.

Ради се о закупцу којег је 1877. године убио његов ујак, на крају свађе око неке парцеле. Ујак је напустио то место за неко време. Правда није успела да му уђе у траг нити да докаже његово убиство. Досије је затворен и он се потпуно безбедно вратио кући.

Неколико година касније, једно дете из оближње селендре онесвестило се од страха док се играло са осталом децом, у часу када су се огласиле пушке из села, славећи неки празник. Када је дошло свести, изјавило је: „Онај који ме је убио у мом претходном животу, сада ми се приказао. То је мој ујак“. Остала сећања су покуљала у њему. Препознао је онога који је, у његовом претходном животу, био његов старији брат. После испитивања, брзо се спријатељио са својим нађеним братом, и рекао му је ствари о којима нико, осим њега, није могао да има појма.

Младић је касније, без икаквог оклевања, препознао неке ствари које су му раније припадале: штап, пиштољ, музички инструмент.

Убеђен да је ујак заиста убица, старији брат је све то испричао судији, мајору Омту, Европејцу; овај је, природно, одбио да узме као озбиљну ствар која се базира на таквом сведочењу. Два брата су се онда обратила премјеру Гампату: он је показивао више разумевања и о томе је известио његово височанство Махараџу Цидија Рао Суандија који је истога часа наредио да се случај поново покрене, иако је овај већ изгледао закљученим.

Дете је препознало још неке рођаке из некадашњег живота. Убеђен да дете говори истину Махараца је наредио да се против убице покрене истрага и он је признао. Али је некако успео да побегне у Гају, где је убрзо и умро.

„Када сам био Шеик Маруф“

Емрулах Турхан је рођен 1949. године. Када је имао две године, од часа када је почео да говори причао је да се савршено сећа свога претходног постојања и свога ранијег имена: Шеик Маруф.

Као земљопоседник, Емрулахов отац је 1954. године ангажовао неколико сељака да му раде на имању. Тамо се открило да су ти људи јако добро познавали некога Шеика Маруха, који је умро 1948. године. Заинтересовани изјавама дечака, они су почели да наваљују са питањима: како се звала жена Шеика Маруха, колико је имао деце? Сви Емрулахови одговори били су тачни. „Имао сам петнаесторо деце, десет синова и пет кћери.“ Онда је навео петнаест имена, не преваривши се ни у једном.

„Моја жена“, још је рекао, „имала је посебни особени знак: младеж на левом образу.“ Детаљ је био апсолутно тачан. Неколико година касније, сада већ младић, срео је једног пуковника турске армије. Правећи се да га је препознао, казао је официру: „Ви сте некада били под мојом командом, када сам био Шеик Маруф“. И онда је подсетио запањеног пуковника на њихове старе другове, на страхоте које су заједно прошли, чак и на прецизне околности једног несрећног случаја у којем замало обојица нису погинула.

Професор Доксат, директор Психијатриске клинике Медицинског факултета у Инстабулу, водио је једно истраживање које је ишло паралелно са оним доктора Стивенсона. Тако је организовао један сусрет између Емрулаха и једног од синова Шеика Маруфа који је сада био члан турског Парламента. Иако је био у присуству посланика чије су име пажљиво сакрили, младић га је препознао, позвао га по имену, подсетио на интимне

детаље које су знали само покојни Шеик и чланови његови породице..

Професора Доксана смо упознали у Кушадасију у Турској и он нам је из архиве насумице узео само један пример који ћемо сада препричати.

Ожиљак од рођења

Абдулах Догру рођен је у једном селу код Ефеса близу Измира, 1965. године. Од времена када је проговорио, он се прaviо као да се зове Нефел, а не Абдулах, и да је син Јахаја Домеза и унук Али Домеза из села Сили. Тврдио је да је случајно био убијен из пушке, док се са групом другова играо поред реке. Имао је свега петнаест година.

Испитивање је омогућило да се Абдулахова прича потврди и да се случај реконструише. Нефел Домез заиста је био убијен једним метком у стомак када је имао петнаест година, у околностима које је описао мали Абдулах. Овај други, међутим, на стомаку има велики ожиљак, и са њим је рођен. Лекарски извештај потврђује да је овај знак који дете носи од рођења налик на ожиљак који би настао као траг ране од метка. Дете је тако одведено у село и представљено онима за које је тврдио да су му отац и деда. Онога часа када се нашао у њиховој близини, бацио им се у наручје, присећајући се више догађаја који се односе на породичне тренутке Домезотових.

У доказима о реинкарнацији пут ме је одвео на острво Маурицијус.

„Ево моје мајке“

Рођен у малом месту Кастел од индо-мауританијских родитеља, Четнадева је запањено цео свет када је почео да говори: причао је како је он реинкарниран и да је био Шрирам Јанку, један други Индо-мауританац који је иначе, мртав, а који је становао у Вокоасу, недалеко од Кастела.

Шрирам Јанку је био рибар чија је барка потонула једног дана док је пловио на острво Плат, једно од малих острва, у самој близини Маурицијског острва. Дете које о томе није знало ништа, говорило је да је умрло на мору, прецизирало је да је, пре него што ће потонути, било окружено рибама.

Притиснути пријатељима, родитељи су хтели да се увере у те приче. Одвели су га, дакле, код Шриманове удовице, не рекавши му где га воде. Истог часа када ју је видело, дете је препознало своју жену, као што је, неколико тренутака касније, препознало свога сина. Унапред обавештена мајка покојника је такође дошла. Четанадева се бацио према њој, вичући: „Ево моје мајке“.



СУПРУГА ЗАПОВЕДНИКА ЦАСЕ
КИН САНГ ЦЕ

АСТРАЛНИ СВЕТ

Покушаћу сада да вам пренесем све оно што сам научио у Индији. Схватио сам у „Универзал“ студију да све што видите и доживите може да не буде стварност, већ илузија, обмана вашег мозга, зато сам намерно испричао ту причу о филмском студију, која је на први поглед изгледала као да нема везе са овом књигом. Итекако има везе. Схватио сам из путовања по Индији, да све што је материјално заборавићемо, зато ћемо се сконцентрисати само на мистерије ума. После реинкарнације вероватно је следећа мистерија, Астрални свет. Шта је астрални свет? Иако је највећим делом несвестан тога, човек пролази кроз велики и насељен невидљиви свет. За време сна или транса, када постојана физичка чула тренутно не раде, отворен му је до неке мере тај други свет. Када при промени коју људи зову смрт, он потпуно напусти своје физичко тело, прелази у тај невидљиви свет, и у њему може да живи и више векова између његових инкарнација у овај живот који познајемо.

Знам како је тешко да просечан ум схвати оно што не може да види. Тешко нам је да установимо како је ограничен наш вид, да разумемо како непрекидно живимо у великом свету чији само мали део видимо. Ипак нам наука каже да је то тако, јер нам описује целе светове ситног живота за чију егзистенцију знамо тек толико колико се тиче наших чула. Нису бића из тих светова неважна само зато што су ситна, јер од познавања понашања и услова живота неких од тих микроба зависи и наша способност да сачувамо здравље, па и сам живот. У другом смеру су и наша чула ограничена. Не можемо видети ваздух који нас окружује, осим када струји па га можемо осетити чулом додира, нарочито ако је јак као ветар. Морамо да пазимо да не паднемо у

грешку да је оно што видимо све што можемо да видимо. Та-
корећи затворени смо као у неку кућу, а наша чула су наши мали
прозорчићи који нам омогућавају да видимо само један мали део
онога што је напољу. За многе друге смерове смо потпуно затво-
рени. Тако нам на пример видовитост или астрални поглед отва-
ра неки прозор више.

У нашем Сунчевом систему постоје савршено одређени
нивои, сваки са својом материјом различитих степена густине.
Неке од тих нивоа могу посетити људи који су обучени за то.
Имена која се дају тим нивоима узимајући их по реду матери-
јалности, дижући се из гушћих у финије су: физички, астрални,
ментални, будистички и нирвански ниво. Сматра се да постоје још
два виша нивоа али она се не могу објаснити са становишта
нашег схватања. Само укратко да се осврнемо на физички ниво.
Стање материје које зовемо чврсто, течно и гасовито само су три
нижа поднивоа материје која припада овом физичком нивоу.

Астрални ниво који ћу покушати да опишем је други
велики ниво природе - следећи је наредни изнад физичког света.
Ту је најочљивије да се свака ствар истовремено види са свих
страна и да се унутрашњост материје види исто као и спо-
љашњост.

За време сна физичког тела већина нас је будна на астра-
лном нивоу, а ипак смо врло мало свесни дотичног нивоа. Ми
смо још увек умотани у наше будне мисли и у наше послове фи-
зичког нивоа и тек мало посвећујемо пажњу активном животу
који нас окружује. Тешко је пренети у нашу будну свест иску-
тво са астралног нивоа. У Индији, у једном малом живописним
месту Агри, уз помоћ мог пријатеља Ничевана, иначе доктора
физике, дуго сам вежбао али са slabим резултатима преношења
у будну свест искуство које сам доживљавао у астралном свету.

Свако живо створење је окружено својом атмосфером
обично названом ауром. Тако је и физичко тело човека окружено
ауром, сјаном маглом јајоликог облика ширећи се око четрдесет
центиметара од тела у свим правцима. Постоји сада нешто

интересантно када је у питању аура. Код психички развијеног
човека тај облик је много јаснији и одређенији, видимо јасно
одређен јајолики облик, док код неразвијеног човека, аура није
јајоликог јасног облика, оно је заправо безоблични венац магле и
редовног и трајног облика и површине. Што је човек разви-
јенији, образованији аура је самим тим шира и дужа. И обрнуто,
рецимо код криминалаца и убица је широка једва центиметар. То
потврђује хипотезу да су људи са самим чином рођења предис-
понижни да буду криминалци и убице или нешто племенито,
хумано, више. Али то је један затворени круг, ако су се такве
особе већ родиле, њихов земаљски живот је био јак низак или
бруталан, себичан и блудан, биће до највеће мере свестан свог
непожељног краја, и они се могу развити у страховито зла бића.
Вративши се из Индије обучен да могу на улици да видим ауре,
и у свом малом месту у Поморављу покушао сам да проверим то
знање. Апсолутно сви који су имали ауре мање од једног центи-
метра били су „уважени“ грађани који су се сви до једног бавили
бизнисом и који су се „снашли“. Људи су их називали скоро-
јевићи, тајкуни, добри домаћини, контроверзни бизнисмени,
успешни људи који су у глас викали: „Немојте да ме питате за
први милион марака, долара, све остало је поштено“. Обични
мали људи, поштени честити, махом сиромашни или на неком
бившем средњем слоју, скоро сви су имали ауре веће од пола
метра. Они су за ове скоројевиће, који су се снашли имали дру-
гојачију терминологију - криминалци, лопуже, дерикоже, шљам
који је испливао после олује а било је богами олује добрих десет
година. После њихове физичке смрти, распаљени свим врстама
пожуде које не могу директно задовољити јер су без физичког
тела, сада задовољавају своје покварене тежње помоћу медијума
или ма какве осетљиве особе коју могу опседнути и ђаволски
уживају употребљавајући све врсте обмане које им омогућава ас-
трални ниво да наведу друге на исте принципе који су за њих
били тако пресудни. Сада то опседнуто људско биће постаје де-
мон жудње, крволоштва, пожуде и лакомислености, појачаног

лукавства, злобе и окрутности изазивајући своје жртве на страшне злочине, на страшне пљачке друштвене имовине, на страшне крађе минулог рада целокупне популације једне земље и уживајући у њиховом учинку. Њихова моћ престаје пред чистоћом ума, они не могу ништа учинити са човеком док он сам није у себи ојачао мане, у које га они настоје да повуку. Нису они случајно изабрали баш те конкретне људе будуће тајкуне, јер они нису имали чист ум, они су били од рођења предиспонирани да буду крадљивци и само су искористили економски и политички хаос, па су се „снашли“.

Круг се полако затвара, бивши друмски разбојници и хадџици су се преселили у тела садашњих скоројевића. Они ће умрети неживљени јер у овом свету све им је било мало. Они ће такође наћи нове „жртве“ које ће такође бити предиспониране да буду криминалци и тако се иде круг за кругом, полако али сигурно прво ивицом пакла, па затим све дубље и дубље у центар пакла.

Укратко да објаснимо шта је етерично тело. Етерично тело има физички облик у облику ауре. Оно се налази око физичког возила (нашег препознатљивог тела). Оно апсорбује енергију Сунца и шири је кроз нерве. Обезбеђује „електричну струју“ која ће дати живот телу, које је без ње бескорисно. Храна је примарна за одржавање хемијског баланса тела и за обезбеђивање топлоте.

Наше главно снабдевање долази директно од Сунца и апсорбује се у етерично тело кроз специјални етерични орган у њему који зовемо чакре. Ово тело се може видети јасно када се употребе слајдови сачињени од дицианин боја у раствору алкохола. Овај резултат је могућ зато што су етеричне материје још увек од физичког света и подлежу физичким законима.

То би смо могли назвати унутрашњом ауром, за разлику од астралне која се налази споља као омотач око физичког возила, тела. У сваком етеричном телу постоји неколико центара силе или етеричних органа познатих као чакре. Егзистенција

ових чакри позната је вековима и описане су у многим окултним књигама широм истока, а нарочито у Хинду рукописима са којима сам имао прилике да се сретнем граду Џајапуру (ружичастом граду) у Индији. Оне се уздижу у етеричном делу нервних центара у кичми али у кружном сплету, слично цвету, неправилан кружни облик.

Да ли сте некада размишљали зашто се препоручује вегетаријанство на Западу, да није можда зато да би се сачувале животиње, док се на Истоку вегетаријанство саветује пре свега због повећања сензитивности нервних функција тела.

Од Земље до Сунца не постоји вакуум у простору, већ постоји посредник од минијатурних честица. Те честице су уствари тај стварни вртлог енергије у покрету. Ми сви постојимо у том посреднику који се налази између Сунца и Земље, то су уствари физички атоми, постојимо исто као риба у води и као и она свесни смо у чему живимо. Знање о овом стању материје познато је под уопштеним називом ЕТАР. Окултно знамо да је пети елемент који следи за Земљом, Ваздухом, Водом и Ватром који ће доћи под доминацију људи већ почетком овог века. Концепт етра подржавају сада и физичари, а нама лаицима остаје и даље да се ишчуђавамо како то седећи у соби и гледајући у неку пластичну кутију видимо како се игра фудбалска утакмица на Маракани у Рио де Женеиру и ми то видимо истог тренутка. Значи, нешто је страховито брзо кроз етар дошло до нас. Зар се не чудимо такође мобилном телефону, када држећи неку пластичну стварчицу у руци истог трена чујемо и препознајемо глас некога ко је у Америци. Опет се нешто пренело страховитом брзином кроз етар до нас. Значи не постоји вакуум, већ честице, физички атоми. Значи преко честица атома које сачињавају етар, наше окружење, кроз ово стање етеричне материје сви смо ми на Земљи повезани међусобно. Сада је лако објаснити телепатију, преношење мисли на даљину. Посредством етра, можемо да пренесемо своје сопствене, не само мисли, већ и импулсе и енергију другим бићима укључујући и

људе као и да утичемо на њих на неки начин па чак и да делујемо на њихово здравље, додајући им или одузимајући им њихову сопствену енергију. Зато треба да схватимо да стварно постоје бели и црни магови, да постоји магија (само ју је тешко пронаћи у мору шарлатана и превараната).

Наш контакт са сваким другим зависи од степена у коме свако од нас може да покрене минијатурне честице свог плана и овде се може наћи рационализам за пренос мисли хипнозом. Такође следи и објашњење да неки људи стварно поседују позитивну а неки негативну енергију.

Свака чакра се налази на неком свом посебном зраку који иде од Сунца према њој, и прима честице тог зрака. Постоји седам великих и већи број малих чакри. Ове чакре су састављене од етеричне материје и постоји интеракција између ендокриних жлезди и чакри. Чакре можемо да схватимо и као батерије које служе за пуњење нашег тела, ако их схватимо као светиљке које одговарају физичким жлездама: хипофизи, пинеалној и каротидној жлезди, које су повезане са чакрама јер се налазе на истом зраку.

Тврди се да људски ембрион лежећи у утроби девет месеци пролази кроз рекапитулацију стања човекове еволуције на овој планети. Цела историја људског рода сажета је у беби која се развија, формира у мајчиној материци.

Знамо да чула могу да обману мозак. За то има много примера. Већина нас мисли да мозак види, чује, осећа, мирише али то није тачно. Мирис не долази у контакт са можданим ћелијама које нам дају информацију о њему. У завршном степену чулног опажања сви импулси вида, слуха, мириса стижу у мозак као струје електрицитета и површина мозга их сортира.

Ми смо још увек ембриони...физички, емоционално а нарочито духовно. Још увек смо полуформирани и треба да изградимо многе нове органе. Нови органи опажања треба да се тек испоље или пробуде из сна, а ту се првенствено мисли на

отварање трећег ока. То је уствари духовно око за унутрашње визије - да види истину као целину.

Мозак ће да види само оно што ум жели да види. У хипнотизму, мозак хипнотисаног види оно што му ум хипнотизера нареди да види. Да направимо краћи резиме:

- свет око нас је илузија,
- материја је празна,
- све је енергија па и наше тело,
- наша чула су непоуздана,
- ми смо духовни ембриони,
- наши потенцијали су безгранични.

Људски мозак је као компјутер од милион долара који лежи савршено очуван али углавном ван употребе. Имамо латентну моћ у себи. Оне се показују свуда у великој варијацији паранормалних феномена на свим странама нашег спољашњег света. Потенцијал за њих лежи у самом човеку. Ако можемо да одржимо свесност док физичко тело спава, наше психичке моћи могу се препознати и користити. То и јесте сврха ове књиге да вас научи да препознате у себи, свако појединачно за себе да открије латентне скривене могућности свога ума.

Пинеална жлезда за садашњу медицину нема никакву корисну функцију, али сви хирурзи признају да тај мали орган стварно постоји. Новија истраживања нам управо показују да пинеална жлезда може да има запрепашћујуће квалитете само уколико научимо да је користимо. То би требало бити „Треће око“, прозор живота „кроз које би могли да видимо целе нове димензије свести ако откријемо како да гледамо кроз њега“.

По неким најновијим истраживањима та жлезда формира везу између човечјег „психичог тела“ и нервног система предводи суптилне импресије које прима подсвесни ум и сигнале које мозак може да „разуме“. Људски пинеал нема више ничег заједничког са чулним органом. Он нормално функционише као жлезда. Пинеална жлезда изгледа делује и као нервно ткиво, али је то за сада немогуће и наука такву могућност одбацује. Изгледа

натприродно. Натприродно је уствари природно, само га наука није још објаснила.

Самим тим што наука нема још право решење, намеће се једна чудна теорија, односно хипотеза, да пинеална жлезда делује као врста уграђеног пријемника космичког зрака. Можда делује као врста регулатора који подешава телесни организам који зависи од количине космичког зрачења коју прима. Каква да је год истина наука је још далеко од разрешења тајни пинеалне жлезде.

Све смо ово објашњавали до сада овако широко да бисмо схватили саму срж, саму суштину, душу. Значи изводимо крајњи закључак да је душа састављена од неке врсте енергије. Али какве? Највероватније да је у питању „духовна енергија“. Од Бога нам дата. Они који су остали поред њега живе, како се тврди као у рају. Они који су се удаљили од њега, сваким часом се све више приближавају паклу односно самоуништењу. И у природи је тако исто, што даље од сунца све хладније, све мањи изгледи за живот, што даље од пећи све хладније, што даље од светлости, све мрчније! Што даље од љубави, то усамљеније! Што даље од живота то смртоносније!

ДАЛАЈ ЛАМА

Интересантна је прича о Далај Лами, духовном вођи тибетанских будиста и апсолутном владару мале планинске државе пре него што је 1959. године припојена Народној Републици Кини. Садашњи Далај Лама, што на монголском језику значи „океан мудрости“, четрнаести је по реду, али је, уствари једна те иста личност! У ово не само да верују милиони његових следбеника, већ су се његовим случајем бавили многи озбиљни светски научни умови. За оне читаоце који немају појма о чему се овде ради, изнећемо теорију о наводном „циклусу живота“. Последњи Далај Лама умро је 6.7.1935. Тачно тог дана, пар минута касније, родио се у једној сиромашној тибетанској сељачкој породици дечак. Ако је веровати традицији, у тог дечака који се први родио након што је Лама издахнуо, преселио се неуништиви Ламин дух! На основу чега се сме тврдити да је покојни Лама ушао у баш тог дечака? О томе води рачуна специјална екипа калуђера који су били задужени за бригу и послугу претходном Далај Лами.



Уствари, дечак је онај прави уколико изврши препознавање. Пошто су пажљиво прикупили листе све мушке деце рођене тог дана и у току тог сата, калуђери почињу да елиминишу једно по једно дете, док не пронађу дечака који се родио први након Ламине смрти. Дечак без проблема препознаје „своје“ ствари, као и позната лица. Дечака ће васпитавати калуђери, подсећајући га на Будина учења и припремати га за будући позив владара и духовног вођу. Кажу да се овај циклус Ламиних реинкарнација до сада поновио четрнаест пута, и сваки пут би одабрани дечак „доказивао“ да је баш претходни Лама, односно једна те иста личност!

Један од ретких живих очевидаца препознавања Далај Ламе био је тадашњи војни заповедник Цаса Кинсангце кога сам пронашао у Њу Делхију уз посредство мог пријатеља Ничевана. Драге воље изашао нам је у сусрет и исте вечери испричао све о последњем Далај Лами.

Родитељи Далај Ламе живели су у Амдоу, свом завичају. Тамо су живели као једноставни ратари и имали мало имање, док њихов најмлађи син није откривен као инкарнација Далај Ламе. Село Амдоу налази се у Кини, провинцији Чингхаи, али га настањују готово само Тибетанци. Одатле су дошли на Тибет у главни град, „забрањени град“ Ласу са сином Лобзанг Самтен, живахним, досетљивим дечаком. Далај Лама значи „неизмерни океан“ и тај назив је монголског порекла. Најстарији син је још пре откривања Далај Ламе био препознат као инкарнација Буде, па је живео као Лама у манастиру Тагцхел. Средњи син Гјало Тундроп, школовао се у Кини, а Лобзанг Самтен био је монастички чиновник. Света мати имала је још и две ћерке а од њих млађа, Нгари Римпочеу је такође била реинкарнација једне светице. Тако је света мати, мајка Далај Ламе, као мајка трију инкарнација представљала јединствену појаву у будистичком свету.

Далај Лама, родио се 6. јуна 1935. године у близини великог језера Куку-Нор. Бог Ченрези је постао заштитник Тибета, а његове инкарнације краљеви земље Бо, како Тибетанци

сами називају своју домовину. Монголски владар Алтан Кан, који је и сам примио будизам, подарио је Ченрезиним отелотворењима титулу Далај ламе. Садашњи Далај Лама је његова четрнаеста инкарнација. Народ не види у њему свога краља колико Живећег Буду. Један од ретких живих очевидаца препознавања Далај Ламе био је тадашњи војни заповедник Цаса, управо мој саговорник.

Пре него што је умро тринаести Далај Лама он им је указао како ће пронаћи следећег, четрнаестог Далај Ламу. Када је умро поставили су га у традиционалном Будином ставу окренутим лицем према југу. Али једног јутра затекли су му главу окренуту према истоку. Одмах су се обратили државном пророку. Он их је упутио на ходочашће до језера Чо Кор Гје, неби ли добили тамо савет. Прича се да сви који погледају у језеро виде један део своје будућности. Када је регент (врховни световни поглавар) након дуге молитве приступио чудесном огледалу, указала му се у води чудесна визија троспратног манастира са златним крововима, поред кога је стајала кинеска сељачка кућица са лепо изрезбареним зидовима. Сада су имали све божанске путоказе. Ипак им је требало две године да пронађу такав манастир и поред њега кућицу.

Када су дошли 1937. у ту скромну кућицу, нашли су лепог и бистрог дечака од своје две године. Ако знамо да је тринаести Далај Лама умро пре четири године онда се потврдило пређашње сазнање да после смрти не долази одмах до реинкарнације, већ пролази једно извесно време, у овом случају прошле су две године. То село налази се у области Амдо у кинеској провинцији Чингхаи. Препознавање се врши тако што би дечак требало да препозна своје ствари којима се служио у прошлом животу. Чим су закорачили у кућу дечак је притрчао једном ламом који је око врата носио бројаницу тринаестог ламе. Дечак је повикао „сера лама, сера лама“ и хтео да дохвати бројаницу са ламе који је чучао. Лама се преобукао у слугу али је дечак одмах у њему препознао ламу и бројаницу која је из манастира Сера. Дечак је

одмах бројаницу ставио себи око врата. Показали су му многе ствари као бројанице, мале бубњиће којима је Далај Лама дозивао слуге, није ни погледао нов новцијати штап за шетњу са дршком од слоноваче и злата, већ је узео излизану стару палицу бившег краља. Дечак је из гомиле ствари узео само оно што је припадало тринаестом Далај Лами. Када су се уверили да је то стварно реинкарнација пређашњег ламе, претражили су дечаково тело на коме су пронашли сва физичка обележја бившег Ламе почев од ушију које су стрчале мало изнад главе па све до белега на горњем делу тела, изражени заметак другог пара руку овог четвороструког божанства. Сада су се уверили.

ТАЈЛАНД --- БАНГКОК

Док сам безбрижно дремуцкао у авиону, небо изнад Тајланда је било тако обично као и свуда у југоисточној Азији.



ГРАД КРАЉЕВСКИХ ПАЛАТА

Тек сам сутрадан приметио, удобно заваљен у хотелској наслоњачи, јарких боја, да је небо сасвим другојачије него код нас. Некако је нежно и меко јер испарења прашума и река стварају магличасти вео кроз који боје губе своју јасноћу. Ту нема јаких контраста између светлости и таме какве се виђају у сувом ваздуху пустињских пространава. Споре црвене реке, које се преливају из црвене у жуту боју су резултат блата, реке су про-

сто блатњаве и у њима се купају жућкаста деца којима то не смета. Те троме реке заједно са том дечурлијом некако дубоко, тешко дишу под врелим сунцем, чак су и широки огромни листови непрегледне прашуме, црвене боје са благим прелазима ка жутој. Све је некако нестварно, све је некако жућкасто, реке, прашуме, деца.

Полако схватам да се налазим у Тајланду, земљи великој као десетак Србија, која захвата делове два полуострва, Индокине и Малаје. Тајланд се пре другог светског рата звао Сијам, што би значило златна земља. Сам данашњи назив Тајланд, значи, буквално преведено, „Земља слободних људи“.



БАНГКОК

Оно што је за Европу Дунав, или Нил за Египат, то је за Тајланд река Чао Праја, огромна, мутна, прљавица али која значи живот за косооке људе који живе на њеним блатњавим обалама. За разлику од Дунава, али слично Нилу у Египту, поврће, воће дивних боја и фантастичног укуса, дуван, шећерна трска, бибер,

кафа, пиринач, успевају на долинама које су плодне захваљујући поплавама, реке хранитељке, реке Чао Праја. Иако смо се возили удобним, шареним аутобусима поред реке, дивећи се змијастим стабљикама које су извиривале из блатњаве реке, на чијим су се врховима налазили лотоси са предивним ружичастим цветовима, некако се осећала лепљива влага упркос деловању расписничког сунца које је немилосрдно слало своје вреле зраке не штедећи се ни мало. Густа раскошна прашума расте до ивице реке. Наш пут је вијугао пратећи сјај сунца које је тамно зеленило прашуме претварао у пурпур. Све је некако било нестварно, ружичасто. Иза тог чудног, разнобојног лиснатог застора далеко напред су светлцуали као златом опшивени шиљати храмови и златне пагоде поређане као када деца ређају коцкице. Осећали смо се некако чудно, као нека радознала деца. Управо смо пролазили поред плантажа кокосових палми, банаана а свуд цвркут предивних тропских птица свих величина и боја.

Поред златних пагода које су наговештавале сјај, луксуз и богатство, у исто време показивао се један сасви други Тајланд. Крај обале у води куће на кољу, као неке сојенице из Русије, од црвенкастог дрвета, или бамбусових стабала, са крововима који су имитирали пагоде, зашиљени, али су били не поплочани, већ покривени сувим палмовим лишћем. Испред кућа, на летњој не-сносној жеги, видим децу која се брчкају, мушкарце који су заклонили главе тропским шлемовима, жене са оним типичним шеширима од бамбусове трске, који им обично служе за рад на пиринчаним пољима.

Становништво Тајланда од око 40 милиона сачињено је од неколико етничких група. Најбројнији је народ Таи. Они су пре четири хиљаде година живели у Кини. Највећи миграциони таласи наишли су у тринаестом веку, у време када су азијски народи бежали пред покољима Кублај-кана. Тада су на територији данашњег Тајланда живели Кмери, које су дошљаци најурили јер су били многобројнији и основали своју престоницу коју су назвали Сукотај. Када су их неколико векова касније

напали Бурманци, они су кренули низ жуту реку Чао Прају, до њене широке мочварне долине близу ушћа у море, и ту је пре два века основан Бангкок.

Резултат дуге сијамске историје је богата и независна култура, мада под јаким утицајем Кине, одакле су они уствари дошли. Такође се налазе и под јаким утицајем Индије, одакле су добили своју данашњу религију - будизам.

Имају огромну срећу да живе у једном од најплоднијих крајева земљине кугле. Ово је само једна од десетак земаља наше планете које се могу саме исхранити без увоза хране. Тајланд има огромно богатство у шумама скупocene тиковине, море и реке богате рибом, а његово рудно богатство је неисцрпно: гвожђе, угаљ, нафта, калај, цинк, манган, злато и драго камење!

Имали су срећу да су их сви ратови модерног доба мимоишли, а они из далеке прошлости су се свели само на неке инциденте са



суседном Бурмом. Обично се то завршавало витешким борбом два краља на слоновима. Такође су имали срећу да буду једина земља југоисточне Азије која је избегла поплаву европског империјализма у 19. веку. Као резултат свега тога је да се Тајланђани стално смеше, не можете видети нигде озбиљно или тужно лице. Слични су нама по томе што ако им се деси нешто лоше, ми кажемо обично, ма нема везе, Тајланђанин ће рећи: „Маи пен раи“ - не мари ништа. Оно што издваја Тајланд од

свих источних земаља је богатство. Пре сто година Европљани су описивали Бангкок као пловећи град са кућама на води. Он, град анђела како се зове на таи језику, данас то више није. Већина канала је поплочана и претворена у улице и авеније, а старе дрвене куће су срушене. На њиховом месту су никли прелепи хотели америчког типа, биоскопи са еркондишном, скупи ноћни клубови и ресторани. Фасаде облакодера прекривене су огромним биоскопским плакатима шареним као наша лицидерска срца. Кроз овај огромни град теку широки булевари којима пролазе ђаци беспрекорно чисти, у белим кошуљама и плавим панталонама, док ред одржавају полицајци утегнути у америчке униформе. Самоуслуге су као на Западу. Поред Сингапура, Бангкок је свакако најчистији град у овом релативно прљавом крају света. Што човек дубље залази на исток, све више увиђа где је постојбина светске културе. Ипак и поред ове модернизације Бангкок није сасвим изгубио свој оријентални шарм. На његовој периферији могу се видети уски, лишћем прекривени канали, можете се дивити љупким дрвеним кућицама на кољу, наднетим над воду. Још многа деца иду у школу воденим аутобусима, жене нагих груди се купају у реци, а на обалама канала групице студенткиња седе на асурама и ручају оно што су купиле у покретним ресторанима. А ту су уски чамци у којима жене кувају и продају јевтино тањирине супе од ракова, макароне од пиринча и разне за нас непознате ђаконије и воће.

Срце Бангкока је чудесни град краљевских палата, манастира званих „ват“ и храмова од драгог камења, перли и шареног стакла. Сазидео га је 1785. године генерал Чакри, оснивач нове сијамске династије који је проглашен за Раму I. Тада је град заузимао петину целог Бангкока. Високи зид опасује једну фантастичну архитектуру налик на илустрације источњачких бајки, али којој се не може признати нека велика уметничка вредност. Цео комплекс здања настао је за време девет монарха династије Чакри. Последњи њен изданак, краљ Фумибол Адуладај, данас је уставни монарх. Данашњи краљ је љубитељ једрења и компо-

зитор цез мелодија, али је познатији по својој супрузи, лепотици Сирицит.

Да се опише краљевска палата старог Сијама или његов храм, требало је имати хартију од свиле, слова од злата и све то превучено јаркоцрвеним лаком. Све је бескрајно китњасто, сјајно, блештаво, светлуцаво, изрецкано, извијено, насликано, шарено, трептаво, раскошно, богато и разнобојно, пренатрпано украсима толико да за наш европски укус делује као шарена лаж. Па ипак је све весело и лепо, и са којим правом ми можемо рећи да је то кич и да није лепо? Тајланд припада другом географском положају, другој раси, другој цивилизацији, много старијој него што је наша, па је сасвим логично да су и њихова схватања лепоте другојачија од европских.

Кроз огромне капије од позлаћене тиковине улазим у поплочано двориште испуњено чудним разнобојним зградама. Човеку наједном застане дах и у глави, већ тешкој од тропске оморине, још се више заврти.

Пагоде изгледају као огромне свадбене торте на спрат са редовима извијених стреха, једних изнад других. Са њихових ивица висе мајушна сребрна звонца и певуцкају са сваким дашком ветра. Изрезбарени црвено лаковани шилци извијају се као рогови митолошких једнорога са сваке пагоде. Међу палатама од мрамора, злата, порцулана и драгог камења стражаре стилизовани лавови, обложени жадом и коралима, и огромне фигуре гротесних ратника зелених ногу, са зубатим маскама на лицу и топузинама од два метра у рукама.

Слонови од мрке бронзе стоје у круговима и изгледају као да само што нису кренули према нама у трептавом ваздуху.

Са кровова од сјаних црвенкастих и зелених порцуланских опека и златних кишобрана што стрме небу под облаке одбија се и поиграва ужарено тропско сунце. Пред вратницама дворца од црног абонаса са седефним шарама кезе се застрашујућа лица „нага“ и „гаруда“ а лепе златне „кињари“, полу девојке - полу птице, истурају округле груди, чудно извијене на

танким птичијим ногама. У краљевској палати су мраморни зидови исликани цветовима. Златно резбарени престоли, један изнад другог, под златним шупљикавим кишобранима и над свима њима златан престо - чун на којем је некада седео Рама I, оснивач династије. Откуд престо у облику чуна? То је зато што је Тајланд земља воде која јој даје живот и краљеви су увек указивали рекама поштовање. Најлепши од многобројних сијамских празника је још и данас пловидба дугокљуног краљевског чамца до храма Јутра.

Поплава туриста, поплава светлости, поплава злата. Буда од жеженог злата у вату Траимитру, тежак пет тона, Буда који стоји у вату Пра Тоху, висок 32 метра, Буда који лежи у храму светог смоквиног дрвета. Поред њих је још на десетине Буда који седе, клече или леже, али сви од злата!

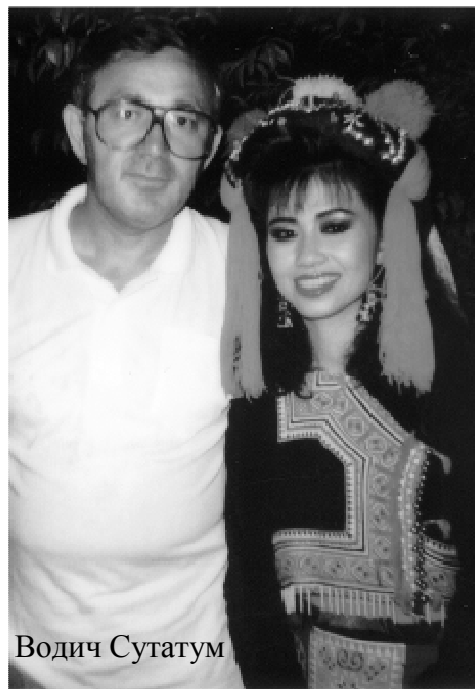


Но, све те циновске буде од злата надмашио је један патуљак од 60-так центиметара. То је фамозни смарагдни Буда који се чува у дворском храму Пра Крео, као светиња над светињама целог Тајланда. У одблесцима злата и свећа једва се назире светлуцање његовог слабашног тела уздигнутог до под саму под њим обичне Буде чувају златне гране, поклоне раца из Малаје и владара Лаоса. Жртвени дарови народа су скромни: тањирчи са цветовима лотоса, посуде са пиринчом и златни листићи за лепљење. Тако се сваки од неколико хиљада Буда у Тајланду прекрива златом, али пошто у храму постоји промаја, листићи лепршају, па и падају на мраморни под храма. Но, нико се не обазире на тај силни златни прах.

Испред китњастог дворца, међу терасастим лејама, ћуљиви баштовани прекопавају земљу у мраморним саксијама. Чудно неко биље, није цвеће, нису кактуси, није украсно шибље.

То су уствари патуљасте борови, стари ко зна колико деценија, вештачки смањени на начин и величину „бонсаи“.

Ако знамо да су краљеви уназад неколико векова имали по стотинак жена у харему, које су биле наводно дворске играчице, праунуке дворских играчица не играју своју чувену игру „девет драгуља“ само у краљевским палатама. Данас оне забављају туристе из целог света у локалима саграђеним у старом стилу првог царства Сукотаи, од пре пет векова.



Водич Сутатум

Једне врло топле вечери стигао сам у павиљон од мрко црвене тиковине, хладећи се лезом од палмовог лишћа. Седим на застртом поду на црвеним јастучићима, за дугим ниским столом од полираног дрвета. Пред сваким гостом гори свећа и поређано су у круг керамичке чинијце разних боја и једна већа чинија пуна куваног пиринча. Храна је углавном пријатна мада и не знам шта једем. Можда је боље тако. Но, то и није било важно. Много је била важнија атмосфера, љупке келнерице које су приносиле јело клечећи, другачије не би ни могле јер седимо тако ниско.

На подијуму је свирала сијамска музика-бамбусови ксилофони и пригушени гонгови-музика која је за наше европске уши, ипак, сувише необична јер подсећа на маукање мачака, сијамских наравно.

Затим су ушле мајусне, крхке девојке. све једна лепша од друге. Баршунаста лица су им била дивно нашминкама, а усне блиставе као рубини или црвени кинески лак. У одорама толико протканим златним концима и извезеним сјајним камењем да су изгледале као мали блиста ви идоли, са шиљатим златним крунама на главама, потпуно истим као што су златне „дагобе“ храмови, оне су се лагано кретале сценом играјући само својим ломним шакама на којима су позлаћени вештачки нокти.

Сваки покрет руке или главе је толико префињен и стилизован да једино неком сијамском краљу може испричати нешто узбудљиво!

Када су прелепе играчице скинуле своје зашиљене златне нокте и витороге златне круне и сале за столове да разговарају са гостима, повели смо разговор са нашим водичем, такође прелепом девојком Сутатум о „лепотницама ноћи“.

„Код нас је проституција нешто друго него на Западу“ рекла је она. Истина је да је Бангкок комерцијализовао своје дражи и да се данас задовољење страсти нуди-плаћено или бесплатно-по баровима, ноћним локалима и наравно, по чувеним салонима за масажу. После Вијетнамског рата су никли ови

наши хотели небу под облаке, аеродром Бангкок је постао раскрсница свих летова из Америке и Европе за Далеки исток, Аустралију и Полинезију, а девојке са сиромашног севера земље, а тамо су најлепше, спустиле су се у „град анђела“ да и саме постану анђели провода. „Код нас је уживање у љубави део вековне филозофије. Ми сматрамо да је то посао који се обавља из важних и пристојних разлога. Када сијамски мушкарац на улици сретне 'жену за уживање' како иде са својим супругом, он је поздравља и пита за здравље. Ту нема ничег срамног. Треба да знате да су то већином жене из унутрашњости које се баве проституцијом да би уштеделе за куповину два бивола, рецимо. Чим уштеде довољно враћају се кући. Зато су овде код нас проститутке увек биле младе, свеже и често врло лепе. Неке остају, почињу да отварају ресторане или продају некретнине, али већина жели мале ствари, враћа се кући на север и оснива породицу“, говори даље Сутатом.

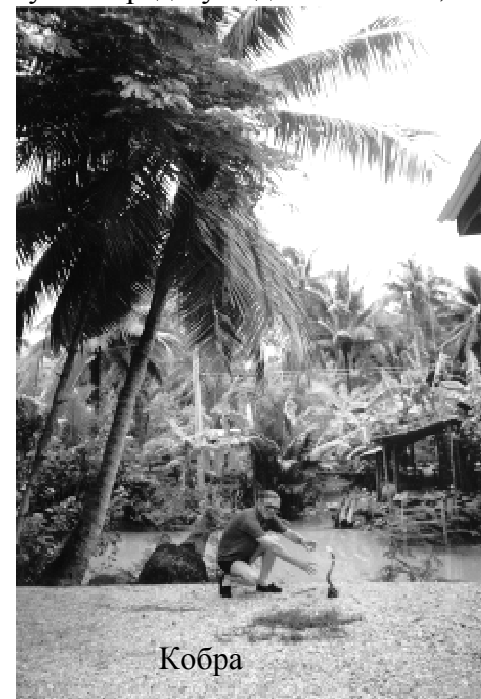
Мој водич Сутатом предложила ми је, за добру напојницу, да ми покаже нешто што обични туристи никада не могу видети, њено родно место, које се налази на ивици северне прашуме Тајланда. Потиче из племена које гаји опијум. Њени преци били су ту још пре доласка народа Таи и ни сада не признају данашње границе. Зову се Акак Карен Мео. Одлетели смо авионом до главног града те провинције, по имену Чијан Мај, који има око 100.000 становника. Како смо ступили ногом на тло, просто нам је свануло јер је температура била за 10 до 15 степени нижа него у Бангкоку. Уживали смо гледајући раскошне зелене планине у близини и удишући благ ваздух.

Овај део земље је постојбина сијамске културе. Чувен је по старим манастирима и селима занатлија, а највише по лепоти жена. Обучене у беле блузе и дуге узане сукње од тешке свиле, оне су ситно корачале док су им се на црној глаткој коси њихали низови јасмина и непознатог тропског цвећа. Обзиром да се налази се на северном путу којим су пролазиле бурманске и сијамске војске, Чијан Мај је био поприште борби краљева ових

двеју земаља. Некада стратешки важан, сада је миран и провинцијалан, али интересантан због споменика, и лепих девојака.

Аутобусом смо путовали од једног до другог села специјализованих занатлија у околини града. Видели смо „сребрно село“ у којем су веште руке занатлија ковале дивне округле посуде, гривне и огрлице, затим „тиково село“ где су резбари стварали читаве расцветале површине у намештају од тиковине, тог скупогеног дрвета. У „лакованом селу“ љупке девојке су украшавале златом чашице и тањире и преливале их растопљеним лаком. У њеном родном селу где смо остали неколико часова, које се зове „свилено село“, потоци меке сирове свиле преливали су се пред нашим очима у нијансама свих боја. Можда је најдражесније било село одакле је потицала њена мајка, где смо посетили њене рођаке. То се село зове, „село сунцобрана“. Округли папирнати амрели шаренели су се поред пута до њене баке, као расцветане петуније. Њих су цртежима цветова украшавале лепотице, мало косих очију, занете у свој посао правећи се да не познају рођаку која иде са неким непознатим Европљанином, свакако незнајући да је она мој водич а не продавачица љубави.

Полако смо се удаљавали све више од Чијан Маја. Дрвеће ананаса, манга, пузавице пурпурне боје „пламено цвеће“ шилјатих цветова почели су замењивати импозантна стабла тиковине.



Кобра

Гајење и продаја опијума у Тајланду званично је забрањена од 1960-те године. Али иза зеленог паравана џунгле врло је лако сакрити мале њивице мака. До ових племена је тешко доћи, и тако се древно занимање номадских племена наставља. Мада је то врло тежак посао а зараду узимају сеоски претпродавци све до европских дилера, њима остаје само скромна зарада, Они од тога живе и морају се задовољавати мрвицама које добијају. Желео смо да знам шта значи њено име на сијамском. Љупко се смејући рекла је „светла месечина“ и додала да се увек женској деци дају нека поетична имена.

Тајланд је данас најбудистичкија земља света и за сваког је мушкарца пожељно да буде калуђер бар неколико месеци. За то време он се понаша као прави калуђери, носи жуту тогу, пости до подне, не пије алкохол и нема телесног додира са женама. Три месеца калуђери студирају и размишљају о будистичкој филозофији, чију основу чине две идеје: да патња долази од сувише јаке жеље и да само љубав и самилост могу донети срећу.

Тамни камени слоновци, три метра високи, са зубима од праве слоноваче, чували су прилазе будистичким манастирима у околини Чијан Маја. Још издалека се видело мноштво огромних белих звона са копљастим врхом, урамљеним тамнозеленим прашумским лишћем. Из храмова, блештавих од плавих и црвених стаклића, излазили су калуђери обријаних глава. Једноставни платнени чаршав који је откривао једно раме био је елегантна одећа, као тога старих Римљана. Савршено озбиљни нису гледали у туристе који су се мували унаоколо не знајући шта пре да сниме, куд пре да погледају. Сваког јутра у Тајланду на стотине младих будистичких калуђера креће из манастира да проси храну. Они то чине немо, држећи бакарни тањир, али сваки Тајланђанин сматра својом дужношћу да пружи калуђеру макар шољу пиринча јер је и сам између двадесет прве и двадесет треће године исто тако просио храну, што није мимоишло ни самог краља Фамибола.

Полако се враћамо у Бангкок.

Дочекује нас топли монсунски дан. Бангкошке улице украшене су фотографијама краљевског пара у природној величини. Бангкоку је тесно! А заузео је целу плодну низију југа. Стреми горе, ка небу, једином преосталом слободном простору, руши старе четврти да би на њиховом месту за трен изникле нове четврти бетонских зграда. Све време је несвестан да баш у том бетону лагано губи своју душу и надалеко чувен оријентални шарм.

Велики булевар Сукумвит роуд. Целом дужином булевара пружају се „бетонске ноге“. Степеницама се пењемо да бисмо прешли на другу страну улице. Горе смо могли да бирамо и да на некој малој железничкој станици ухватимо „небески воз“ најновије банкошко чудо, који је успео да регулише најзакрченији саобраћај ове регије. Његови становници су одушевљени небеским метроом. Ипак смо сишли и са оне друге стране улице ухватили тук-тук. То је моторизована рикша, која се овај пут кретала лагано по нашој жељи а не правећи егзибиције како то обично раде да би забављали туристе.

Човек који нас је возио није прелазио на тротоар између столова „уличне кухиње“ ни претицао огромне камионе од којих би видели само точкове. Нема јурњаве пречицом, ни провлачења кроз узане и мрачне соје - уличице, проласка кроз црвено светло. Тук-тук се зауставља испред нашег хотела. Дочекује нас ливрејисани портир. Пролазимо раскошно расхлађеним и мирисним салонима. Напољу нас дочекује влажно-топли ваздух, место на тераси изнад обале реке Чао Праја. Наручујемо увек исти Џасмин чај. На реци блеште дугачке џунке и лађе у облику пагоде које клизе према обали старог Томбурија. Изнад реке се назире руменкасто небо које наговештава залазак Сунца. Тај део дана зовемо сумраком, а они га зову санук. То је најлепши и најомиљенији део дана било где на Оријенту. Када попусти врелина, санук је уживање. Над реком су висили нагужвани, бременити и сиви облаци.

Пловећа пијаца



Банг Коу Ку, у преводу Село у сенци дивљих шљива полако губи епитет „Венеције Истока“. Устајем рано и чамцем прелазим на другу обалу ка Храму зоре. Око мене је мноштво људи са букетима цвећа. Стојим у реду да уђем у светилиште. На табли испред нас пише, улазница тридесет бата. Долазим до раскошног дела Ват Аруна. После изласка из храма враћам се у свој хотел најновијим бангкокским изумом - возом „Блу скај“ плав и сјајан споља, изнутра пријатан и беспрекорно чист. Бангкок сам доживео из ваздуха, са воде, пешке и готово лебдећи, овим необичним метроом који је јурио између кровова и велелепних облакодера. Бангкок сам доживео и духовно, где сам под раскошним пагодама у прелепом Забрањеном граду слушао излагање њиховог свештеника. Према неким источним религијама, а ту спада и Будизам, свештеник је тврдио да је овај материјални живот само једна велика „духовна школа“ кроз коју

морају да прођу сви они који су на тај циклус пристали пре него што су се родили! То значи да сви оно духови, душе, који су се након стварања одметнули од свог Творца и пошли за ђаволом, морају сада у циклусима пролазити кроз овај жалосни свет који им је тај исти ђаво обећао и за њих припремио, све док се потпуно не ослободе неприродних жеља за влашћу, богатством, разним ужицима и осталим навикама којима су били везани за овај материјални свет. Тек тада, од свега тога очишћени, опамећени и препорођени, могу се ти „побуњенички духови“ поново вратити ономе који их је створио али у чијем царству нису били задовољни. Да би човек схватио појам раја мора претходно упознати пакао, односно материјални свет! Мада за нас Европљане ово тумачење изазива и чуђење и неразумевање, ипак морамо да признамо да у том учењу има много логике, ако се само сетимо ратова, бесмислених убистава, чији смо сведоци, свакодневних натписа по средствима информисања. Сетимо се само експанзије различитих секти које сваким даном добијају све више присталица, сетимо се само ширења нечега што је супротно природи, дроге, хомосексуалци, лезбејке.

Док сам слушао излагање тог будистичког свештеника, сетио сам се да и ми у Европи мислимо отприлике исто али нам је методологија другојачија. У Европи се све више упражњава регресија у науци. Сама реч регресија значи враћање уназад. Неки психолози и психијатри досетили су се да се помоћу хипнозе, људе могу враћати својим сећањима уназад, у ствари враћени су у своје прошле животе. Ако су они проживели неки прошли живот, поставља се питање откуда онда они у овом свом садашњем животу. Из безброј испитаних случајева не само у Индији, Тајланду, већ и у Америци, Европи сасвим сигурно и у целом свету, изводи се увек исти закључак. Сви испитани случајеви су причали исту причу. Сви су у прошлом животу чинили нека недела, па су се „задужили“ и сада су враћени поново у живот да се „одуже“. Врло конкретно, из неколико примера, схватићемо како то функционише. Ако је у прошлом животу нека

девојка из чисте обести пријавила другу девојку инквизицији да је вештица, та недужна девојка је била жива спаљена на ломачи. Та девојка која ју је пријавила „задужила се“ јер је њеном кривицом неке одузет живот. Сада је враћена у нов живот у коме мора да се искупи за грехе у прошлом животу. Праћењем њеног живота видећемо како мора да заврши. У саобраћајној несрећи бива жива упаљена и изгорела је у онолико година колико је имала и та недужна девојка коју је пријавила. Рецимо та девојка је имала 25 година, значи и она ће погинути, односно изгорети када буде имала 25 година.

Пријатељ са Тајланда



Или други пример, ако је неко у претходном животу издао неке побуњенике рецимо у Француској за време Француске револуције, па је неки младић због тога изгубио главу на гиљотини, сада се тај младић који је пријавио, пошто одживи свој нормални живот и умре, враћа у нов живот да се искупи за недело у прошлом животу. Ако се прати његов живот видеће се да је он изгубио живот такође у саобраћајној несрећи када му је стакло са шофершајбне одсекло главу. Имао је исто година као и онај младић који је због њега изгубио главу на гиљотини која му је одсекла главу када је имао 30 година. И овај младић коме је стакло одсекло главу имао је 30 година.

Сада сам свом саговорнику будистичком свештенику, поставио једно питање које се намеће само по себи.

Зашто се „морамо“ враћати у овај живот? „Пре свега“, смеши се мој мудри саговорник – „реч морати уопште не постоји на ономе свету! Човек умире, напушта своје материјално тело и нађе се са друге стране овог живота, или како ви тврдите у паралелном свету! Тамо он поново долази до свести, али та нова свест је ослобођена материјалних стега, па самим тим је јача и чистија. Ту човек има јасан увид у свој управо протекли живот.

Уколико је човек одживео један честит, праведан и у сваком погледу исправан живот, дозвољава му се да пређе на 'виши' степен. Уколико је човек одживео један грешан, криминалан или непоштен живот, сматра се да га је узалуд провео и предлаже му се да се поново врати и покуша изнова. Укаже му се на почињене грешке и објасни шта овај пут треба да учини како би их исправио.“

А шта ако он на то не пристане, ако већ стално има моћ избора? Мој саговорник ми онда лепо објасни да он бива препуштен сам себи. Тај човек остаје сам са собом и себи сличнима у том првом, након смрти најнижем нивоу, у коме пре или касније схвати да је починио страшну грешку, јер са тог нивоа не може да се макне и да пређе на виши ниво где су прешли сви они који су честито одживели свој живот који им је Бог подарио. То

значи ако је човек био бедни експлоататор других, мораће се враћати и одживети тачно толико година као потлачен и експлоатисан! Сада знамо отприлике судбине свих наших комшија, пријатеља, рођака, свих оних који су на јавној сцени и са којима живимо. Сматрамо да су се у доба транзиције многи „задужили“ а неки и „презадужили“ јер су присвојили, отели, покрали друштвену имовину коју су стварали сви а само мали број њих се обогатио на туђој муци и туђем зноју. Сви ти скоројевићи, новокомпоновани богаташи, тајкуни, добри домаћини, контроверзни бизнисмени, криминалци, убице, политичари који су створили амбијент да се народ опљачка, сви који су имали командну одговорност исто су се „задужили“ као и непосредни извршиоци гнусних дела којих смо сведоци.

Сви ће они остати на првом нивоу, пружиће им се шанса да се врате и да се искупе, јер сви они ће бити просјаци и биће експлоатисани, мучиће се и патити и биће награђени дуготрајним животом, који неће бити награда већ казна, док ће сви они који су живели поштено од свог рада а таквих је била огромна већина, прећи на виши ниво, приближиће се Богу.

Уколико је неко био бруталан и насилан тип, то важи како за професионалне, тако и за обичне убице, та насилност се прати све до туче голоруког народа од стране полиције на свим меридијанима земљине кугле, сви ће они морати да се врате да буду пребијени, малтретирани и злостављани од других, јер човек мора на сопственој кожи искусити правду и тиме отплатити своје грешне дугове.

Сетих се једног питања које ме је мучило а које се није уклапало у горе наведено. А шта ако је неко некога случајно убио, рецимо у саобраћајној несрећи или кафанској тучи? Па природно, мора се вратити како би и сам био убијен, и то онолико пута колико је људи усмртио! Не заборавимо да је сав и свачији живот дошао директно од Бога. Он, и само Он, има право на наше животе и нико други. Чак ни ми сами не можемо одузети себи живот, јер није наш, оно што није наше не сме се

узети. Дакле сваки одузети живот мора се вратити Њему, јер од Њега нам је дат! Да би се дуг што праведније вратио, мора се умрети насилно и под истим или сличним околностима под којима је туђ живот био одузет!

Шта ће се десити са оним јадником који је одузео многе животе, са неким ратним злочинцем, па се боји или не жели да се врати да то отплати? Мој саговорник блаженственог лица и умиљатог погледа само ме погледа и тихо рече: „Ништа!“ Од момента када смо се од Бога одметнули, ми сами и нико други одлучујемо о својим судбинама. Такав ће злочинац остати на најнижем нивоу, све док не буде заувек уништен.

„Али живот је неуништив, зар не,“ подсећам га. „То је тачно, али само делимично. Видите, када је бог створио људе, он им је обећао вечни живот уколико остану поред Њега. Али када су се људи одметнули од Бога и пошли за ђаволом, како ви хришћани сматрате, смањиле су се њихове шансе за вечни живот, јер што год смо се више одвајали од Његове светлости, то су наше шансе у погледу вечности опадале! То вам је као и са овом орхидејом испред нас, која нас овако скрушено посматра док разговарамо испред ове пагоде, уколико је склонимо од сунца, она почиње да вене, да умире, док потпуно не угине.“

Значи Исус је на то мислио када је говорио: „Они који не буду следили мој пример, погинуће!“ „Ако ово не разумете што сте рекли, односно цитирали“, подсети ме мој саговорник, „знајте да постоје две смрти - физичка смрт и духовна смрт! Физички можемо умирати колико год хоћемо, јер нам је други живот загарантован. Али када се тамо нађемо, схватамо да ћемо тамо 'погинути' уколико се исувише удаљимо од Бога и његове светлости! Јер као што орхидеја умире без светлости, без фотосинтезе, тако умире и душа без љубави онога који је створио! Душа ће се распасти у ништавило без Бога, тог животворног извора светлости и љубави.“

ПАТАЈА --- ТАЈЛАНД

У једној далекој и немилосрдој игри таласа који су били резултат подмуклих звука са дна Индијског океана, из океана је изронило полуострво на коме су Тајланђани направили предивно месташце које је временом прерасло у туристичко насеље по знато свим туристима света. Назвали су га Патаја.

Излазим из авиона и улазим у аеродромску зграду и прво што уочавам је осликан зид са митолошким ликовима где доминира, а ко би други него Буда. Увек насмејани домаћини пожелели су нам добродошлицу и упутили нас да изаберемо један од минибусова који су офарбани јарким бојама са мотивима флоре и фауне Тајланда. Од аеродрома путујемо са минибусом са широко отвореним прозорима ка хотелу где нас чека наш домаћин. Успут пролазимо поред неколико богатих река, чије су обале обрубљене шумарцима бамбуса. У даљини се виде групе црвено-смеђих тикових дрвета. Пролазимо поред неколико пиринчаних поља, затим следе благе падине са високим кокосовим палмама и на њима се њишу домороци на свом послу, скидајући плодове и припремајући их за сутра да их изнесу на шарене и пребогате пијаце које су намењене туристима. Љубитељи банана из минибуса чежњиво гледају плантаже банана поред којих пролазимо, док нам благи поветарац који нас милује у знак добродошлице, доноси опојне мирисе кафе или чаја, нисам баш сигуран јер је мирис помешан са мирисом ваниле. Увек насмејани возач нашег минибуса провлачи нас путем засутим тунелима зеленила до нашег хотела, једног од најлепших у Патаји, који се налази у окружењу цветних вртова, високих палми, отворених тераса, дивних базена, загледан у коралне обале и спрудове Индијског океана. У плићем делу базена смештене су барске, мермерне столице,

насупротив бара који се налази у базену, где се после купања у базену можете освежити и неким егзотичним пићем. Чим сам се сместио у собу одмах сам отишао на плажу где сам посматрао смирај љубичасто наранчастих боја вечерњег сунца које се њишу над црвеним коралним спрудовима. Сунце жури да нађе покој у врелој тропској ноћи, јер се уморило од јутарњег израњања из огромне пучине океана у врелом загрљају са плодним тлом полуострва, остало је док и последњи ружичасти бљесак не напусти влажну и лепљиву тишину пешчаних обала.

Тајланђани се буде са првим сунчевим зрацима. Кроз танке засторе хотелског прозора чекајући свог домаћина да дође по мене, гледам их како одлазе на пиринчана поља. Мој домаћин, будистички калуђер долази тачно на време по мене. Прихвата мој предлог да разговарамо не у хотелу већ шетајући поред мора. Он ми предлаже да обиђемо пиринчана поља на којима махом раде мушкарци. Пиринач се узгаја на терасастим пољима која се нижу једна изнад друге. После два месеца зрења како ми објашњава мој домаћин, вода се испушта на ниже терасе, а пиринач на сувом зри још два месеца. Шетајући живописним путевима, нашли смо се покрај пиринчаних поља баш у време жетве. Жетва пиринча је највеће славље на Тајланду, мада се то у Патаји као једном изразитом туристичком месту не уочава. Над ивицом пиринчаних поља надвијају се палме. Били смо присутни случајно када је неким уморним жетеоцима понестало воде у крчазима, жеђ су гасили пресецањем разбокорених грана палми и из сваке палме истекне по литар воде. Извор питког и лековитог сока налази се у зеленим кокосима, пресецањем тамних лоптастих плодова. Желео сам да пробам и ја и питао сам га колико бата кошта један литар сока. Само се насмејао и рекао, ништа. Шума части, шуме кокоса заустављају пиринчана поља која би се ширила у недоглед, а сада смо између стабала кокоса пробијајући се, наишли на биљку мени непознату у облику пузавице на најароматичније воће Тајланда, афродизијак, пеши воће, воће страсти, а облик и боја подсећају на наше кајсије.

Обрао је неколико плодова и шеретски се смејући дао ми је уз коментар шума части, а касније ће твој водич коју сам оставио поред хотелског базена. Она није морала да чека на шуму већ јој је у хотелској продавници стајала на располагању палета дивног воћа, тамно љубичасти плодови мангустана, са укусом зрелог грозда, зелено жуте папаје, укуса сличног дињи, освежавајући плод авокада, или дуријан чија је кора зелене боје, подсећа на склупчаног јежа, сладуњаваог укуса и најскупље је воће. Знајући мог водича сигуран сам да то неће ни пробати, за њу је манго божанско воће.

Враћали смо се поред плантажа банана, мој свештеник, домаћин објаснио ми је да на Тајланду има преко двадесет различитих врста банана. Најукуснија је краљевска банана, док се највише гаје мале шиљасте банане поред којих смо управо прошли уз његов коментар да ћу имати прилике да их једем у његовом дому као поховане и посипане шећером у праху и то је њихова највећа народна посланица. Нисмо ни приметили да нас испраћа мирис зрелине пожњевеног пиринча, у који се утапа мирис зрелог тропског воћа и топао слани ваздух са коралног мора. То се осећа само предвече. Пошто смо дан провели у размени мишљења и необавезном ћаскању, договорили смо се да сутра обиђемо његов мали храм и да се упознам са религијом и обичајима Тајланда на лицу места.

Храм се налази на прелепом брежуљку у самој тропској шуми далеко од буке савремене цивилизације која је дошла у Патају са најездом туриста из целог света. Као што је Акапуло најлепше летовалиште на свету, тако је и Патаја најлепше летовалиште Азије.

Храм је саграђен у десетом веку, од црвене опеке и допуњен са нешто мало вулканског камена. Украшен је богатим рељефима исклесаних у камену који представљају чудовишта из митологије, змајеве, демоне између рељефно приказане прашумске флоре. У храму се тог дана одржавала свечаност одгајивача пиринча. Они олтару храма дарују плодове свога рада, а заузврат

добивају свету воду коју у посудама од бамбуса носе кући и њоме прскају пиринчана поља да боље роде.

Уз степенице пеле су се шармантне девојке са венцима воћа и цвећа на глави у дугим белим сукњама а погледе су скривале рукама. Најженственија, најљупкија женска бића управо се налазе на Тајланду. Нису то расне лепотице, али имају неодољиви шарм, који су управо показале данас у храму. Остали мештани носили су корпе са воћем да храмовима дарују плодове свог рада, воће, поврће, цвеће, уз одавање почести својим умрлим и својим далеким прецима за разлику од сличних обичаја Грка, Римљана, Маја, Ацтека који су умрлима приносили жртве. Ту смо на миру окончали нашу дискусију.

Сутрадан смо се поново нашли и срели са свештеником из неког другог будистичког храма који је стручњак за прорицање судбине гледајући у длан. Да би изрекао судбину, монах мора духом да отпутује из властитог тела. У њега тада улази храмско божанство, које отпочиње са прорицањем судбине гледајући у мој длан. Тако монах својом медијском сеобом омогућује божанску објаву. У такве приче верују сви на Тајланду. Приближавајући се храму, из храма је већ допирала пригушена језива музика. Унутра нас је дочекао сабласан приказ, са свих зидова кезиле су нам се ужасне гримасе и мртвачке лобање! У тешко окађеном простору тешко се дисало. Младог монаха управо су довели из његове одаје. Зауевши положај лотосовог цвета монах се задубио у концентрацију. Пришао сам и дао му леви длан који је он окренуо на горе, удубио се у њега, док сам ја помно пратио сваки његов покрет. Изгледао је као да се у њему знакови живота полако гасе. Сваки покрет је утихнуо, остала је само укочена маска. А онда одједном извило се његово тело! Жамор је прострујао двораном. Бог се уселио у њега! Медијум се све више тресао, а крупне грашке зноја облиле су му чело. Ужасни телесни и духовни напори ових сеанси мора да им гутају сву снагу. Трзаји су постали све јачи, лице му је набрекло, осуло се црвеним печатима, а кроз стегнуте зубе почео је да прича.

Поред њега стајао је други монах са оловком и папиром у руци и записивао је оно што је он говорио. После мене приступио је следећи знатижељни Европљанин, заправо Немац који је као и ја желео да чује своју судбину. Сада је онај монах пришао мени и упитао ме на ком језику желим да добијем папир који се односио на мене. Одговори сам на српском. Учтиво ми је објаснио да за тај језик нису ни чули, већ да изаберем један од познатих светских језика. Одлучио сам се за немачки. После симболичне надокнаде добио сам урађен на савременом компјутеру тачан опис моје прошлости, мог садашњег стања, моје будућности на основу описа мојих карактерних особина. Када сам прочитао нисам могао да верујем, па ја који знам све о себи не бих могао тако да напишем о својој прошлости. С обзиром да је од тада прошло десетак година могу само да констатујем да ми је погодио и будућност, чак и то да ћу се бавити писањем књига, што ми је тада било смешно. Ја и писање књига, свашта!

На Тајланду раде сви, чак и деца. Посматрам са прозора како ујутру, када се море повуче и када на коралном песку остане мозаик најразноврснијих облика и боја шкољки, дечаци и девојчице истрче из својих кућа, покупе их и однесу у радње својих родитеља. Потом седају на мале дрвене столице поред радњи и вешто нижу шкољке и пужиће у богате ниске које продају у својим малим радњама, као огрлице, наруквице, сувенире. Ту се такође негује уметност резбарије у абносу, махагонију, тиковини. Увече док сам шетао поред тих малих радњи посматрао сам младиће који су снагом своје маште кројили из дрвета фигуре богова, играчица, демона из спегова „Рамајане“ и „Махабхарате“ мајмуна, са длетом и чекићем их обрађивали и ситно резбарили без претходног уцртавања црта у дрвету.

У тој природи набубрелој од снажних сокова који прожимају разбокорено лишће и цвеће, сликари су са заносом стварали и налазили мотиве за своја сликарска платна. Ту се за сликање често опредељују и читаве породице. Обишао сам једну где су ме одушевила деца од шест и седам година старости која су

стварала сликарска платна и откривала свој наслеђени таленат. Уз освежење сокова, папаја, манга, грејпфурта, ананаса одабрао сам насумице један сок и две слике и задовољан напустио породицу која се издржавала од сликања бујног зеленила, играчица, мора, митолошких личности.

Тако сам завршио своју посету мом пријатељу, будистичком свештенику Ђинг Шингу, поздравили смо се и враћао сам се за Бангкок аутобусом да бих боље упознао Тајланд. Пролазио сам кроз насељена места и запазио колико су Тајланђани вредни. Они увек нешто раде. Када смо правили паузу у једном малом месту, одмах сам из аутобуса приметио групу младића који су седели на земљи, прекривеној ретком травом и плели су од бамбуса корпе, шешире, подметаче и безброј малих ствари потребних за домаћинство. Пут се полако отима од прашуме, влажне климе и монсонских киша. На следећем стајалишту у неком живописном селу упозорени смо да се налазимо у шуми где има много мајмуна у шта смо се убрзо уверили, али и упозорење да пазимо своје ствари јер их мајмуни тако вешто украду и односе у џунглу. То су мајмуни аматери који краду из радозналости, док у Бангкоку постоје дресирани мајмуни који краду и односе ствари свом власнику, дресеру.

Наш последњи одмор десио се у једном малом градићу надомак Бангкока. Ту смо имали прилику да видимо нешто очаравајуће што оставља снажан утисак. Посматрали смо младе плесаче и плесачице који изводе импресивне игре љубави и снаге, игру Сите и Раме, уз пратњу демона, мајмуна. Прашумско зеленило је декор за њихову игру. Са близу стотинак покрета очију, обрва, главе, руку, стопала, уз музику која се свира на бамбусу, у живописним костимима јарких боја, где је осликана борба добра и зла и где увек побеђује добро над злим, борба добра и зла симболично представљена кроз плес младих девојака и дивљу игру звери из прашума. Када лепршаве играчице напусте позорницу на крају вечери плес лелонг је заиграло неколико најталентованијих. Лелонг се плеше

затворених очију све док у младом телу постоји снага за плес. Када девојке падну од замора у транс, прихвате их и одводе са позорнице.



СИМПОЗИЈУМ СВЕТСКИХ ПСИХОЛОГА

У Мексико Ситију

Мој поновни одлазак у Мексико Сити, започет је обиласком вулкана који се надвио над Мексико Ситијем, Попакатапетл. Ветрови су вулкански прах лаве разнели, кише га залиле и оплодиле земљиште. Преко црних вулканских врхова путују бели и плави облаци.



Симпозијум

Иза нас остају пепељасти вулкански брежуљци прошарани зеленим травним оазама.

Ту се нлази се један од најснажнијих вулкана Попакате-петл. Док се једва назире у млечно белој магли слушамо потресне приче о вулканима. Над раскошном природом Мексика надвијају се црни димови који слуте несрећу, страву и ужас, као опомена, као претња. Затресу се врхови заборављених вулкана и усијана магла и лава у дивљем бесу спрже земљу и људе у пречнику од неколико километара. Сећа се мој водич и пријатељ Мигуел, Мексиканац, приче како се не тако давно црни дим устремио у висину, а ужарени ватромет лаве је, као декоративни обруч, облио купу високог вулкана, да би се сјурио низ брда и праћен земљотресом рушио све пред собом.

После приче о природном вулкану, отишао сам да остварим сврху мог поновног доласка у Мексико Сити, да присуствујем у Националном музеју, за јавност затвореном Симпозијуму светских психолога. Ту се такође радило о вулкану, али вулкану који се налазио у нама, у нашој подсвести. Намерно сам обишао прави природни вулкан, да би се упознао са страхотама и снагом нечега где смо ми људи немоћни, већ смо само неми посматрачи. Тако је и са вулканом у нама, само смо неми посматрачи нечега, што не разумемо, не схватамо, а ипак смо не само очевидци, већ и учесници нечега што се нама дешава. На овом симпозијуму биће приказан само мали део врха куполе вулкана, наше подсвести док је све остало и даље обавијено велом тајни.

У научном свету претпоставке су једно, а докази сасвим нешто друго. Отишао сам као велики скептик, јер све ми је то некако било нелогично, невероватно. Говорило је двадесетак психолога, психијатра у свету чувених регресиониста из Америке, Европе и Азије. Ја сам био једини који је само био посматрач, који је мудро ћутао са бележницом у руци.

Мада су ме готово сви њихови резултати и налази запрепастили, др. Клаус Шумахер из Берна у Швајцарској, највише ме је изненадио својим једноставним научним анализама

неколико случајева из његове богате праксе психоаналитичара регресионисте. Оно о чему нам је том приликом говорио граничи се са научном фантастиком, па ћу укратко овде препричати. Његово излагање сводило се само на једно питање. Јесте ли већ живели раније? Никада о томе нисмо размишљали на такав начин. А зашто да не, зар није нормално да се и то запитам. Да ли вам се икада у животу учинило да сте већ били у неком месту или објекту, да вам је то све накако познато а добро знате да нисте, да се сада налазите по први пут. То исто важи и за ваше снове. Однекуда вам је та зграда, слика, околина, намештај, позната, али се не можете сетити откуд! Зар се нисте необјашњиво узбудили например када сте видели неки предмет који припада прошлости, зар се никада нисте узбудили када сте чули по први пут неку песму која припада прошлости? Да ли сте се икада запитали зашто волите баш звуке клавира или гајди када никада нисте свирали на њима? Зашто баш гитара или виолина, зашто латиноамеричке песме, или романсе, или можда шансоне? Зашто се бојите да видите крв, зашто се плашите оштрих предмета, зашто се стално закључавате усред белог дана и проверавате браве, или ватру у пећи? Зашто се осећате скучено и непријатно у лифту, малом простору, зашто никада не бисте радили у киоску? Подсећали вас можда на хелију тамнице у којој сте провели добар део вашег прошлог живота? Избегавате оштре предмете јер сте вероватно погинули од њих у прошлом животу? Да ли се бојите ватре јер вас је већ једном прогутала у прошлом животу?

Ако вас не прати ни једна од оваквих или сличних сећања или неуроза, онда будите сигурни да сте у овом свету по први пут!

Али то је веома опасно! Јер сада управо имате шансу да се задужите до грла и отпочнете свој циклус враћања у живот!

А када мало боље размислите о животу као таквом, не чинили вам се да би то могла да буде велика „казна“? Није ли живот који водите препун најзамршенијих замки, искушења, ризика, сумњи, двоумљења, страха, сталном борбом за успехом,

храном, угледом, престижем и многим другим високим и ниским стремљењима? Па шта је ту лепо? Да ли је живот казна или награда, сада нека свако од вас анализира свој живот и нека одговори себи?

Све у свему цео симпозијум се свео на бројне, проучене и доказане примере регресије из њихове праксе, до којих су дошли регресијом, уз помоћ хипнозе, када су свог пацијента враћали регресијом у прошли живот и када је он описивао где је, како и када живео. Говорили су само о оним случајевима које су могли да провере. Водили су своје пацијенте у та места која су они описивали где су они препознали скоро све из прошлог живота.

Из безбројних примера издвојићу само један који је мало карактеристичнији од других. Прича почиње 1867. одмах по завршетку мексичке револуције стрељањем цара Максимилијана. У току тих завршних обрачуна са контрареволуционарима, млади и амбициозни поручник револуционарних снага Педро Валдез, нашао се пред војним судом због убиства једног старог свештеника. Уствари он је убио укупно пет, али је стрељан само због свештеника.

Пошто се „освестио“ с оне стране, Валдез је помислио да је вероватно тешко рањен јер је лежао на леђима и у бунилу му се приказују страшне ствари. Призор у коме се нашао деловао је стравично. Са ужасом је приметио око себе мртва тела својих бивших жртава? Почео је да трчи од тог места и да тражи помоћ, али мада је широм отварао уста није успео да изустити ни једну реч. У силном страху он је наставио да трчи између силних лешева, тада је приметио неког усамљеника који је седео на неком обезглављеном лешу, поред себе је имао дугачак мач. „Шта је ово? Где сам ја? Какво је ово место?“ питао га је Валдез без гласа. Овај му се обратио не отварајући уста. Ти си умро. А налазиш се у свету који си себи обезбедио за живота! Пакао? Севну Валдезу ужасна идеја.

„ Назови то како хоћеш“, одговори му овај без гласа. Валдез је брзо схватио да они разговарају путем мисли. Авај, кукао је младић у себи, шта сада да ради, ако Бога има!

„О, Бога има!“- одмах га обавести онај безбојним гласом читајући његове мисли. „Као ни ти, ни ја у њега нисам веровао. Још мање сам га се бојао. Зато сам овде и остаћу до краја свог времена!“ Овај му се тада представи и рече да је за живота био турски јањичар, суров човек без трунке савести или милости. Побрио је својом руком око триста људи то су махом сви они лешеве око њега, ту има жена чак и деце.

Турчин му објасни да су њих двојица до сада служила ђаволу у животу а да ће од сада имати посла само са Богом? Како? Врло једноставно, уколико не успе да врати Богу одузете животе, мораће остати у овом ужасу до судњег дана, када ће бити заувек уништен са свим осталим злим дусима.

Сада је јасно схватио да постоје две смрти: једна физичка коју је управо доживео и друга духовна и коначна.

Али пре коначне смрти Бог ти пружа још једну шансу да се искупиш, односно да му вратиш оне животе које си му одузео. Значи мораш се поново вратити у живот и тамо погинути онолико пута колико си живота узео и под истим условима. „Ако си се стварно покајао и спреман си да се вратиш поново у живот онда се упутити према оном светлу на хоризонту“, саветовао га је на крају Турчин. Он се убрзо упутити у правцу тог трачка светлости на хоризонту од којег је зависила судбина. Путем је наилазио на многе војске, официре, свештенике, па чак и краљеве са крунама на главама! Постало му је временом јасно да се овде не налазе само директни извршиоци злочина, већ и они који су те масовне покоље наређивали или их благословили! Слика се почела полако мењати и уместо брда искасапљених тела, сада су унедоглед лежала мртва тела али не искасапљена већ живи костури, веома мршава тела људи, жена и деце. Валдез одмах схвати да се ту ради о милионима оних који су помрли од глади,

немаштине или изабљивања! Ту и тамо су се виђале групе људи који су били директно криви за судбину ових несрећника.

И на крају пута сачека га једна прелепа девојка сва у белом и њему се учини да је то неки анђео. Али га она одмах обавести да она није никакав анђео, већ обична девојка коју је Бог послао да му помогне јер је чуо његово искрено кајање.

Молио је девојку да му помогне јер се више никада не би вратио у онај пакао. Оно уствари није пакао објасни му девојка. То је „душевни“ свет који сте ти и теби слични живели! У њему нема дрвета ни цвета, јер никада у животу нисте погледали, помирисали или помиловали! Тамо нема плавог неба јер вас оно никада у животу није интересовало! Тамо нема животиња јер сте их ти и теби слични одувек мрзели и шутиралаи и убијали! Нема ни боје јер вас је увек привлачила тама! Па шта си онда очекивао од овог света када знаш за живота какав је био твој? Смисао твог живота је насиље и смрт! Овде се зато налазе продукти твог и теби сличних живота. Гомиле унакажених телеса, мучених и спаљених, силованих и понижаваних, пребијених и малтретираних!

Девојка га је одвела за собом да га припреми за „повратак“ у материјални живот. Валдез ће се морати враћати у оном реду по којем је побио својих пет жртава.

Тако се Валдез поново родио у САД и нашао се у Другом светском рату као заробљеник! Умро је у подруму Гестапо затвора од батинања! Тачно је тако он у својој двадесет четвртој години пребио своју прву жртву, једног младог заробљеника! Када је умро угледао је поред себе ону исту девојку. Валдезу се сместа повратила сва избрисана меморија. Његов први дуг је исплаћен.

Затим су га вратили у облику једне лепе младе новинарке у САД која је кренула са ТВ сниматељем у Ел Салвадор да сними герилско ратовање и интервју са локалним командантом. За то је сазнала ЦИА, јавила властима у Ел Салвадор, ови дочекају ТВ екипу, где их војници побију мачетама а новинарку брутално силују, испаливши јој на крају метак у уста. Тачно тако

је Валдез силовао и убио једну младу америчку новинарку која је дошла у Мексико да извештава о тадашњој револуцији!

Још се сиромаш Валдез морао враћати три пута, мучити, трпети и умирати најстрашнијим начином, како би тачно одживео животе оних којима их је онако глупо одузео!

Сада је Валдез изравнао дугове према Богу, вративши му пет одузетих живота. Сада је он уствари на нули, тек сада је стекао право на повратак у „сопствени“ живот у којем ће морати да докаже да се заиста покајао и поправио.

За ову горе изнету регресију постоји тачно проверена и историјски верификована документација да се Валдез тачно пет пута појављивао у различитим животима које је заслужио због учествовања у убиствима током мексичке револуције.

Када се после седам дана завршио симпозијум и уместо да будем задовољан резултатима истраживања тих предавача ко-



ји су изнели не само хипотезе својих размишљања, већ и теорије које су проверене, уместо да будем задовољан мени су се наметнула нека питања сама по себи. Само да их набројим.

Како долази до реинкарнације и зашто? Шта их условљава и ко су „више“ инстанце које о судбинама тих људи одлучују? Како се то ради? Када „дух“ тачно улази у људско тело и на који начин? Може ли се карма окајати и тиме спречити поновни повратак у овај материјални свет! Има ли само кажњавање икакав значај на

отплату наших грехова? Где престаје „мана“ а почиње „грех“?

Шта је то и како изгледа „Књига живота и смрти“ у којој је записан свачији живот и његова судбина? Ту у Мексико Ситију, чуо сам да се на пола пута према Акапулку чувеном светском летовалишту на обалама Тихог океана, налази градић Гвадалупе са највећом католичком црквом у Мексику, а за то место где је изграђена црква стоји легенда коју и наука потврђује да се баш ту указала житељима тог градића, Богородица. Да се „Књига живота и смрти“ у којој је записан свачији живот и судбина, налази баш ту у тој велелепној католичкој цркви. Одмах сам се упутио у Гвадалупе и пронашао бившег свештеника по имену Падре Гомез (отац Гомез) који је ушао у конфликт са Црквом због свог оригиналног гледања на свет и по препоруци тадашњег Бискупа, он је напустио Цркву, посветио се науци и постао доктор психологије и религије.

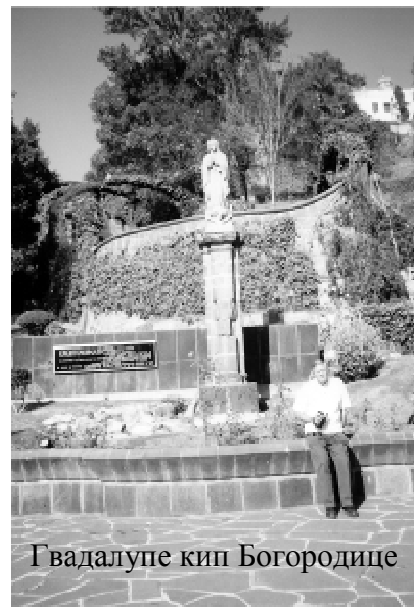
Овај врсни познавалац људске душе, бавио се неким стварима које Црква строго забрањује. Са одушевљењем је пристао да разговара са мном када је чуо да долазим из Југославије, није баш тачно знао где је Југославија, Пољска или Чехословачка, али је зато знао одлично ко је Тито. Одмах ме је питао да ли сам видео Титову бисту у Алеји великана када сам ишао у Национални музеј на симпозијум. Свакако да сам видео и почели смо разговор у једној опуштеној атмосфери поред бистрог поточића који је извирао из једне стене и спуштао се уз саме бисте направљене од мермера које су показивале Богородицу, Исусово рођење и Краљеве који су дошли да се поклоне Исусу пратећи звезду водиљу.

За Гомеза су мештани говорили да је Исус у фармеркама јер се тако понашао, помажући мештанима на сваком кораку. Укратко сам изнео господину Гомезу моју теорију о паралелним световима допуњену са излагања из Мексико Ситија као и о мојој намери да напишем једну популарну књигу забавног карактера. Запео сам код реинкарнације и потребна ми је његова стручна помоћ.

- Шта вас конкретно интересује? - било је његово прво питање.

- Да ли се „Књига живота и смрти“ налази у Цркви Гвадалупе и како сте је ви схватили?

- Где се књига тачно налази ускратићу вам одговор, али књига стварно постоји и одговорићу вам на свако ваше питање у вези са њом.



- Како се врши одабирање повратника у овај живот? било је моје следеће питање. Они очигледно, имају неку врсту „небеског компјутера“ у који су унети подаци о сваком рођеном човеку на овој планети. Поред тачног часа његовог рођења, тамо је записан цео његов живот, као и околности под којим је прекинут. Када човек умре и пређе у паралелни свет тамо му пуштају кратак „филм“ његовог живота, подсећајући га на добре и лоше тренутке које је имао. Он сам мора закључити да ли је способан за даљи прогрес, или се мора вратити на „дошколовавање“.

- Да бисте ме лакше схватили мораћу да почнем из почетка, рече мој саговорник. Када је у првобитном рају дошло до побуне и одвајања од Бога - објашњава ми он - сви који су кренули за ђаволом пристали су, самим тим, да буду рођени у материјалном свету. Како не би дошло до „гужве“ и неспоразума, сви смо ми извукли неку врсту лутријских бројева! Само Бог и његови анђели су знали ко ће постати ко! У књигу живота и смрти већ су били унети сви бројеви и њихове судбине! Тако је број „1“ постао Адам, односно први човек, односно први дух који се „уселио“ у једно од тела човеколике животиње! Тако су

неки од нас постали војници, неки су се родили као будући лопови, неки као краљеви и тако даље. Из историје видимо да су многи краљеви, папе, принчеви и други људи високог рода били управо прави криминалци! То је зато што смо се ми одметнули од Бога, постали смо ђаволови следбеници! Да смо били бољи и паметнији, остали бисмо поред Бога! Као што су некада криминалци иселјавани на далеки континент Аустралије, тако је Бог иселио нас у овај материјални свет!

- Значи ми немамо право да се жалимо на нашу судбину?

- Природно да немамо, па то је тачно оно што смо сами хтели када смо за ђаволом пошли! Неизвесност, страх, борба на живот и смрт, грех, разни ужици, жудња за влашћу!

Сада се сетих Валдеза, оног из мексичке револуције који је проживео пет живота да би се искупио. Пошто су тој књизи живота и смрти сви добили бројеве и судбине, сада када је девојка у белом, водитељка на првом нивоу паралелног света, из те књиге одабрала сличну судбину девојке новинарке којој је било суђено, предодређено да буде убијена и силована у својој двадесет и четвртој години, у њено тело, као возило за материјални свет сместила Валдеза и он је морао да проживи живот те новинарке да би „одужио“ свој први грех. Значи тај број је искоришћен. Сада се сви бројеви померају за једно место и онај дух који је требало да буде новинарка, сада се, померајући се за једно место уствари уселио у тело неке учитељице која ће умрети на пример у свој 65. години природном смрћу. Том духу и онако је свеједно јер он не зна своју судбину.



Гвадалупе-место где се указала Богородица

УИЦИ ПЛОЧА

Уици плоча је обична дрвена плоча са штампаном азбуком и малим троуглом који се масовно користи у Америци, одакле сам донео једну. Наша верзија је слична с том разликом што ми користимо дрвени сто или стакло. Испишемо слова плус две речи, да и не, и све то поређамо у круг. На средину круга ставимо стаклену чашу окренуту наопако. Сада ставимо кажипрст једне руке, било које, на врх чаше, сами или неколико нас и на наша постављена питања чаша клизи од слова до слова и испишује речи.

Сада ћу вам описати своје лично искуство у разговору са духом мени блиске особе. Прво морате да добијете одговор да дух кога сте позвали хоће да разговара. Али пре самог разговора треба проверити да ли је то стварно тај дух. Проверићете тако што ћете му поставити питања која само ви и он знате. На пример када се тачно родио и како се зову његови отац и мајка. Пазите да случајно не налете на неког лошег и пакосног духа који хоће да се шегачи са вама. У вашем је интересу да не комуницирате са њим, јер вам може дати лажне информације и да вам загорча остатак живота.

Сада када сам проверио да је то баш тај дух, почео сам да му постављам питања онако како су ми падала на памет.

- Како се осећаш?

- Лагано, ово ново „тело“ ми је бестежинско па се лако крећем. Душевно сам такође миран јер су ми сада све ствари јасне.

- Како се тамо крећете?

- Ногама је ако је нешто близу, ако је даље путујемо помоћу мисли.

- Како то?

- Па на пример када ми треба књига из библиотеке ја само замислим да сам тамо и ето ме тамо.

- Па шта ће ти књига уопште, када ниси читао књиге него само новине?

- Треба ми сада за посао док радим.

- О каквом раду говориш?

- Па док у овој димензији чекамо на прелаз, „транзит“, у другу димензију морамо да радимо. Док не научимо на кретање и на комуникацију у овој димензији нема преласка у другу, вишу.

- Каквим се радом бавиш?

- Дочекујем ново-умрле у стресу и помажем им да се лакше снађу и схвате нову ситуацију.

- Где тамо живите?

- Ја у природи јер ти знаш да сам ја много волео природу. Други који не могу да се одмарају под ведрим небом спавају у кућама.

- Зашто се одмарате када сте бестежински?

- Из навике али брзо схватимо да нам одмор није потребан. Ја сам после смрти још дуго био болестан па су ме лечили овде у болници. Већина људи која умре није спремна за овај живот, па се одједном нађе у кошмару. Болесне лечимо, осакаћене у рату или у саобраћајним несрећама „крпимо“ а оне који су веровали у други живот сачекујемо и упућујемо тамо где треба да иду.

- Откуд знаш ко и где треба да иде?

- О томе воде рачуна више инстанце, такозвани „водичи“.

- Да ли су то свеци?

- Не, свеци не постоје, то су измислили људи. То јесу нека бића од светлости, божји људи, или агенти како би ме лакше схватио. Овде не признају никакве чиновне додељене од стране људи, овде свако може постати биће од светлости али то треба да се заслужи.

- Значи за вас је земаљски краљ обичан човек?
- Овде где сам нема краљева, јер цареви, краљеви и сви остали владари обично одлазе у ниже слојеве!
- Да ли имаш представу шта се сада 2005. године дешава конкретно у Србији?



Кућа духова

- Како да не, па то прате више инстанце и они одлучују на који ће ниво послати кога. Видимо општу пљачку друштвене имовине коју су стварале генерације добрих људи, а сада њихову муку и зној оте један јако мали број грађана. Сви су кради на сто и један начин, нису сви кради исто, како ви кажете нису су се сви снашли, јер нису сви били на правом месту и у право време, они који јесу то су сада контроверзни бизнисмени, добри домаћини, тајкуни, „успешни“ људи. Јер дошло је време код вас да што год си глупљи и неписменији то си се више накрао јер ниси знао за последице, а оне за њихову срећу нису никада ни дошле јер они који су требали да примене санкције према овима

првима, они су се још више кроз корупцију накрали од ових првих.

Сада живе безбрижно и мисле да су избегли све казне које су требале да снађу све оне који су отели туђу имовину, све оне који су узимали девизне кредите, све оне који су се обогатили на девизама тргујући на штету сиротиње којима су узимали задњу девизу из сламарице, све оне који су покрали друштвене фирме у којима су радили или са којима су радили па су отворили своје сопствене фирме, а друштвене упропастили да би их могли лако купити преко сестрића, братанаца и којекаквих клинаца, који су „искористили“ распад Југославије па су узели силну робу из других република, и једноставно је нису платили, па је на српским њивама било на хиљаде трактора покрадених у Хрватској, на хиљаде аутомобила покрадених у Сарајеву, па су преконоћ постали паметни, лепо и образовани јер су и дипломе биле на тржишту као и свака друга роба па су се куповале код тајкуна који су



Кућа духова

отварали сопствене универзитете и запошљавали сиромашне универзитетске професоре. Не само што су постали лепо и образовани преконоћ, већ су и добијали надимке у малим местима, имена егзотичних дрвета, Киви, Палма, Патаја, али било је ту и домаћих биљака, различити краставчићи, кромпирићи, парадајшчићи; уместо лепих српских имена, Драгомира, Љубомира, Живомира, преконоћ су сами себе називали Бони, Џони, Рони, људи су им и сами додавали имена јер су у очајању почели да се спрдаче са њима, па су неке звали, кладе, пањеви, док су други остали верни домаћем фолклору па су своје фирме називали по називима околних брда, река, па су се уместо наших питомих животиња појавиле игуане, уместо наших кнезова појавили су се чак и фараони, сви су некако пали у неки транс, па су то и озваничили па су испред речи транс сами додавали Дрво, Јела, Бор, па смо добијали непознате кованице, Дрво-транс, Јела-транс, Бор-транс. Када сте спојили кичерај и богатство добили сте Србију у 2006 години. То си ме питао, то сам ти и одговорио, како видим Србију у 2006. години.

То је доба сада у Србији првобитне акумулације капитала, када важи само једно правило: „За првих милион евра немој да ме питаш, све остало је поштено“. Вероватно да их нико неће ни питати јер су сви они исти. Они који треба да их питају и сами треба да буду питани. Биће сигурно питани када буду умрли и када дођу овде. Онда ће сви они отићи на ниже нивое, према заслуги. Ко је био највећи „бизнисмен“ односно ко је покрао највише друштвену имовину отиће ће на најнижи ниво, седми. Ко је мање покрао и био мање успешни контраверзни бизнисмен отиће ће на шести ниво, тако да ће вероватно опет сви на свим нивоима бити заједно као у претходном животу. Ту ће се наћи и они који су народне опљачкане паре однели у банке на нека егзотична острва, као и они који су однели у најјаче европске банке. Ту ће се наћи сви они који су отварали своје фирме у иностранству да би покрали друштвене фирме у којима су били одговорни руководиоци. Ту ће се наћи сви они који су покупили

народу девизе а за узврат делили им неке безвредне папире које су звали динарима. Ту ће се наћи сви који су искористили распад Југославије и покрали робу и новац из других република, који су стигли на време да пребаце на хиљаде трактора из Хрватске, или из Босне на хиљаде аутомобила из Сарајева на своје њиве које су преконоћ ницале као печурке и називале су се стовариштима. Ту ће бити и сви они који су посекали храстове шуме у Славонији, као и они који су аутопутем Београд-Загреб довлачили колоне комбајна и других пољопривредних машина. Правиће им друштво и сви они који су довукли на хиљаде шлепера украдене и отете робе са Косова.

Правиће им друштво и они који су шверцовали акцизну робу, у то време легално, посебно цигарете, нафту, лекове, пића, па држави нису плаћали ни царину, ни порез на промет, па су пензионери, лекари и просветни радници, као и службеници у државним установама спали на просјачки штап, јер су зависили од тих скоројевића; да ли ће се смиловати да уплате неки динар на име пореза на промет.

Посебно ће бити почаствовани са седмим нивоом сви они политичари који су створили услове и амбијент за невиђену, историјску пљачку. Неки ће доћи директно из Хага а сви остали полако један по један доћи ће тамо где им је и место које су сами одабрали за живота својом грамжљивошћу јер покрали су онолико колико не могу да потроше ни за хиљаду година

- Зашто си баш ти изабран да их дочекујеш?

- Нисам једини, много нас је, само они који су доказано живели поштено имају право да ове криминалце распореде где им је место.

- Оставимо сада на страну те неважне и минорне лоповске животе, реци ми шта је за вас тамо време?

- Време како је теби познато овде не постоји.

- Можеш ли путовати у прошлост или будућност?

- Пошто ми је прошлост добро позната радије завирићу у будућност, зар ти нисам сада открио и део будућности, шта чека

све те такозване бизнисмене, који су присвојили туђ рад и зној, туђу муку. Кажу да има седам нивоа који иду на горе и тек на седмом можеш се сјединити са Богом. Ја сам на првом. Такође постоје и седам нивоа на доле где одлазе они који ће се сјединити са ђаволом. Што су више убијали, крали, брже ће ићи доле, јер су им дела у овом материјалном животу била ђаволска, тако да је нормално да се сједине са ђаволом. Да би „видео“ Бога мораш постати као он! Да би се срео са ђаволом мораш се „спустити“ на његов ниво! Сваким скоком на виши ниво, стиче се већа свест, већа моћ. У питању је кристалисање наше свести. Пошто нисмо били задовољни само чистом свешћу о себи, ђаво је дошао на идеју да нас поведе са собом у материјални свет где ћемо поред чисте свести осећати и друге ствари! Није нам објашњено да ћемо тиме упрљати чисту свест, првобитну свест, а сами нисмо били довољно искусни! Бог нас је мирно пустио да стекнемо искуства и вратимо му се још чистији. Нажалост у овом процесу чишћења многе ће душе нестати, а сигурно и душе свих ових скоројевића којима смо посветили толико времена и простора а да они нису достојни тога.

- Како можеш достићи виши ниво?

- Морам се постепено одрицати својих земаљских навика, свог урођеног егоизма, својих склоности, већ на овом степену морам се одрећи себе!

- Шта следи онда?

- Прелазим на виши ниво, или како називају „сферу“ То су духовне сфере чисте свести. Тело губи значај, а душа долази до изражаја. Од тог степена можеш се пењати све више. Што више то теже.

- Шта ћеш радити тамо?

- Колико сам чуо од мог водича на вишем нивоу ћу добити ново задужење.

- Какво на пример?

- Добијам групу људи и над њима имам апсолутну власт. Водим рачуна о њиховом духовном развоју и судбинама. Наводим их на правац који им је још пре рођења био записан!

- Значи, ако имаш апсолутну власт можеш их малтретирати и чак убити ?

- Не, не можеш. Они који су у стању да тако нешто ураде нису у стању да се попну ни на овај ниво а камоли више.

- Шта се ради на још вишим нивоима?

- Њима је дата још већа власт. Управљају читавим народима, а на још вишем нивоу, неки од њих владају планетама, а неки читавим галаксијама.

- Зашто је Бог створио два паралелна света?

- Прасвест или Бог је одлучио да створи себи другове да не буде сам, створио је свесна бића која се у Библији зову Анђели. Као што знамо први Анђеолова је створио Бог, био је Луцифер. Он је требао да буде главни просветитељ, осталих надлазећих духова по целом свемиру. Пошто је Бог уградио у њега велики део себе самога, то је Луцифер постао раван Богу у знању и креативним могућностима. Али оног тренутка када је створен други, па трећи, па стоти, па хиљадити анђеолова, у Луциферу се почела најпре развијати љубомора, а затим и мржња према Богу и жеља за отцепљењем од свог Праоца. Бог који је знао до чега ће доћи, одлучио је да за себе и остале добре духове обезбеди и заштити од будућег беса свог првог анђеолова! Али да би то постигао морао је створити два света!

Луцифер је почео међу оним бистријим духовима, односно анђелима, пропагирати мржњу према Богу. Причао је бајке о материјалном свету у коме ћемо искусити ствари за које је до тада знао само Бог, да ће сви они бити мали богови. Причао је како ће открити многе дивне ствари попут физичке љубави, власти, славе, како ћемо сами креирати и све друге ствари и сопствену децу. Када је питао ко ће са њим у материјални свет сви ми који смо сада живи дигли смо руку са милијардама глупака који су пошли за њим у материјални свет. И шта смо добили,

тешко разочарење, душевни бол, мржњу, љубомору, стални страх од другог, чежњу за поновним рајем, болесну жељу за богаћењем, несигурност, похоту, перверзију, баналности, предуга је листа духовних прљавшина и на крају смрт. Бог је знао на шта ће личити овај материјални свет, мудро нас је пустио од себе, али нам је још тада обезбедио повратак ако се покајемо! Какав парадокс, некадашњи анђели се усељавају у мајмуне како би стекли сопствена искуства! У мајмунолике људе улазе први духови. Зашто баш горила а не неке друге животиње. Зато што је само горила имао довољно велики мозак, односно биолошки компјутер, кроз који је енергија свести могла функционисати.

- Колико онда човек стварно има живота?

- Људи имају само два живота. Један у овом а други у оном паралерном свету! У овом се може само умрети. А у оном другом се може заувек нестати. Ми људи не умиремо само на крају нашег живота, него континуирано од рођења па све до телесне смрти.

- Да ли је тамо смрт табу тема?

- Не, чак ни код вас на Земљи, смрт и умирање све су мање друштвена табу тема. Дошло је до извесне секуларизације смрти и до њеног извлачења из традиционалних оквира и до повећања научног интереса за смрт и за њој сродне феномене. Наука се отвара занемареним појавама, тражи нове приступе и моделе истраживања, не задовољава се редукционистичким ставовима према којима се оно што се не може мерити или свести на већ познато не спада у научно истраживање.

ИСУСОВА РЕИНКАРНАЦИЈА

Зашто је одувек црквеним оцима сметало источно веровање у бесмртност душе, односно у њено сељење из тела у тело, из живота у живот? Њима је сметала светлост истине коју ни су могли да схвате. Као и да сам Бог у кога су веровали није допустио да сакрију „сву истину“. Оставили су библијски запис о Исусовом „скором повратку на Земљу“.

Није ли дакле, Исусов повратак најјаснија потврда његове реинкарнације? Није ли нам он својом чувеном фотокопијом напуштања свог тела оставио о томе и необориви материјални доказ? Доказ да је људско тело само „биолошки робот“ који служи души само као стан за време њеног боравка у тродимензионалном свету? И да је то исто тело након изласка душе из њега обична олупина која се распада.

Данас, после две хиљаде година, не само папе већ и многи угледни научници светског гласа уверени су да је Свети чаршав аутентичан и да је у њега заиста утиснут лик Исуса како је изгледао у тренутку своје смрти, односно „напуштања“ тела. Професор др Ралф Гебер, истакнути амерички научник и отац такозваних „свемирских компјутера“ којима се служи НАСА, извршио је анализу овог прастарог комада платна. Он је закључио да је до фото-отиска дошло приликом радијације Исусове енергије, или како је други научници називају „енергије свести“.

У скорије време су познате чувене Киралинове фотографије астралног тела. Као што је познато, приликом снимања овом методом на фотографијама се добијају и видне ауре снимљених биљака или животиња. Ту се ради о такозваним астралним телима која треба да имају сва жива бића. Како би ову своју тврдњу доказали, неки су научници снимали на пола одсечене

листовете биљака као и ситне животиње одстрањених удова. Након снимања јасно су добили „обрисе“ тих непостојећих делова! Ако се дакле, ускоро и научно докаже да живи организми заиста имају такозвана астрална тела онда није искључено да и виши облици разумних врста имају „енергију свести“ односно дух!

Такође, научник доктор Сефер дошао је до запањујућих резултата када је у лабораторијским условима испитивао неколико десетина доказано видовитих људи. Они поседују способност да виде „духовна зрачења“ која избијају из других људи. Када су им показали убице, криминалце, људе са ниском свешћу, приметили су да из њих зраче ауре дужине једва око центиметар. Код нормалних људи аура је знатно дужа, док код људи склони мисаоном и духовном животу аура се продужује преко пола метра, док су код мајке Терезе видели ауру дужу од једног метра. Замислите онда интезитет зрачења једног Исуса! Теорија да је било толико снажно да је оставило фото-отисак, апсолутно је на месту и највероватнија.

Шта онда рећи о чудесним лечењима које је Исус онако спектакуларно вршио последњих година свог живота? Најбољи одговор за то може се наћи у бившем СССР-у где су парапсихолошка истраживања највише одмакла у свету. Они су толико одмакли по питању људске душе и њених невероватних способности. За ту тврдњу узећемо само један пример. Жена по имену Федора Даниловна, својом психоенергијом запањила је све научнике у свету. Поново је постављала на ноге неизлечиве болеснике од мултипле склерозе, својим додиром лечила тешке срчане болеснике, вадила камење из бубрега. Њена биоенергија је толико јака да у експерименту са животињама замало јој није успело да постави на ноге обезглављену краву! Федора је само једна од десетак жена у свету са сличним моћима и необјашњивих духовних способности.

У Чехословачкој, односно данашњој Словачкој, експериментише се са тако моћним можданим таласима који су у стању да усмрте мушицу на зиду.

Шта рећи за у свету познатог Едгара Кејсија, који је дијагностиковао и лечио болеснике чак на даљину од стотину километара, које у животу никада није ни видео!

Шта онда рећи о Исусовим способностима. Ако једна обична Русиња може краву без главе да „натера“ да се усправи на ноге, зашто Исус не би могао вратити човека из „мртвих“ уколико смрт уопште постоји.

ТУРСКА—ИЗМИР

Некада је ту вађен магнезијум, по чему је добио име Измир, или Смирна, како га Грци зову. У облику слова U, разместио се око Измирског залива, растући из дана у дан, па му се ни тачан број становника не зна, али је најближа цифра од око 2.000.000 становника. По величини налази се одмах после Истанбула. А и поморска лука је друга по величини у Турској, опет после оне у Истанбулу. Измир је град сасвим другојачији од Истанбула и Анкаре. У неку руку то је интернационални град, више европски него било који други град Азије, што је условљено прошлешћу, положајем, важношћу. А опет је оријентални град.



Уствари постоје два сасвим различита града, само их раздваја Измирски залив. Онај западни део града је прави европски град, становништво је обучено европски, све је чисто и блиставо, на сваком кораку банка. Имате утисак као да се налазите у Франкфурту на Мајни.

Други, источни део је прави оријентални, на улицама поред савремених аутомобила, коњске запреге, фијакери, силни минарети. Велика пијаца рибе. Становници овог дела Измира као да су увек будни, увек су у покрету, на јавним местима се стално нечим веселе, забављају у било које доба дана или ноћи. Црвено на семафору значи стоп, за разлику од Исамбула, где може значити и то, али не мора. Има доста џамија али ни случајно толико колико их има у осталим старим турским градовима.

Измирска лука је начичкана бродовима као конзерве сардинама, рибарским, трговачким, војним. До недавно је била значајна лука НАТО пакта, но сада је то само симболично. Има необичних слика на улицама Измира. Писари, с писаћим машинама, засели по уличним тротоарима, одмах пишу, и наплаћују, молбе, жалбе и друге услуге које праве сиротињи, првенствено. На улици се могу одмах закрпити и ципеле, јер ту су обућари, са својим прибором, па чак и обућарским машинама. Ту је обавезна Сахат кула, симбол Измира, многима који никада нису били овде позната је са разгледница, из новина или ТВ екрана. Измир је један од 67 области у Турској. У Измиру живи на хиљаде наших бивших земљака, пореклом из Санџака, Босне и Херцеговине, Македоније. Долазили су овамо, исељавали се, њихови преци, почев од 1878. године. Ако у Измиру споменеш Тита, добро дошао си у сваку кафану, добићеш можда негде и бесплатно пиће, али ако споменеш Милошевића, добићеш метлу по леђима. Сви они воле Југославију и Тита, као симболе слободе и као углед осталима борбе за ту слободу. Док у приморским местима ситуација је другојачија, воле тамо Србина само док плаћа.

Измир је стар, врло стар град. На брду изнад града стоји једна стара тврђава, Кале која је зидана још у III веку пре нове ере, а потом је вековима дограђивана. На једном брежуљку, у хладу зелених грана, данас седе три старца, с турбанима на главама, с бројаницама у рукама, живи фосили једне прошлости.

У подножју брда, у старом делу града, Агора, из доба Рима. Откопана је 1927. године. Још је остало сачуваних 28

стубова Агоре. Остале су очуване пијаце и трговишта. Здање тржнице је троспратно, дуго 200 метара. На првом спрату су биле трговине на мало, на другом златаре, на трећем трговине на велико.

Парк Културе, где се потом упућујем, подигнут је по налогу Ататурка на ономе месту које су Грци оставили у пламену и рушевинама, када су се 1922. године, морали одатле повући, после недуге окупације града. Дрвореди палми у парку (у Истамбулу, иако је на мору, нема палми), фонтане, луна парк, висок стуб са кога скачу падобранци за новац. У овом парку је и Археолошки музеј, у којем налазимо податке да је Измир зидан у прастара времена, чак 3000 година пре нове ере. Кроз Измирски базар, као и кроз његове модерне, и луксузне четврти, проћи ћу само толико колико да осетим нешто од њиховог духа и атмо-



Ефес

сфере. Уочљиви су велики контрасти, а на неким зидовима ту и тамо по нека фашистичка парола, јер јавно деловање фашизма у Турској није законом забрањено. Шетајући обалом Измирског

залива упада у очи тежина посла капетана приликом увлачења, сидрења а затим извлачења толиких бродова из тако малог и уског залива. Има доста тога што треба видети у западној Анадолији, па зато сада идем тамо.

Ефес, један од најстаријих градова за које наша култура зна, постоји већ више од 5000 година. Њихов град је тако силно и добро утврђен, да је вековима био неосвојив за многобројне нападаче. Сав камен на стотине километара наоколо био је овамо донет, и уграђен у град, и његове зидине. Али током његове дуге историје ипак је прелазео из руке у руке разних освајача. Док су га једни палили и опустошили, као на пример Готи, дотле су га други обнављали и дограђивали. А и он сам је бирао страну за коју је сматрао да ће му бити од користи, тако да је за време Пелопонеских ратова, најпре био на страни Атине, а потом на страни Спарте. Следује потом окупација Персијанаца, док га није ослободио Александар Велики и обновио и проширио. Велики успех је имао када је припадао Риму, који га је учинио престоницом своје провинције Мале Азије и јаким економским центром, средиштем овог дела света. После распада Римског царства, Арапи освајају град, а затим и Турци 1306. године.

Од средишта Артемидиног култа, Ефеса, где је Артемидин храм представљао једно од светских чуда, остао је само један једини стуб као успомена на сјајну и блиставу прошлост. Ефес је заузимао падине једног великог брда и његово пространо подножје, се налазило између два друга брда и Егејског мора, чије су воде некада долазиле све до на 800 метара од зидина града. Беше то највећа морска лука у доба Рима, од којег је у град водила Главна улица, дуга 800 метара. Првих 300 метара без стубова, а преосталих 500 метара са величанственим стубовима с обе стране те 50 метара широке мермерне улице. Император је из луке у град улазио на двоколици док је остала свита ишла пешице. Са чела на уласку у град, био је, и дан данас добро очуван, театар, са 25.000 седишта, са своје три галерије за гледаоце, редом према њиховом положају и достојанству. Улази

у борилиште, посебно за звери а посебно за гладијаторе, и данас су добро очувани, пролаз за гладијаторе је узак, специјално подешен да омогући излазак гладијатора на мегдан изгледнелим зверима. Император је седео, у театру, у својој имераторској ложи. Сада се може видети како се по њој тискају посетиоци, уствари туристи, који могу оно што је некада у то време било незамисливо. Заиста је време учинило своје. Док пролазим Мраморном улицом, која се протеже подно округлог брда, некада града, змије камењарке палацају језицима и реповима, а по која брзо умакне и са Мраморне улице, склањајући се у бочне зидине. Упозоравају, да се пазимо змија, јер су густо настањене у некада славном Ефесу.

Још један театар, мањи са 2.500 седишта, сада се рестаурира. Лево до улице којом пролазим била су пространа складишта хране, магацини, велике оставе града. Упоредо са улицом којом корачам, с њене леве стране, једна друга улица, ужа, а с плочником у мозаику, црвено-плаво-жуто-бело. Том улицом ишле су само патрицији, а овом којом ја корачам ишао је остали обичан свет. Полако се спуштам према Гимнасиуму, и Библиотеци, који потичу из трећег века пре н.е. С леве стране улице, нешто увучена, Трајанова фонтана, из 98. године пре н.е. Мраморни стубови, с обе стране поплочане улице. Стари Ефес сав је у мрамору, а овај новији је од опеке. Како је неимарство назадовало Хадријанов храм, његово овдашње станиште, такође је у мермеру, у целини. Нижу се потом, с десне стране улице, терме, римска купатила. Још увек добро очувани сегменти канализације града, из доба Рима. На једном углу улице велики тоалет, колективни, 36 седишта за истовремену употребу а да између не постоји никакав преградни зид. Све је у камену и то не само за физиолошку употребу, већ и за медитације, за разговоре на тенане, за вођење и бистрење политике. Они су знали да цене време свакако, тако док су вршили физиолошке потребе скупа, они су уједно и разговарали о свим проблемима који су их мучили и ту над канализацијом налазили су одмах и решења за

своје проблеме. Тачно половина, 18 удобних места добро су очувана, и у случају нужде и данас су употребљива. Недалеко одакле налази се Кућа Љубави.



Кућа у којој је живела и умрла Богородица

Кућа љубави је кућа са мноштвом малих соба, собичака, таман за двоје. У продужетку Мермерне улице, с десне стране тамнице, затвори за кривце, за осуђенике. Узидане су у зидине града с уским улазима.

Напуштајући зидине Ефеса, пењем се на суседно брдо, високо изнад мора, на 650 метара, одакле се пружа величанствен поглед на околину, на Ефес, на Егејско море, које се додуше више километара повукло од зидина града, одајући му са те дистанце дужну пошту.

Нешто испод врха тог брда, на надморској висини око 500 метара, налази се Кућа Мајке Марије. Ту је живела, по предању, и веровању, изгледа и по налазима истраживача, мајка Исуса

Христа Назарећанина, где је довео апостол Јован, Евангелиста, на молбу самог Исуса, који је знао да њему лично спаса нема пред прогонитељима, али је бар мајку желео да спасе. Овде је Марија и умрла, у својој 63. години живота. Негде је ту и сахрањена, али је тачно место сахране, остало тајном и до данашњег дана. Верује се да је умрла 15. августа; тог дана сваке године хиљаде хришћана из разних земаља, долазе на ходочашће. Нажалост тог дана ја сам био једини из Србије. Почев од 431. године н.е. зна се, тј. знали су од тада околни сељаци, да је ту живела Мајка Марија, и да је у тој кући умрла, али су ћутали, из предострожности, пред прогонитељима, макар и њена мртва тела. Иначе, после њеног приспећа у Ефес, са спасиоцем и пратиоцем Јованом, њој се био заметнуо сваки траг, опет из разлога опрезности пред прогонитељима. Бежећи пред гониоцима превалили су они, с још нешто хришћана, далек пут, чак од Јерусалима до Ефеса. Кућа Мајке Марије је била после њене смрти затрпана земљом, а откопана је, идући трагом предања, тек не давне 1927. године. Копање су извели немачки археолози. Од куће Мајке Марије сада је удешена мала црквица, с три просторије, од којих је једна собица, како се тврди, била спаваћа соба Маријина, и у зиду собе уклесан Маријин лик. Приликом обиласка просторије речено нам је да се у тој просторији не сме причати, чак ни шапутати, у противном стиже проклетство као казна. Ја сам то схватио озбиљно јер нисам хтео да то проверим на својој кожи. На падини испод куће мајке Марије налазе се четири чесме, по веровању са светом исцељујућом водом, у коју сврху је ходочасници и пију. Године 1951. турска влада је ово свето хришћанско место ставила под заштиту државе, а овамо је долазио и лично папа Павле VI, године 1967.

Упутих се потом и на оно друго брдо, с друге стране Ефеса, јер је и оно препуно мистерије. Изабеј Цамија, тако названа по свом оснивачу потиче из доба Селцука. Монументално и моћно делују зидине ове цамије, говорећи упечатљиво о свом добу. Недалеко од цамије налази се Јованова Црква, грађена у

Јустинијаново доба, на месту где је био гроб Јована Еванђелисте, оног што је на Исусову молбу повео мајку Марију у изгнанство. Сада су ту само рушевине, некадашњег силног здања. Године 1967. 26 јуна на развалинама ове цркве папа Павле VI лично је овде држао велику молитву.



Када сам већ овде штета је не свратити и на неколико дана купања и одмора у оближње туристичко летовалиште Кушадаси. Кушадаси је туристички драгуљ Турске, на обали бистро плавог Егејског мора, јужно од Ефеса. Није место велико, има свега двадесетак хиљада становника, али је изузетно лепо, а за време сезоне туризма дуплира се број житеља. Стари град је на брду, са зидинама тврђаве из доба Карада Мехмет паше. Овде има своје куће за одмор махом богат свет из Анкаре, која је удаљена око 350 километара. Пријало је купање у води која је доста хладнија него у Грчкој, чистом попут нашег Јадрана, али нешто немирнијем услед таласа што их покрећу ветрови, али који на

срећу не доносе медузе као преко пута у Грчкој. Грчка острва се јасно виде када је лепо време, али се лако запази како Турци бацају на ту страну мрке погледе, као знак да још увек трају трвења између та два народа који своје бивше несугласице никако да превазиђу. Не само да они нису могли да превазиђу своје несугласице, већ и ми дођосмо до краја књиге и нисмо успели наше несугласице између науке и мистерија да превазиђемо. Шта рећи на крају драги читаоче? Заједно смо трчали за дугом, покушали смо да је ухватимо, нисмо успели, покушали смо да се провучемо испод ње, нисмо успели, али вредело је покушати, зар не?



Кушадаси

ЛИТЕРАТУРА

- | | |
|-------------------|-----------------------------|
| Драгиша Поповић: | „Сибир“ |
| Стивен Хокинг: | „Кратка повест времена“ |
| Етјен Гије: | „Алхемија живота“ |
| Рајмонд Мооди: | „Живот после живота“ |
| Сол Шпигелман: | „Космос“ |
| Др. Беркли: | „Вештачки живот“ |
| Шарл Етјен: | „Маје“ |
| Марсел Гријол: | Догони“ |
| Алфонс Касоа: | „Свето брдо“ |
| Џозеф Блумрикс: | „Каскара и седам светова“ |
| Жулио Тело: | „Људи јагуари“ |
| Карл Саган: | „Акпалу“ |
| Рене Ало: | „Сумери“ |
| Школовски: | „Људи рибе“ |
| Константин: | „Вештичији чекић“ |
| Монтез: | „Спаљени градови“ |
| Ралф Гебер: | „Свемирски компјутери“ |
| Стантон Фридеман: | „Летећи тањира“ |
| Франсис Крик: | „Жива бића ван земље“ |
| Френк Едвардс: | „Свемирске совјетске жртве“ |
| Сер Фред Хајл: | „Живот је дошао из свемира“ |
| Шарл Етјем: | „Накал плоча“ |
| Великовски: | „Марси Венера“ |
| Анаксагора: | „Семе у свемиру“ |
| Шервуд Чанк: | „Кратери на марсу“ |
| Ед Браун: | „Да Винчијев код „: |
| Волфан Тиман: | „Хемиска еволуција“ |

Сер Бернад Ловел:	„Галаксија“
Роберт Галеј:	„Светлосне појаве“
Ралф Блум:	„Интелигентни људи“
Елијаху Рипс:	„Библиски код“
Генадиј Шипов:	„Има Бога“
Јан Стивенсон:	„Индија“
Џон Лили:	„Подсвест“
Роналд Ленг:	„Реинкарнација“
Зенон Косидовски	„ Библиске легенде“
Зенон Косидовски	„ Када је Сунце било Бог“
Клаус Шумахер	„ Регресија“

САДРЖАЈ

Будућност	2
Три велике претпоставке	9
Реинкарнација	11
Универзум	16
Платон	22
Тибетанска књига мртвих	25
Смрт	27
Поруке из загробног живота	33
Индија	38
Универзал	63
Дизниленд	67
Потрага за истином	69
Астрални свет	77
Далај Лама	83
Тајланд—Бангкок	87
Патаја—Тајланд	106
Симпозијум светских психолога	113
Уици плоча	124
Исусова реинкарнација	133
Турска –Измир	136
Литература	145